

**Biserica Creștină Baptistă
„Sfânta Treime” Constanța**

2 0 2 0

**CE NE ÎNVATĂ HARUL
LUI DUMNEZEU
(*Tit 2:1-14*)**

Îndrumar de studiu biblic

**Volumul 2
Iulie – Decembrie**

TEMELE DE STUDIU BIBLIC – 2020

12.01 / Învățătura harului lui Dumnezeu –
Tit 2:11-14 (Tit 2:14)

A. S-o rupem cu păgânătatea. ..

19.01 / Dezbrăcați-vă de omul vechi și îmbrăcați-vă cu omul cel nou –
Efes. 4:17-24 (Efes. 4:23)

26.01 / Rodiți fapte vrednice de pocăința voastră –
Mat. 3:1-10 / Lc. 19:1-10 (Mat. 3:8)

2.02 / Luptați împotriva a tot ce schimbă harul în desfrânare –
Iuda (Iuda 3)

9.02 / Poartă crucea lui Cristos și urmează-L în noua viață –
Matei 16:21-28 (Gal. 2:20)

16.02 / Nu vă înjugați la un jug nepotrivit –
2 Cor. 6:14-7:1 (Evr. 12:14)

23.02 / Nu participați la masa păcatului –
1 Cor. 10:1-22 (1 Cor. 10:21)

1.03 / Nu iubiți lumea și nu urmați pe cel ce minte această lume –
1 Ioan 2:15-23 (1 Ioan 2:15)

8.03 / Nu vă lăsați furați de filozofia deșartă a oamenilor –
Col. 2:6-23 (Col. 2:9-10)

15.03 / Umblați cârmuiți de Duhul, nu de firea pământească –
Gal. 5:16-26 (Gal. 5:16)

22.03 / Echipați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu –
Efes. 6:10-20 (Efes. 6:11)

29.03 / Fugi de păcat și nu păcătuți împotriva lui Dumnezeu –
Geneza 39 (Gen. 39:9b)

5.04 / Imaginea și lucrarea harului lui Dumnezeu –
Isaia 52:13-53:12 (Isa. 53:11)

B. Și să trăim în veacul de acum...

26.04 / Caută să ai o perspectivă corectă asupra vieții –
Mat. 6:19-34 (Mat. 6:33)

- 3.05** / Recunoaște-L pe Domnul în toate căile tale –
Prov. 3:1-10 (Prov. 3:5-6)
- 10.05** / Adevărata bogăție a vieții –
Luca 12:13-21 (Lc. 12:15)
- 17.05** / Fii bun administrator al harului felurit al lui Dumnezeu –
1 Pet. 4:1-11 (1 Pet. 4:1-2)
- 24.05** / Deprinde-te să trăiești cumpătat –
Filip. 4:10-20 (Filip. 4:12-13)
- 31.05** / Standardele înalte ale vieții lui Iov –
Iov 31 (Iov 29:14)
- 14.06** / Fii omul lui Dumnezeu în mijlocul unei comunități cu probleme
–
Tit 1 (Tit 1:15)
- 21.06** / Învățâ-i cu credincioșie pe alții despre harul lui Dumnezeu –
Tit 2 (Tit 2:7-8)
- 28.06** / Credincioșii trebuie să fie cei dintâi în fapte bune –
Tit 3 (Tit 3:8)
- 5.07** / Împlinește prin har poruncile lui Dumnezeu –
Exod 20:1-17 (Ex. 20:2)
- 12.07** / Primește prin har fericirile lui Cristos –
Matei 5:1-12 (Mat. 5:8)
- 19.07** / Harul lui Dumnezeu exclude păcatul –
Rom. 6:1-14 (Rom. 6:1-2)
- 26.07** / Harul lui Dumnezeu dezvoltă un caracter sfânt –
2 Pet. 1:3-11 (2 Pet. 1:5-7)
- 2.08** / Preocuparea supremă a vieții – câștigarea evlaviei –
1 Tim. 6:6-12 / Mat. 13:44-46 (1 Tim. 6:6)
- 9.08** / Valorosul câștig al evlaviei –
Dan. 6 (Dan. 6:21-22)
- 16.08** / Exemplul lui Cristos – trăirea în dragoste –
Ioan 13:1-17 (Ioan 13:34-35)
- 23.08** / Dragostea lui Dumnezeu – reflectată în trăirea noastră –
Efes. 5:1-21 (Efes. 5:1)

- 30.08** / Evlavia trebuie să strălucească în întuneric –
2 Tim. 3 (2 Tim. 3:12)
- 6.09** / Cun să trăim în așteptarea venirii Domnului –
2 Pet. 3 (2 Pet. 3:14)
- 13.09** / Așteptările credinței –
Evrei 11 (Evr. 11:10)
- 20.09** / Vegheați cu înțelepciune –
Matei 25:1-13 (Mat. 25:13)
- 27.09** / Vegheați, trăind în lumină –
1 Tes. 5:1-11 (1 Tes. 5:5-6)

C. El S-a dat pe Sine Însuși. ..

- 4.10** / Trăiți ca unii care sunteți ai Domnului –
1 Cor. 6:15-20 (1 Cor. 6:20)
- 18.10** / Purtați-vă într-un chip vrednic de chemarea primită –
Efes. 4:1-16 (Efes. 2:10)
- 25.10** / Purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelie –
Filip. 1:20-30 (Filip. 1:27)
- 1.11** / Purtați-vă într-un chip vrednic de Domnul –
Col. 1:3-12 (Col. 1:10)
- 8.11** / Cel ce te iubește așteaptă dragostea ta –
Apoc. 2:1-7 (Apoc. 2:1)
- 15.11** / Cel Suprem așteaptă credințioșia ta –
Apoc. 2:8-11 (Apoc. 2:8)
- 22.11** / Cel care este Cuvântul așteaptă ascultarea ta –
Apoc. 2:12-17 (Apoc. 2:12)
- 29.11** / Cel care judecă așteaptă neclintirea ta –
Apoc. 2:18-29 (Apoc. 2:18)
- 6.12** / Cel care este plin de Duhul așteaptă trezirea ta –
Apoc. 3:1-6 (Apoc. 3:1a)
- 13.12** / Cel care deține cheile așteaptă mărturia ta –
Apoc. 3:7-13 (Apoc. 3:7)
- 20.12** / Cel care este credincios și adevărat așteaptă deschiderea ta –
Apoc. 3:14-22 (Apoc. 3:14)

Împlinește prin har poruncile lui Dumnezeu**Exod 20:1-17 (Ex. 20:2)***Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos
din țara Egiptului, din casa robiei.*

Un creștin adevărat este cel care păzește poruncile lui Dumnezeu și aceasta nu pentru că se simte obligat de un Dumnezeu care îl va pedepsi dacă nu le va păzi ci pentru că-L iubește pe Domnul Său (Ioan 14:15, 21). Atunci când vorbim despre poruncile pe care un credincios trebuie să le păzească ne referim la ceea ce Domnul Isus ne învață. Există o singură poruncă pe care El ne-a dat-o, în care sunt cuprinse toate poruncile din Legea Lui – să-L iubim pe El cu întreaga noastră ființă și pe aproapele nostru ca pe noi înșine (vezi Mc. 12:29-31; Ioan 13:34-35; Rom. 13:8-10). Așadar, deși credincioșii sunt mântuiți prin harul lui Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus Cristos, nu prin fapte (Efes. 2:8-9), totuși noi suntem chemați să răspundem dragostei lui Dumnezeu cu ascultarea noastră față de El în dragoste (1 Ioan 4:9-12; Rom. 1:5; 1 Cor. 9:21; Efes. 2:10; Tit 2:14).

1. Dumnezeu a dat poruncile Sale poporului Său prin har

În Biblie sunt consemnate în principal două legăminte pe care El le-a încheiat cu poporul Său – legământul Legii (Exod 19-24) și noul legământ (Ier. 31:31-34; Evr. 8; Ioan 1:17). Deși, noul Legământ a fost dat din cauză că vechiul legământ nu a putut fi ținut și astfel acesta a fost încălcat (Evr. 8:7-9), totuși, trebuie să știm că Dumnezeu s-a apropiat întotdeauna de poporul Său prin harul Lui. Chiar și când El a dat Legea lui Israel, în baza vechiului legământ (Exod 20), El și-a mântuit poporul din robie și apoi i-a dat poruncile Legii. Desigur, nu vorbim despre o mântuire din păcat ci o mântuire din robia egipteană, dar Dumnezeu și-a mântuit poporul și apoi i-a cerut să împlinească poruncile Legii (Exod 20:2). Dumnezeu știe că noi, oamenii, nu putem păzi poruncile Sale prin noi înșine. Este nevoie de o lucrare a harului Său în noi pentru a putea să împlinim cerințele Sale; avem nevoie de o motivație puternică pentru a ne ridica la nivelul dorit de Dumnezeu pentru noi. Dumnezeu nu a spus lui Israel, te voi elibera din robia Egiptului dacă vei păzi poruncile Mele. El și-a arătat puterea de Dumnezeu și dragostea Lui față de Israel eliberându-L din robie și nimicind pe dușmanii lui (vezi Ex. 14-15) și apoi El le-a dat Legea (Ex. 20 și cont.).

Când Domnul Isus a venit pentru ca să ne răscumpere din păcatele noastre și, prin sângele Lui, să încheie Noul Legământ, legământul harului, El a venit cu plinătatea harului lui Dumnezeu pentru a ne face, pe toți care credem în El, un popor plin de râvnă pentru a împlini voia Lui (Ioan 1:17; Mat. 26:26-29; Ioan 14:15, 21; Lc. 1:68-75; Tit 2:14). Niciodată Dumnezeu nu cere cuiva să împlinească poruncile Sale dacă acel om nu a trecut mai întâi prin procesul răscumpărării Sale. Când cineva spune că trebuie să păzească legile lui Dumnezeu *pentru* a obține mântuirea și binecuvântarea lui Dumnezeu, acel om este complet în afara cadrului stabilit de Dumnezeu pentru binecuvântarea lui – el nu știe ce vorbește; este imposibil așa ceva. Un om în afara harului lui Dumnezeu este, prin natura lui, un om mort în păcatele sale, un om răzvrătit față de Dumnezeu, un om sub robia diavolului și, chiar dacă ar încerca să facă ce este bine, el va face rău, pentru că răul este lipit de el însuși (vezi Efes. 2:1-3; Rom. 7:14-25).

Cineva va spune că un om ca sutașul Corneliu a fost lăudat pentru faptele sale bune și pentru milosteniile sale chiar de Dumnezeu (vezi Fapte 10), chiar înainte ca el să fi fost răscumpărat prin credința în Cristos. Și ca el sunt mulți oameni în lume.

Este adevărat că sunt mulți oameni în lume de genul lui Corneliu, însă dacă el a fost apreciat pentru faptele sale bune, totuși el avea nevoie de mântuirea care este în Cristos (vezi tot ce s-a întâmplat în Fapte 10). Pe de altă parte, noi trebuie să știm că disponibilitatea și abilitatea de a face fapte bune vine de la Dumnezeu. Dacă Corneliu a putut fi un asemenea om, deși era un păgân, aceasta s-a datorat lucrării tainice a îndurării lui Dumnezeu în viața lui. De fapt, în acest mod cineva este sensibilizat de Domnul Însuși să se apropie de Dumnezeu pentru a primi răscumpărarea care este în Cristos (vezi Rom. 2). Nici un om nu se poate lăuda că el, prin el însuși, poate face fapte bune (2 Cor. 10:17). De fapt, în acest fel, el descoperă că numai îndurarea lui Dumnezeu îl poate face în stare să facă ce este bine.

2. În baza noului legământ pot fi împlinite poruncile lui Dumnezeu

Este evident în toată Scriptura că omul, prin el însuși, nu poate face binele, nu poate păzi poruncile lui Dumnezeu. Un exemplu în acest sens este chiar poporul Israel. Atunci când poporul a primit legământul Legii, el a promis în mod solemn că va face tot ce a cerut Dumnezeu (Exod 24:3-8). Însă doar după câteva zile de la acel moment solemn al primirii Legii, poporul a ajuns să facă un vițel de aur și să se închine lui (Ex. 32) și astfel să încalce întreaga lege a lui Dumnezeu. Și întreaga istorie a poporului Israel a fost un

lung șir de încălcări ale Legii lui Dumnezeu, în ciuda pedepselor date de El (vezi Isaia 1; Ier. 31). Adevărul este că Legea a fost dată tocmai pentru ca omul să descopere, pe de o parte sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu și pe de altă parte păcătoșenia fără leac a omului (vezi Gal. 3). De aceea, Dumnezeu a venit cu Noul Legământ al harului Său (Ier. 31; Evr. 8). De aceea, prin Domnul Isus a fost revărsat harul lui Dumnezeu (Ioan 1:15-18), asupra tuturor celor care cred în El (Lc. 1:68-75).

Prin harul lui Dumnezeu, omul primește iertarea păcatelor sale (Efes. 1:7). În același timp, el primește o nouă naștere (de sus), prin lucrarea Duhului Sfânt în el (Ioan 3) și astfel, Duhul Sfânt implementează în el poruncile lui Dumnezeu și abilitatea de a le împlini (vezi Evr. 8:10-13). De aceea, viața celui credincios este o viață de trăire în părtășie cu Dumnezeu prin Domnul Isus și prin Duhul Sfânt (Ioan 10:10; 17:3; 14:15-26), este o viață de slujire devotată Domnului (Lc. 1:68-75; Tit 2:14), o viață în care dragostea lui Dumnezeu se manifestă din plin și, de aceea, el manifestă în afară ceea ce primește prin harul lui Dumnezeu (vezi 1 Cor. 15:10; 1 Ioan 4:6-21; Ioan 4:10, 14; 7:37-39).

Noi nu am fost mântuiți prin faptele Legii ci prin harul lui Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus Cristos (Efes. 2:8-9). Dar mântuirea pe care credinciosul o primește prin har generează în el roada Duhului Sfânt (Gal. 5:22-23), faptele unei noi vieți, plăcute lui Dumnezeu (vezi și 2 Pet. 1:2-11).

Așadar, un credincios adevărat nu scapă de datoria de a păzi poruncile lui Dumnezeu date lui. Dimpotrivă, el este chemat să trăiască o viață nouă (Tit 2:11-14); este chemat să își dea toate silințele de a face ceea ce Dumnezeu îi cere (2 Pet. 1:5-7), pentru că dinamica Duhului Sfânt în el este una dumnezeiască, nu omenească (el nu se zbate ca peștele pe uscat pentru a împlini cerințele lui Dumnezeu; dimpotrivă el este în elementul potrivit de a face tot ce îi cere Dumnezeu); el este chemat la o slujire sfântă înaintea lui Dumnezeu, pentru că Domnul Însuși va fi cu el în însărcinarea pe care El o are pe pământ (Mat. 28:18-20; 1 Cor. 15:10).

3. Faptele ce decurg din împlinirea poruncilor lui Dumnezeu au fost pregătite de El mai dinainte pentru ca noi să umblăm în ele

Întrebarea pentru un creștin este aceasta: dacă noi suntem sub noul legământ, trebuie oare să împlinim cele zece porunci din Ex. 20? Desigur, noi trebuie să știm că, în Cristos, noi nu mai suntem sub autoritatea Legii (Rom. 7), ci sub harul lui Dumnezeu (Rom. 6:14). Dar ce înseamnă acest lucru? Putem să trăim în păcat, pentru că nu suntem sub Lege? Categoriec nu (Rom.

6:1; vezi tot cap. 6). Să nu mai respectăm cele zece porunci din Ex. 20? Aici trebuie să spunem că noi nu trebuie să împlinim acele porunci, dar, prin noul legământ, ele sunt reiterate, desigur într-o altă formă pentru credincioși (toate cele 10 porunci se regăsesc în cerințele noului legământ, cu excepția poruncii a 4-a – cerința de a respecta ziua a 7-a de odihnă. Și totuși porunca de a te odihni se află în Noul Testament – vezi Evr. 3-4, unde porunca a 4-a din Lege este dată sub altă formă: „intră astăzi în odihna lui Dumnezeu, adică, primește mântuirea Lui, prin credință”). Concluzia este următoarea: noi împlinim poruncile lui Dumnezeu care rezultă din Noul Legământ, cel al harului. Însă, atunci când împlinim ceea ce Duhul Sfânt prin noul legământ ce cere vom vedea că ceea ce împlinim noi este ceea ce Dumnezeu a cerut dintotdeauna (vezi Gal. 5:22-23).

Pe de altă parte, toate cerințele Legii sunt adunate de Domnul Isus într-o singură poruncă – de a Îl iubi pe Dumnezeu cu întreaga noastră ființă și de a-l iubi pe aproapele nostru ca pe noi înșine (Mc. 12:29-31). Cel care iubește, pentru că este marcat de dragostea lui Dumnezeu pentru el, va face tot ceea ce îi cere Dumnezeu, dar într-un duh nou, în dragoste (Rom. 7:6; 1 Cor. 13). Duhul lui Dumnezeu îl va face roditor și va trăi așa cum și Cristos a trăit (1 Ioan 2:6; Gal. 5:22-23). El este plantat în Cristos așa cum mlădița este legată de viță (Ioan 15:1-11), și de aceea Cristos Însuși trăiește în el și îl face să manifeste viața Lui (Gal. 2:20).

Dar, și mai mult, faptele pe care credinciosul adevărat le săvârșește, sunt fapte pregătite de Dumnezeu pentru ca el să umble în ele (Efes. 2:10). Pavel ne spune că cei mântuiți prin har sunt lucrarea lui Dumnezeu în Cristos. Deci, prin mântuirea pe care credinciosul o experimentează în viața lui prin credință, Dumnezeu Însuși lucrează în el o natură nouă, o disponibilitate cerească de a trăi altfel decât cei din lume și faptele sale sunt un alt tip de fapte. Fie că acele fapte sale sunt fapte vii și nu moarte (diferența dintre iubirea arătată de un om din lume față de iubirea arătată de un credincios este una de natură, chiar dacă poate acțiunile întreprinse de cei doi sunt la fel), fie sunt un alt gen de fapte. Femeile care L-au iubit pe Isus au venit la mormântul Lui să-I îmbălsămeze trupul. Dar Isus înviase din morți. Așa că ele au fost direcționate acum să facă alt fel de fapte – să mărturisească că Isus este viu. În Cristos deci noi avem alte responsabilități și suntem chemați să facem alt gen de fapte bune. Prin Duhul Sfânt credincioșii sunt botezați pentru a se integra în trupul lui Cristos – Biserica Lui (1 Cor. 12:12-13). Așadar, chemarea credincioșilor din partea lui Dumnezeu și cerințele pentru ei sunt legate de zidirea trupului lui

Cristos (Efes. 4:7-16). Pe de o parte ei trebuie să contribuie prin lucrarea Duhului Sfânt în ei la creșterea spre desăvârșire a celorlalți credincioși și pe de altă parte ei sunt chemați să mărturisească evanghelia lui Cristos celor din lume, pentru ca cei din lume să poată auzi și să creadă Evanghelia și astfel ei să fie mântuiți și integrați în trupul lui Cristos. Aceasta este sarcina credincioșilor, în jurul căreia ne desfășurăm întreaga viață (Mat. 28:18-20). Și a ne iubi unii pe alții, așa cum ne-a iubit Cristos, este chemarea în jurul căreia îndeplinim tot ceea ce viața pământească ne cere (Ioan 13:34-35; Rom. 13:8-10; 1 Cor. 12-14; 2 Pet. 1:2-11). Tate acestea pot fi îndeplinite doar prin puterea harului lui Dumnezeu, de Dumnezeu, în Cristos și prin Duhul Sfânt. Acestea sunt faptele bune, cerințele Legii lui Dumnezeu pentru credincioșii Lui.

Întrebări de studiu:

1. De ce Israel trebuia să îplinească poruncile lui Dumnezeu (Ex. 20:1-2)?
2. Cum s-a arătat îndurarea lui Dumnezeu față de Israel în darea poruncilor Sale (Ex. 20:2, 9-11, 12; 6:1-8)?
3. Când a dat Dumnezeu poruncile Sale lui Israel, înainte de eliberare din Egipt sau după (Ex. 19:3-6)?
4. A abrogat sau nu Dumnezeu poruncile Legii prin noul Legământ (Evr. 8:8-13)?
5. Ce s-a schimbat prin noul legământ atunci când vorbim despre împlinirea poruncilor lui Dumnezeu (Evr. 8:10-11; Rom. 7:4-6; Gal. 5:22-23; Mat. 5:17-20)?
6. Când vorbim despre Sabat, care este diferența între cerința din Ex. 20:8-11 și cea din Evr. 4:1-11; între cerința Legii și cerința noului legământ?
7. Care este diferența între faptele Legii și faptele noului legământ (Rom. 7:7-25; Efes. 2:8-10; Gal. 5:22-23)?
8. Care este sursa faptelor bune la cel care este sub Lege și la cel care este mântuit prin har (Rom. 7:18-20; Gal. 2:20)?
9. De ce a avut nevoie Corneliu de evanghelia lui Cristos, din moment ce Domnul l-a lăudat că faptele lui sunt plăcute înaintea Lui (Fap. 10)?
10. De ce omul are nevoie de naștere din nou, din moment ce ar putea să fie un om foarte bun (Ioan 3)?
11. Ce lucrează harul lui Dumnezeu în cel credincios (Tit 2:11-14; 2 Pet. 1:1-7)?

12. Ce cere apostolul Pavel sfinților bisericii lui Cristos (Tit 3:8, 14; Col. 1:9-10)?

12.07

Primește prin har fericirile lui Cristos

Matei 5:1-12 (Mat. 5:8)

Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu.

Predica de pe munte (Mat. 5-7) este primul discurs al Domnului Isus din cele cinci prezentate de Matei în evanghelia lui (vezi 5-7; 10; 13; 18; 24-25) și care are ca temă principală neprihănirea de care omul are nevoie pentru a intra în Împărăția cerurilor. Această neprihănire nu este neprihănirea cărturarilor și a fariseilor (Mat. 5:20), ea este împlinirea desăvârșită a Legii și Proorocilor (Mat. 5:17-19) și este neprihănirea lui Cristos pe care El o dă prin har tuturor celor care cred în El (Filip. 3:8-9). În introducerea acestei predici (Mat. 5:12) Domnul Isus ne prezintă portretul spiritual al omului fericit (binecuvântat) înaintea lui Dumnezeu. Acest portret este unul care nu intră deloc în tiparul de gândire al omului firesc (natural). Nici un om nu s-ar gândi că trăsăturile prezentate de Domnul Isus ar fi de dorit sau viabile pe pământ și aceasta este din cauză că ele sunt cerești și presupun o transformare în lăuntru omului pe care numai Duhul Sfânt o poate realiza (vezi Ioan 3). Numai harul lui Dumnezeu, revărsat de la El prin Cristos (Ioan 1:16-17) în cei care și-au pus încrederea în moartea Lui ispășitoare face posibil ca aceste trăsături de caracter să devină dorința, preocuparea și împlinite în aceștia (2 Cor. 5:17; 3:18).

1. Invitația plină de har la fericire (binecuvântare) deplină

Putem spune, fără să greșim, că Domnul Isus apare aici (Mat. 5:1-2) într-o postură diferită, și totuși similară față de venirea Domnului Dumnezeu pe muntele Sinai pentru a da Legea poporului Israel (Exod 19-20). Așa cum Dumnezeu a dat Legea, la fel și Isus Își prezintă Legea Lui poporului Său spiritual. Dumnezeu a vorbit de pe muntele Sinai, iar aici Isus a vorbit ucenicilor Săi tot pe un munte. Așa cum Legea este cuvântul plin de autoritate al lui Dumnezeu, la fel cuvântul lui Cristos este transmis cu autoritate divină (Mat. 7:28-29; 24:35). Și totuși, Legea a fost dată ca o „slujbă aducătoare de moarte” (2 Cor. 3:7), însă cuvântul lui Cristos este o slujbă a Duhului, aducătoare de neprihănire (2 Cor. 3:8-18). Și Legea a fost dată printr-o arătare a slavei lui Dumnezeu care producea distanțare și frică (vezi Ex. 20:18-20; Evr. 12:18-21), în timp ce cuvântul lui Cristos a fost adus într-un mod

apropiat, cald, prietenos (Mat. 5:1-2). Era însă același Dumnezeu care vorbea, deși la momente diferite ale istoriei și prin manifestări diferite (Deut. 18:15-18). Și totuși cuvintele Legii sunt cuvintele începătoare ale vechiului legământ (Gal. 3:15-4:7), pe când cuvintele lui Cristos sunt cuvintele noului legământ (Ier. 31:31-34; Evr. 8), cuvintele vieții veșnice, ale harului și adevărului (Ioan 1:14-18; 6: 68-69; 2 Cor. 3).

Trebuie observată și o altă diferență între cele două manifestări ale lui Dumnezeu. În timp ce prin cuvântul rostit pe Sinai (Ex. 20) poporului lui Dumnezeu i se cere *să facă...* (deci fapte), Domnul Isus cere poporului Său *să fie...* (deci caracter – vezi Mat. 5:3-12). Aceasta nu înseamnă că faptele credincioșilor nu au valoare; înseamnă de fapt că cei care sunt oameni care seamănă, în caracterul lor cu Isus, vor face în mod natural fapte vrednice de Domnul (lucrul acesta se vede în mod clar prin aceea că cei care au primit Legea nu au făcut faptele vrednice de Dumnezeu – vezi Evr. 8:8-11; Isa. 1:10-17). Tocmai acest lucru a fost nou în învățătura Domnului Isus. El nu a venit doar ca să ne învețe cuvintele lui Dumnezeu (nu a fost doar Învățător); El a venit să ne răscumpere din păcat și să ne facă în stare să împlinim voia lui Dumnezeu (Tit 2:14). Așadar, cuvintele Domnului Isus sunt o invitație la o viață nouă, la a primi de fapt neprihănirea Lui (Filip. 3:8-9; Mat. 5:17-20). Adevărul este că ceea ce Domnul Isus ne spune (prin cuvintele din Mat. 5:3-12) poate fi împlinit doar prin harul lui Dumnezeu, doar de cei care au Duhul Sfânt în ei (Gal. 5:22-23). Mahatma Ghandi, un lider indian, a apreciat foarte mult predica de pe munte a Domnului Isus și chiar a cerut altora să îplinească aceste cuvinte. Rezultatul a fost însă un eșec total.

Observă că Isus invită pe ascultătorii Lui prin cuvântul „Ferice” (de nouă ori în pasajul nostru) și încheie cu „Bucurați-vă și veseliți-vă” (v. 12). Cuvântul „Ferice” este în oricinal „Binecuvântat”. Este vorba aici despre binecuvântarea care are izvor divin și țâșnește abundent din lăuntrul ființei cuiva, indiferent de împrejurările exterioare bune sau rele; și iese în afară printr-o viață care se manifestă prin fapte potrivite. Cuvântul „fericit” ne vorbește despre o condiție care poate fi viabilă doar în circumstanțe exterioare bune. Aici însă este de fapt oferta harului lui Dumnezeu pentru cei ce primesc pentru ei aceste cuvinte (vezi Ioan 10:10; 4:10, 14). Așadar, Isus vine să ne spună, prin aceste ziceri ale Sale, că suntem invitați prin har la o viață cerească, în părtășie cu El, o viață care ne duce în Împărăția cerurilor. Cele zece porunci (Ex. 20) par a fi impuse de Dumnezeu ca o cerință obligatorie, în timp ce cuvintele Domnului Isus, deși la fel de autoritare ca cele ale Legii

(vezi Evr. 12:25-29), sunt o ofertă a dragostei lui Dumnezeu prin harul Său pentru toți care o primesc prin credință.

2. Trăsăturile de caracter ale celor care pot fi fericiți

Apar aici nouă trăsături de caracter care conduc la fericire (binecuvântare) divină. Așa cum s-a arătat, ele sunt ceva care par să fie nefirești și de nedorit, dar acesta este motivul pentru faptul că oamenii se poticnesc în Cristos (vezi Mat. 21:42; Ps. 118:22-23; 1 Cor. 1:21-25). Cei care sunt în Cristos văd că aceste cuvinte sunt duh și viață pentru ei (Ioan 6:60-69). Numai un om născut din nou (2 Cor. 5:17) poate să aprecieze binecuvântarea acestor cuvinte.

a. Cei săraci în duh (v. 3) – Nu este vorba aici despre cei fără minte sau despre cei săraci în plan material. Mulți oameni ai lui Dumnezeu au fost foarte bogați (vezi Avraam, Iov) și credincioșii adevărați s-au prezentat în fața celor din lume cu o înțelepciune care a fost mai mare decât a oamenilor fără Dumnezeu (Dan. 1:19-20; Fap. 4:13; 26:24-29). Aici este vorba despre oamenii care sunt smeriți înaintea lui Dumnezeu (Ps. 16:18-19) și care nu se laudă cu ceea ce ei sunt, sau au sau fac înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Ei recunosc că Dumnezeu este Cel care îi binecuvântează și de aceea nu se bazează pe ei înșiși ci pe Dumnezeu (1 Cor. 1:28-31; 4:7; Dan. 2:26-28).

b. Cei ce plâng (v. 4) – Nu este vorba aici despre plângăcioși. Pavel ne îndeamnă să ne bucurăm întotdeauna (Fil. 4:4), chiar și în necazuri (Fil. 1:12-21). Este vorba aici despre cei care își plâng păcatele (Mat. 26:75); despre cei care sunt sensibili și nu insensibili în fața durerilor din lume (Ioan 11:33-36); despre cei care plâng pe cei care trăiesc în păcat (Lc. 19:41-44).

c. Cei blânzi (v. 5) – Nu este vorba despre cei lipsiți de fermitate, despre cei care sunt slabi în caracterul lor. Moise a fost considerat a fi fost cel mai blând om de pe fața pământului (Num. 12:3). Moise a arătat însă o tărie de caracter, atunci când a trebuit, încât nimeni nu-i putea ține piept (vezi Ex. 32:19-31). Domnul Isus a fost întruchiparea blândeții (Mat. 11:29; 12:18-21). Dar a curățit templul folosind biciul, când a trebuit (Ioan 2:13-16). A fi blând înseamnă a fi în stare să-ți ții puterea în frâu și să o folosești nu pentru a-i distruge pe alții cu pentru a-i ajuta în slăbiciunile lor, dându-ți chiar viața pentru binecuvântarea altora (Mc. 10:45). Este atitudinea Păstorului cel bun față de oile Sale, care știe să se apropie și să ridice ființa slabă (vezi Ioan 10:11-18), mijlocind de dragul celor căzuți pentru a fi recuperați, chiar cu prețul jertfirii de sine (Ex. 32).

d. Cei flămânzi și însetați după neprihănire (v. 6) – Pe de o parte aceștia nu iubesc păcatul ci caută neprihănirea (Ps. 1:1-3). Pe de altă parte ei nu se bazează pe neprihănirea lor personală ci acceptă singura neprihănire care contează înaintea lui Dumnezeu – neprihănirea lui Cristos (Filip. 3; Lc. 18:9-14; Mat. 5:17-20). Aceștia sunt dispuși să facă orice sacrificiu pentru a obține pentru ei o asemenea neprihănire (Mat. 13:44-46). Ei sunt flămânzi și însetați în situația în care descoperă că au doar o formă de neprihănire; ei nu acceptă decât ceea ce vine de la Dumnezeu (Ps. 42:1-2; 63:1; Ier. 2:13).

e. Cei milostivi (v. 7) – Mulți consideră că a avea milă înseamnă slăbiciune de caracter. Isus a fost plin de milă. Aceasta a însemnat că El a fost sensibil în fața durerilor și nevoilor oamenilor (Mat. 9:36). Mai mult El nu a rămas doar la nivelul sentimental. El a acționat și a făcut binele necesar pentru a arăta mila Sa. Așa ne cere și nouă – să nu fim nepăsători de situația dificilă a aproapelui nostru (Lc. 10:25-37). Nu înseamnă că, în mila noastră, trebuie să facem tot ce ne cere cineva. Noi trebuie să ne oprim în fața problemei cuiva, să o cercetăm și să facem ceea ce trebuie făcut, conform vocii lui Dumnezeu (vezi Iac. 1:27).

f. Cei cu inima curată (v. 8) – Dezideratul acesta este greu de apreciat de oameni. Mulți cred că oamenii au valoare în ei înșiși doar prin ceea ce fac, doar prin ceea ce este valoros în ochii lumii. Dumnezeu însă apreciază cu adevărat pe oamenii curați în inima lor (vezi Natanael – Ioan 1:47; Ps. 32:2; 73:1). Nu înseamnă că acei oameni nu au nici un păcat (în afară de Fiul lui Dumnezeu nimeni nu este fără păcat). A avea inima curată înseamnă a trăi în mod transparent – ceea ce gândești să se vadă în vorbire și ceea ce vorbești să se vadă în fapte. Înseamnă să nu ai gânduri ascunse și să nu lași ca ceva necurat să fie ascuns în lăuntruul tău (vezi Petru – Lc. 5:8). Înseamnă de fapt să accepți să fii curățit prin sângele lui Cristos nu doar de păcatele care se văd ci în întreaga ființă lăuntrică (Ps. 51; 2 Pet. 2:20-22; 1 Ioan 1:5-10). Calitatea celor care vor sta în prezența lui Dumnezeu pentru eternitate este arătată prin hainele curate pe care le au și că au fost curățite prin sângele Mielului; faptele lor sunt faptele care izvorăsc dintr-o inimă curățită (Apoc. 7:9, 13-14; 22:14-15).

g. Cei împăciuitori (v. 9) – Există un mod omenesc de a face pace, un mod care este urât de Dumnezeu. Oamenii sunt foarte întreprinzători în face pace cu cei cu care nu trebuie să faci pace, cu cei care nu sunt vrednici de pace (vezi de ex. oameni sfinți cu cei păcătoși, fără ca să condamne păcatul), doar pentru că interesele lor sunt comune. Vezi și asocierea în a face rău (Prov. 1:10-19). Vezi și faptul că Isus nu a adus pacea, orice fel de pace (Mat. 10:34-

39). Nu la acest gen de împăcare se referă Domnul Isus. El a venit însă să aducă pacea lui Dumnezeu (prin mântuirea de păcat – 2 Cor. 5:18-21; prin relații bune între cei din biserica Lui – Efes. 2; prin a nu-i condamna pe păcătoși ci prin a muri pentru ei, deși nu meritau – Ioan 3:16-17). De aceea, nouă ne-a cerut să ducem evanghelia păcii lui Dumnezeu tuturor oamenilor (2 Cor. 5:18-20; Mat. 24:14) și ne-a cerut, cât atârnă de noi, să nu fim generatori de conflicte între oameni (Rom. 12:18; Tit 3:1-2). Domnul Isus ne-a lăsat pacea Lui și ne-a cerut să o împărtășim și altora (Ioan 14:27).

h. Cei prizoniți din pricina neprihănirii (v. 10) – Domnul Isus a arătat clar că lumea îi va prizoni pe adevărații credincioși (Ioan 15:18-16:4). Aceasta înseamnă că nu trebuie să evităm prigoana care o experimentăm în numele neprihănirii, pentru că astfel arătăm în mod clar că suntem neprihăniți. Noi trebuie să trăim în neprihănire cu orice preț și să ne încredem total în mâinile lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne înarmăm cu adevărul că „toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Cristos Isus vor fi prizoniți” (2 Tim. 3:12).

i. Cei neprihăniți din pricina lui Cristos (v. 11) – Petru ne îndeamnă să suferim de dragul lui Cristos (1 Pet. 4). Este interesant să vedem că, în acest fel, oamenii Îl vor vedea pe Cristos în noi. Acest lucru trebuie să-l urmărim noi și pentru aceasta să nu evităm prigonirea în numele Său. Există o legătură organică între suferințele lui Cristos și suferințele credincioșilor în numele Lui.

3. Fericirea (binecuvântarea) Împărăției cerurilor pentru cei care primesc cuvintele lui Cristos

Cei care primesc cuvântul lui Cristos sunt declarați de El a fi fericiți (binecuvântați) cu o binecuvântare care nu este pământească și nici temporară. Ea este cerească și veșnică. De fapt Împărăția cerurilor este arătată aici a fi manifestarea plenară a tuturor acestor binecuvântări.

a. Celor săraci în duh li se promite Împărăția cerurilor (v. 3). Observă că aceasta nu este ceva care se va realiza într-un viitor îndepărtat. Domnul Isus spune că ei, prin chiar această sărăcie în duh, au ca posesie această împărăție. Ea le este garantată. Desigur, nou așteptăm revenirea în glorie a Împăratului (a Domnului Isus Cristos) și atunci va fi manifestarea plenară a acestei Împărății (vezi Apoc. 11:15-19; 21-22). Dar, Împărăția cerurilor este funcțională deja din momentul în care Domnul Isus domnește ca împărat în viața celui sărac în duh (Lc. 17:20-21; Rom. 14:17; 5:17). Noi vorbim despre manifestarea Împărăției cerurilor (despre domnia lui Cristos ca Împărat) prin sintagma „deja / nu încă” – Împărăția este deja în cel sărac în duh (Ioan 5:24 – observă „are

viața veșnică”, în prezent nu „va avea” în viitor), și totuși manifestarea ei plenară va fi când Domnul va veni în glorie.

b. Cei ce plâng vor fi mângâiați (v. 4). Mângâierea Domnului este deja a celor care plâng, dar întreaga noastră viață pe pământ presupune multe ocazii de acest gen, însă va veni și momentul (la revenirea Domnului Isus) când nu vom mai plânge, pentru că lacrimile vor fi șterse pentru totdeauna (Apoc. 21:4).

c. Cei blânzi vor moșteni pământul (v. 5). Și aici există o latură prezentă (Avraam a primit țara promisă, dar a fost o vreme când ea urma să aparțină total seminței sale. Dar, în același timp, patriarhii au așteptat o patrie cerească; ei au trăit în țara promisă în așteptarea patriei cerești (Evr. 11:10, 14-16). Și totuși ei au trăit ca stăpâni în țara promisă. La fel și noi, cei care avem aceeași credință ca și ei.

d. Cei flămânzi și însetați după neprihănire vor fi săturați și ei (v. 6). Prin Cristos, cei ce au crezut în El au fost socotiți neprihăniți și se bucură în această stare de neprihănire, în nădejdea slavei lui Dumnezeu (Rom. 5:1-11).

e. Cei milostivi vor avea parte de milă (v. 7). Aceasta este o promisiune care este valabilă permanent și care, de asemenea, va fi plenară când Domnul va veni.

f. Cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu (v. 8). În Domnul Isus noi avem deja revelația completă a lui Dumnezeu (Ioan 1:14-18), însă Îl vom vedea așa cum este (în toată plinătatea gloriei Sale) atunci când Cristos va reveni (1 Ioan 3:1-3).

g. Cei împăciuitori vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu (v. 9). Noi, cei ce credem în Cristos, suntem deja copiii lui Dumnezeu (Rom. 8:14-17). Dar vom fi ca El, așa cum este El în glorie (1 Ioan 3:1-2).

h. Cei prigonți din pricina neprihăririi și din pricina lui Cristos au garantată Împărăția cerurilor și răsplătirea veșnică (v. 10-11). De fapt, întreaga noastră trăire pe pământ, în lume, vom avea parte de prigonire din această cauză. Noi avem deja garanția împărăției cerurilor și ne vom bucura din plin de ea atunci când Domnul va veni. În 1 Pet. 4:12-14 ni se spune că „Duhul Slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi”. Deja Duhul Sfânt este în cei credincioși și El se odihnește peste noi atunci când trecem prin prigoniri și suferim și aceasta pentru că El se simte ca acasă în cei care suferă. Prezența Lui în noi este garanția (arvuna) moștenirii noastre viitoare (a răsplătirii depline a noastre) (Efes. 1:13-14). De fapt rolul Duhului Sfânt în cei credincioși este de a garanta că tot ce a spus Domnul Isus se va împlini în mod

desăvârșit. Până la acel moment viitor însă noi ne bucurăm de această sigură garanție; și aceasta pentru toate fericirile de aici.

În final, Domnul Isus ne îndeamnă „Bucurați-vă și veseliți-vă” (v. 12). Starea noastră prezentă trebuie să fie de bucurie. Sunt lucruri pe care le vom primi în viitor, dar în prezent noi trebuie să manifestăm bucurie pentru că deja noi avem toate acestea garantate prin Duhul Sfânt. Este interesant să vedem că Domnul ne îndeamnă să ne bucurăm pentru că aceeași soartă au avut-o și prorocii din vechime. Ideea este că, în cazul suferinței, noi facem parte, prin aceasta, din categoria marilor oameni (în ochii lui Dumnezeu), acea a prorocilor. Dacă ei au suferit și noi vom suferi prigoniri din cauza neprihănirii și din cauza lui Cristos. Însă tocmai din această pricină ne vom bucura de destinul glorios al acestora. Dumnezeu nu va rămâne dator.

Întrebări de studiu:

1. Ce diferență vezi între darea Legii prin Moise și darea Cuvântului lui Cristos (Ex. 19:10-25; 20:18-26; Mat. 4:23-5:2)?
2. Ce diferență vezi între începuturile versetelor din Ex. 20:3,4,5,7,9, 13,14,15,16,17 și începuturile versetelor din Mat. 5:3,4,5,6,7,8,9,10,11,12? Care crezi că este diferența dintre cuvintele Legii și cuvintele lui Cristos?
3. Ce fel de viață le este promisă de Cristos celor care cred în El (Ioan 10:10; 17:3)?
4. Privește, de ex, la Mat. 5:3,4,5,6,10 (avem însă în vedere toate rostirile Domnului din Mat. 5:3-12). De ce asemenea oameni sunt fericiți în ochii Domnului (sensul cuvântului este de „binecuvântat”)? Ce ascund în spatele lor aceste cuvinte?
5. În Mat. 5:13, 14, Domnul Isus se referă la cei care au primit cuvintele din v. 3-12 (Ei de fapt sunt...). Deci, ce au ei așa de special, prin primirea cuvintelor lui Cristos, de sunt o asemenea binecuvântare în lume? Ce au ei și nu pot avea cei din lume?
6. Privește la Mat. 5:6 și Mat. 6:33. Cum poate fi considerată neprihănirea Împărăției lui Dumnezeu de ar trebui să fie flămând și însetat după ea (vezi și Mat. 13:44-46; Filip. 3:8-9)?
7. Dacă este o fericire să fii prigonit din pricina neprihănirii și din pricina lui Cristos, ce anume m-ar face să-mi doresc o asemenea prigonire (Fap. 7:54-56; 1 Pet. 4:12-14)?

8. Privind la toate promisiunile Domnului făcute celor care vor primi cuvintele Lui din v. 3-12, ce fel de caracter se conturează în viața acestuia (Mat. 5:48; Col. 1:28; Col. 3:3-4)?
9. Ce câștig eu dacă împlinesc cuvintele lui Cristos (Mat. 7:24-27)?
10. De ce să mă bucur cu toată ființa mea dacă ajung un asemenea caracter (Mat. 5:12; Rom. 8:17-18)?

19.07

Harul lui Dumnezeu exclude păcatul

Rom. 6:1-14 (Rom. 6:1-2)

*Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?
Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?*

Apostolul Pavel începe cap. 6 cu o întrebare, „Ce vom zice dar? Să păcătuim ca să se înmulțească harul? (v. 1). Întrebarea, desigur, putea fi în mintea celor care citeau cuvintele de dinainte, „Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Cristos, Domnul nostru” (Rom. 5:20-21). O interpretare superficială a acestor cuvinte ne poate duce la concluzia că păcatul este tolerat în viața credincioșilor deoarece, cu cât păcătuiești mai mult, harul se înmulțește și mai mult. Apostolul Pavel însă răspunde cu un categoric, nu, la întrebarea din v. 1. Ceea ce scrie apostolul în continuare este o explicație a acestui categoric „Nu (Nicidecum)” (v. 2). Așadar, de ce nu putem să spunem că harul lui Dumnezeu ar justifica sau ar tolera păcatul? Vom privi răspunsul la această întrebare în lumina a trei imperative care decurg din afirmația că „Harul lui Dumnezeu respinge complet ideea că păcătuirea continuă ar face ca el să se înmulțească”.

1. Să știm bine (v. 6)

Este adevărat că în v. 6 este o afirmație, nu o poruncă, însă afirmație „știm bine...” implică și o poruncă. Când apostolul Pavel face afirmația din v. 2, „Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?”, el continuă cu „Nu știți...”? Sau, „ar trebui să știți”. Așadar, porunca „să știm bine!” se bazează pe o afirmație bine întemeiată pe faptele evangheliei (vezi 1 Cor. 15:3-5). Adevărurile evangheliei se bazează pe fapte incontestabile și care dau viață acestei evanghelii. Pavel deci, ne îndreaptă atenția înspre faptele

incontestabile ale evangheliei, ale morții și învierii Domnului Isus Cristos. Deci, de ce să nu mai păcătuim?

Harul lui Dumnezeu nu are cum să tolereze viața de păcat. Harul lui Dumnezeu a lovit și lovește direct în inima păcatului. Este adevărat că Legea demască păcatul și condamnă, pe cel ce a păcătuțit, fără drept de apel. Înșã Legea nu poate mântui pe păcãtos. Harul lui Dumnezeu, arãtat în Cristos, lovește mortal păcatul și, în același timp, salvează pe păcãtos (Rom. 8:2-4). Tocmai acest lucru ne este acum explicat de Pavel.

În moartea lui Cristos, omul nostru cel vechi (care ne făcea să păcătuim) a fost răstignit împreună cu Cristos (v. 6), pentru ca astfel „trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului” (v. 6). Așa cum un trup mort nu mai are viață deloc și nu mai poate face absolut nimic, așa și noi, am fost eliberați prin răstignirea noastră în răstignirea lui Cristos de ceea ce ne făcea să păcătuim. Ceea ce vrea să ne spună Pavel este că, așa cum răstignirea lui Cristos a fost un fapt real, istoric, incontestabil, tot așa și noi, în mod real și incontestabil, am fost răstigniți, am murit în Cristos.

Dar cum este posibil acest lucru, din moment ce moartea lui Cristos a avut loc acum 2000 de ani și El este de fapt o altă persoană față de persoana noastră? Pavel ne explică: „prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El” (v. 4). Nu este vorba aici de botezul în apă. Acesta este doar mărturia noastră, a celor ce cred în Cristos, că deja noi am murit în Cristos și am înviat împreună cu El (1 Pet. 3:21-22). Pavel vorbește aici, în Rom. 6, despre botezul pe care Îl operează Duhul Sfânt atunci când credem în moartea lui Cristos (1 Cor. 12:13). Aici este însă mai mult. Botezul de aici implică lucrarea lui Dumnezeu pe care El a făcut-o atunci când a murit Cristos. Dumnezeu de atunci ne-a inclus (ne-a botezat în Cristos – și, dacă luăm în calcul Efes. 1:4-6; Apoc. 13:8, înțelegem că Dumnezeu ne-a botezat în moartea lui Cristos înainte de creație, din veșnicie. Duhul Sfânt aplică în viața credincioșilor acest botez, această identificare a noastră cu Cristos, atunci când am fost convertiți prin evanghelie – Efes. 1:13-14; 1 Cor. 12:13). Când Cristos a murit pe cruce pentru păcatele noastre, El de fapt a murit ca Cel care s-a identificat cu păcătoșii (Rom. 5:12-19). Faptul că Isus a murit pe cruce, El a murit ca Cel care merita să moară din pricina păcatului (Gal 3:13). Dar, faptul că El era fără nici o vină înaintea lui Dumnezeu, arată că El a murit pe cruce în locul altora, al celor păcătoși. Așadar, pe cruce, în ochii lui Dumnezeu eram eu și toți păcătoșii din lume. Ca eu să primesc mântuirea de păcat trebuie doar să știu că am fost în Cristos atunci când El a murit pe cruce, să cred acest lucru și

să-mi recunosc păcatul și vinovăția față de Dumnezeu; să recunosc că eu am meritat să mor în locul lui Cristos, dar pentru că a murit El, eu sunt absolvit de păcat și de vină.

Așadar, noi trebuie să știm acest adevăr. Și eu pot să-l știu bine dacă mă informez din cuvântul Bibliei.

Dar, mai mult, în Scriptură aflăm că Isus Cristos a înviat din morți. Iar dacă eu am murit în Cristos, atunci deja am înviat împreună cu El în învierea Lui. Acesta este un adevăr incontestabil. Și de aceea eu trebuie să cred acest adevăr (v. 4). Și dacă am înviat împreună cu Cristos, consecința este că noi trebuie să trăim o viață nouă, așa cum Cristos trăiește veșnic o nouă viață (v. 8-10). Prin credință în moartea și învierea lui Cristos noi „am intrat în această stare de har” (Rom. 5:2), adică în eliberarea de păcat prin moartea lui Cristos și în noua viață a lui Cristos și în biruința asupra păcatului, datorită învierii Sale (v. 5, 10). De fapt botezul la care Pavel se referă (v. 3-4) este tocmai identificarea noastră cu Cristos în moartea și învierea Lui, proces realizat în noi prin Duhul Sfânt, prin credința în Cristos.

Dacă deci știm adevărul pe care Duhul Sfânt ni-L revelează, în baza a ceea ce s-a întâmplat cu Cristos și a ceea ce s-a întâmplat cu noi în Cristos, și crezând din toată inima acest adevăr revelat nouă prin cuvântul Scripturii, de către Duhul Sfânt, noi suntem „botezați (cufundați, identificați)” în și cu Cristos Domnul. Și dacă avem tendința să uităm adevărul, sau dacă nu ne este clar adest adevăr, să ne lăsăm edificați de cuvântul lui Dumnezeu și să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să aducă convingere în mințile și inimile noastre privind adevărul lui Dumnezeu.

2. Să ne socotim... (v. 11)

Pavel continuă să spună, „Tot așa și voi înșivă socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru” (v. 11). Ce înseamnă să ne socotim? Înseamnă aceasta „gândire pozitivă”? Sau „autosugestie”? În nici un caz. Scriptura nu vorbește nicăieri despre așa ceva. Înseamnă de fapt a crede cuvântul lui Dumnezeu și a trăi pe baza a ceea ce crezi. Aceasta nu este deloc autosugestie sau gândire pozitivă. De ce? Pentru că așa ceva presupune că eu voi acționa conform unei dorințe ale mele, sau pe baza a ceea ce eu îmi impun să gândesc. De exemplu, îmi doresc să am o mașină performantă și ultramodernă. Nu o am în realitate dar îmi doresc și de aceea voi acționa ca și cum eu am acea mașină pe care mi-o doresc. În acest fel eu visez cu ochii deschiși, mă bazez pe o minciună, pentru că, în realitate, nu am mașină.

Dar de ce, în cazul morții față de păcat și a învierii la o viață nouă în Cristos, nu este vorba despre autosugestie? Pentru că ceea ce cred – faptul că am murit față de păcat, în moartea lui Cristos și că am înviat la o viață nouă, în învierea lui Cristos, este un adevăr afirmat de Dumnezeu în cuvântul Său și revelat mie prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este un cuvânt care creează din nimic. Numai Dumnezeu poate să creeze ceva din nimic: „Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă” (Ps. 33:9). Dumnezeu a lucrat El Însuși în Cristos, în moartea și învierea Lui moartea față de păcat și învierea la o viață nouă a tuturor celor care cred cuvântul despre Cristos. Duhul Sfânt este prezentat în Biblie ca Cel care creează din nimic, care înviază din morți, care generează viață în baza cuvântului lui Dumnezeu (Gen. 1:2-31; Ezech. 37:1-14).

Așadar, ce înseamnă să ne socotim? Înseamnă să credem cuvântul lui Dumnezeu revelat prin evanghelia lui Cristos de Duhul Sfânt. Înseamnă să nu ne autosugestionăm cu ceea ce ni se pare adevăr sau cu ceea ce ne dorim foarte tare ci să stăm să cunoaștem bine cuvântul lui Dumnezeu și să-l aplicăm corect la viața noastră, conform revelației Duhului Sfânt prin cuvântul Scripturii. Să privim la Cristos și să „vedem” (Ioan 6:40) adevărul despre El și despre noi în El, așa cum ni-L revelează Duhul Sfânt în Scriptură. Aici nu este vorba despre speculații omenești ci despre cunoașterea adevărului cuvântului lui Dumnezeu.

Și dacă înțelegem adevărul despre Cristos și îl credem (Rom. 10:17), atunci să acceptăm implicațiile sale pentru viața noastră. Să acceptăm prin credință să umblăm în ceea ce implică moartea și învierea noastră în Cristos. Dacă am murit în Cristos, atunci să credem că suntem morți față de păcat și de aceea să nu ne mai lăsăm robiți de păcat; înseamnă că dacă am înviat în Cristos atunci să credem că în fața noastră este o viață nouă pe care să o trăim, o viață a lui Cristos (Gal. 2:20), o viață trăită pentru Dumnezeu (v. 10).

Cineva spunea că a ne socoti înseamnă a băga mâna în buzunarul nostru și să socotim banii pe care îi avem în el. Vei spune apoi, „am 5 lei”; nu vei spune, „am 10 lei” când ai în buzunar doar 5 lei. Socotirea presupune o socoteală corectă a ceea ce ai tu. Noi, prin credința în Cristos Îl avem pe El și astfel avem moartea și învierea Lui. Socotește-te deci mort față de păcat și viu pentru Dumnezeu. Dar nu te socoti a fi în Cristos dacă nu ți s-a descoperit adevărul despre Cristos și despre tine însuți, prin adevărul Scripturii prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, dacă nu crezi din toată inima acest adevăr (Rom. 10:8-10). Socotește-te conform adevărului evangheliei lui Cristos, nu conform impresiei sau dorinței tale.

3. Să vă dați pe voi înșivă lui Dumnezeu (v. 13)

Există și al 3-lea pas care trebuie făcut, conform a ceea ce ne spune Duhul Sfânt prin Pavel: „Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii” (v. 13).

Există o legătură între cei trei pași: Trebuie să începem cu cunoașterea cuvântului lui Dumnezeu (știm bine că am murit în Cristos și am înviat împreună cu El, în moartea și învierea Lui). Aceasta ne conduce înspre a ne socoti (morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru). Dar aceasta ne conduce înspre al treilea pas (să ne dăm pe noi înșine lui Dumnezeu împreună cu mădularele noastre). Adevărul este că noi, prin noi înșine, chiar dacă credem, nu avem nici o șansă să trăim efectiv o viață de biruință împotriva păcatului și o viață nouă pentru Dumnezeu. Avem nevoie de Cristos ca Domn în viața noastră (Gal. 2:20); avem nevoie de împuternicirea Duhului Sfânt, pentru ca ceea ce trebuie să trăim să devină viață efectivă (Gal. 5:16). Avem nevoie de Dumnezeu Tatăl care să lucreze în noi lucrarea Lui (Filip. 2:13; Efes. 2:10; 1 Cor. 12:4-6). Avem deci nevoie ca Dumnezeu, în Cristos și prin Duhul Sfânt să locuiască și să stăpânească în viața noastră (Ioan 14:23-26; Mat. 12:43-45).

Aceasta presupune că noi, cunoscând adevărul evangheliei și crezând acest cuvânt al lui Cristos, ne vom da pe noi înșine lui Dumnezeu, pentru ca El să fie Cel care se manifestă în noi (vezi Ioan 17:3).

Petru ne spune în 2 Pet. 1:5-7, „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta...” Petru începe cu afirmația că Dumnezeu ne-a dat în Cristos, prin har, tot ce privește viața și evlavia (2 Pet. 1:1-4). Din moment ce este adevărat ce afirmă Petru în ceea ce el ne-a spus în v. 1-4 atunci urmează implicația pentru trăirea vieții cu Dumnezeu în Cristos și prin Duhul Sfânt: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele...” (v. 5-7).

Înțelegem, în primul rând, că Dumnezeu ne-a dat, dar aceasta nu ne face pasivi. De asemenea, nu trebuie să trăim fără nici un cost din partea noastră; ni se spune, „Dați-vă și voi toate silințele...”. Aceasta implică dedicare, jertfă de sine, muncă, gândire serioasă, întreaga ființă angajată la maxim pentru trăirea cu Dumnezeu. Dar, toate acestea nu prin noi înșine ci prin harul lui Dumnezeu (vezi 1 Cor. 15:10).

A ne da lui Dumnezeu ca vii din morți cum eram înainte, înseamnă a ne strădui să unim cu credința noastră fapta, apoi cu cunoștința, cu înfrânarea, cu

răbdarea, cu evlavie, cu dragostea de frați, cu iubirea de oameni (v. 5-7). Când ne dăruim Domnului pentru ca să trăim în Cristos, atunci păcatul nu mai are loc de manifestare în noi (vezi Gal. 5:16-23).

Pavel ne mai spune că a ne dăruia pe noi înșine lui Dumnezeu înseamnă a ne dăruia mădularele noastre ca unelte ale neprihănirii. El se referă la gândirea noastră care să gândească lucrurile lui Dumnezeu (Rom. 12:1-2), la mâinile noastre care să lucreze tot ceea ce vrea Dumnezeu, la picioarele noastre, care să ne facă să umblăm pe căile Sale (Ps. 1:1-3; Efes. 2:10), la lăuntru ființei noastre, ca să-L iubească pe Dumnezeu cu toată puterea, cu tot cugetul, cu tot sufletul, cu toată inima și pe aproapele nostru ca pe noi înșine (Mc. 12:29-31). Folosirea mădularelor noastre ca niște unelte ale neprihănirii anulează complet folosirea lor în păcătuire.

Toate acestea ne fac să înțelegem că harul lui Dumnezeu nu numai că nu va tolera deloc păcatul în viața noastră, dar îl și stârpește în noi, ne eliberează de el și ne face să trăim o viață în plinătatea Duhului Sfânt. Harul lui Dumnezeu face ca păcatul să nu mai aibă nici un loc în inimă și în manifestare. Harul lui Dumnezeu ne așează într-o împărăție care este a Fiului lui Dumnezeu, în care El stăpânește și în care păcatul nu are ce căuta sub nici o formă (Col. 1:13-14).

Întrebări de studiu:

1. De ce este nevoit Pavel să pună întrebarea din v. 1 (vezi Rom. 5:20-21; Iuda 3-4)?
2. De ce nu ar trebui să păcătuim nicidecum, mereu ca să se înmulțească harul (v. 2)?
3. Care este justificarea răspunsului lui Pavel la a 2-a întrebare (v. 3-4)?
4. Ce trebuie să știm bine (v. 6-10)?
5. Dar, cum am murit noi față de păcat și am înviat noi la o viață nouă; că doar aceste fapte nu s-au petrecut cu mine însumi (v. 3-6)? Pe ce bază ceea ce s-a întâmplat cu Domnul Isus devine experiența mea proprie? (vezi „am fost botezați” – Ce înseamnă asta pentru mine?)
6. Care este sensul lui „Socotiți-vă” (v. 11)? Ce presupune în mod concret pentru mine aceasta?
7. Ce înseamnă în mod concret să mă dau pe mine însumi lui Dumnezeu și mădularele mele să le dau Lui ca pe niște unelte ale neprihănirii (v. 13)?
8. Ce legătură este între moartea și învierea Domnului Isus și faptul că păcatul nu va mai stăpâni asupra persoanei mele (v. 12-14)?

9. De ce faptul că sunt sub har și nu sub Lege va opera asupra vieții mele în sensul că păcatul nu ar mai trebui să domnească în trupul meu muritor (v. 12, 14)?
10. De ce acest mod de gândire, pe care eu trebuie să-l adopt, nu este autosugestie? Care este diferența dintre autosugestie și acceptarea realității prezentată în v. 3-5?
11. Se poate spune că Avram s-a autosugestionat când a crezut pe Domnul și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire (Gen. 15:6)? Ce diferență este între autosugestie și credință în Dumnezeu?
12. Cum să traduc în trăirea mea îndemnul din Col. 3:2-3 (vezi tot Col 3)?

26.07

Harul lui Dumnezeu dezvoltă un caracter sfânt

2 Pet. 1:3-11 (2 Pet. 1:5-7)

De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni.

Petru, în cea de-a doua sa epistolă, ne arată ce înseamnă cu adevărat să-L cunoști pe Domnul Isus Cristos. Deci, el ne vorbește despre adevărata cunoaștere a Mântuitorului, nu despre o așa-zisă „cunoaștere” promovată de profeții și învățătorii mincinoși, despre care el vorbește în special în cap. 2. Prin adevărata cunoaștere a Domnului Isus Cristos ne sunt înmulțite harul și pacea lui Dumnezeu (v. 2). Petru continuă să ne spună că, prin harul și cunoașterea lui Cristos, Dumnezeu formează și dezvoltă în cei credincioși un caracter sfânt, asemenea lui Cristos. Adevărul este că obiectivul lui Dumnezeu în viața credincioșilor Lui este acela de a forma, dezvolta și de a desăvârși caracterul lui Cristos Domnul în noi (Efes. 4:11-16; Mat. 5:48; Col. 1:28).

1. Harul lui Dumnezeu – generează un caracter sfânt (v. 3-4)

Petru ne spune în v. 3-4 că Dumnezeu, în marea Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața (tot ce privește trăirea vieții pământești și trăirea ca și credincioși în lume) și evlavia (tot ce ține de închinarea și slujirea noastră sfântă, înaintea lui Dumnezeu). Faptul că Dumnezeu ne-a dăruit tot ceea ce ține de viață și evlavie înseamnă că El ne-a dăruit totul prin harul Său, în Cristos (vezi și Efes. 1). Noi nu merităm nimic din toate acestea, de aceea tragem concluzia că ne sunt dăruite numai prin har și numai în Cristos.

Petru specifică că totul ni se dă prin cunoașterea Celui care ne-a chemat prin slava și puterea Lui, adică prin cunoașterea lui Cristos, Domnul. Faptul că se subliniază cunoașterea Lui, aceasta ne spune că părtășia cu Cristos prin credință ne asigură de experimentarea a tot ce este în Cristos. Fără credință în El nu putem beneficia de binecuvântările date de Dumnezeu în Cristos (vezi și Ioan 17:3; 1 Ioan 1:1-4). Observă că Petru se adresează doar celor ce „au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și a Domnului nostru Isus Cristos” (v. 1; Iuda 3). Omul necredincios, firesc, fără Cristos nu poate beneficia de binecuvântările duhovnicești ale lui Dumnezeu.

Petru continuă să ne spună că, prin Cristos, Dumnezeu ne-a dat făgăduințele Sale. Aceasta este o aluzie clară că Cristos este cuvântul lui Dumnezeu întrupat (Ioan 1:14) și că În El au fost împlinite toate promisiunile date de Dumnezeu în Scriptură (2 Cor. 1:20; Rom. 15:8-9). Scopul lui Dumnezeu pentru viața noastră este ca prin cuvintele lui Dumnezeu, prin promisiunile Sale făcute și împlinite în Fiul Său, noi să ne facem părtași firii dumnezeiești, după ce am fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă (adică după întoarcerea noastră la Dumnezeu prin pocăință și credință în El) (v. 4).

Este evident deci că prin cuvântul Scripturii, prin promisiunile lui Dumnezeu, noi suntem echipați cu un caracter după voia lui Dumnezeu (vezi Ps. 119:9-11; Fap. 20:32; 2 Tim. 3:14-17). Harul lui Dumnezeu, deci, generează în sfinții Domnului un caracter sfânt, asemenea caracterului lui Cristos.

2. Harul lui Dumnezeu – edifică caracterul sfânt (v. 5-7)

Porunca din v. 5-7 este legată de afirmația din v. 1-4. Așadar, prin harul lui Dumnezeu, avem oferta Sa de viață și evlavie, prin cunoașterea lui Cristos și, de asemenea, tot prin harul lui Dumnezeu suntem îndemnați să ne dăm toate silințele ca să unim cu credința noastră fapta și cu toate celelalte din text.

Ne-am fi așteptat ca, din moment ce suntem mântuiți prin har, nu prin fapte (Efes. 2:8-9), să nu se mai amintească deloc faptele (Rom. 4:13-14). Numai că aici nu vorbim despre fapte ale Legii ci despre fapte ale credinței, așa cum Pavel vorbește despre ascultarea credinței (Rom. 1:5), despre acele fapte bune care urmează credinței mântuitoare (Efes. 2:10).

Trebuie să menționăm pe „De aceea...” (v. 5). Așadar, din moment ce Dumnezeu ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, datorită harului Său și prin cunoașterea lui Cristos, „de aceea, dați-vă și voi toate silințele...”. Aceasta înseamnă că străduința, preocuparea pentru un caracter asemenea Domnului

Isus, lupta spirituală pentru ca un asemenea caracter sfânt să devină o realitate în viața noastră, sunt consecința harului lui Dumnezeu. Suntem mântuiți prin har și, în același timp, trăim după voia lui Dumnezeu prin har și când vedem că nu putem, din cauza neputinței și a nevredniciei noastre, vom putea apela la harul lui Dumnezeu, care ne va da „și voința și înfăptuirea” (Filip. 2:12-13). Harul lui Dumnezeu deci nu exclude străduința noastră; dimpotrivă o energizează. A ne da toate silințele înseamnă a mobiliza întreaga noastră ființă, gândirea, simțămintele și voința noastră pentru a dezvolta caracterul creștin în noi. La aceasta suntem chemați.

Petru ne spune că suntem chemați să unim cu credința noastră fapta, cu fapta cunoștința, cu aceasta înfrânarea, cu aceasta răbdarea, cu aceasta evlavlia, cu ea dragostea de frați, cu ea iubirea de oameni. Nu trebuie să înțelegem că Petru vorbește despre o scară spre desăvârșirea noastră și cu trepte înspre aceasta. Mai degrabă el accentuează ideea de a uni (de a lega) toate aceste trăsături de caracter între ele. Caracterul creștin este o manifestare a vieții tip diamant cu multiple fațete. Niciuna nu este mai importantă decât cealaltă și niciuna nu trebuie să lipsească. Mai mult, în intențiile lui Dumnezeu aceste trăsături de caracter trebuie să se genereze una pe cealaltă. Duhul Sfânt rodește în credincios dragostea, însă ea se manifestă prin toate roadele menționate în Gal. 5:22-23. Același lucru îl vedem și în 1 Cor. 13:4-7, atunci când Pavel vorbește despre dragoste. Dragostea se manifestă în multe feluri. Același lucru vrea să ni-l spună și Petru în îndemnul său din textul nostru. Adevărul este că un creștin adevărat nu se va simți împlinit până nu manifestă toate roadele duhovnicești în trăirea lui. Nu vom putea, dacă suntem călăuziți de Duhul Domnului, să spunem ceva de genul, „este bine că am realizat, să zicem, 60% din numărul de trăsături menționate aici”. Duhul Domnului nu ne va lăsa până nu manifestăm toate trăsăturile de caracter; ne va face să ne simțim neîmpliniți dacă ne lipsește doar una dintre acestea. Doar așa vom avea pacea lui Cristos în noi și doar așa ne vom simți cu adevărat împliniți. A ne da toate silințele înseamnă și faptul că vom urmări manifestarea tuturor acestor roade duhovnicești.

3. Harul lui Dumnezeu – desăvârșește în toată plinătatea caracterul sfânt (v. 8-11)

După îndemnul din v. 5-7 Petru ne spune că, dacă avem din belșug aceste lucruri în noi, ele nu ne vor lăsa să fim leneși sau neroditori în ceea ce privește deplina cunoaștere a Domnului Isus Cristos (v. 8). În v. 10 Petru ne îndeamnă în continuare să căutăm cu atât mai mult să ne întărim chemarea și

alegerea noastră, pentru că astfel, explică Petru, nu vom aluneca niciodată și, în acest chip, ni se va da din belșug intrare în împărăția veșnică a Domnului Isus Cristos (v. 10-11).

Pledoaria lui Petru, în v. 8-11 este pentru a ne da toate silințele de a avea belșugul trăsăturilor de caracter în noi (v. 8), pentru că doar așa ni se va da din belșug intrare în Împărăția Domnului nostru (v. 11).

Întrebările la care ne simțim obligați să răspundem sunt: Ce înseamnă acest belșug? Cum vom măsura noi acest belșug? Cum vom fi siguri că vom atinge acest belșug? De ce este important să ne străduim ca să avem toate acestea din belșug?

Trebuie să înțelegem că răspunsul la aceste întrebări nu-l putem da noi singuri. Duhul Sfânt este acela care ne va ajuta în a urmări aceste obiective. Duhul Domnului ne va îndemna să perseverăm până la capăt și Dumnezeu Însuși, în Cristos, va realiza în noi acest belșug (sau această plinătate). Așa cum maturizarea noastră ca ființe omenești este un proces care se derulează, într-un fel, de la sine și el se oprește doar atunci când maturizarea s-a încheiat, așa și în plan spiritual Domnul prin Duhul Său va avea grijă ca acest proces să se desfășoare în parametrii stabiliți de El, fără să ne batem noi capul cu privire la cum se va întâmpla și de ce (vezi Mc. 4:26-29). Și așa cum în viața biologică noi avem responsabilități de îndeplinit (să ne hrănim, să ne tratăm sănătatea, să facem mișcare, să ne folosim abilitățile înspre scopurile pe care le avem în viață, să fim atenți la pericole și înțelepciunea umană ne învață cum să ne îndeplinim aceste responsabilități, tot așa și în viața spirituală. Cuvântul Scripturii ne învață tot ce privește viața și evlavia (vezi Fap. 20:32; 2 Tim. 3:14-17; Col. 1:28; Fap. 20:26-27; col. 3:16). Sunt două aspecte pe care cuvântul lui Dumnezeu le menționează cu privire la starea de belșug (plinătate) a trăirii noastre sfinte, la care trebuie să luăm aminte:

a. Apostolul Pavel are în aproape fiecare din epistolele sale o rugăciune de mulțumire și apoi de cerere pentru maturizarea credincioșilor din biserică. El mulțumește de fiecare dată lui Dumnezeu (desigur în cuvinte diferite) pentru credința nădejdea și dragostea lor (cele trei elemente esențiale în maturizarea sfinților – 1 Cor. 13:13) și se roagă apoi Domnului pentru ca ei să crească în aceste trei elemente ale maturizării lor. În Col. 1:9-12, de exemplu, Pavel se roagă ca credincioșii să se umple „de cunoștința voiei Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu, întăriți cu toată

puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare cu bucurie, mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină”. Aici Pavel folosește cuvintele: *umplere* în cunoașterea voiei Domnului, în *orice* aspect al înțelepciunii Sale; pentru ca ei să se poarte în mod vrednic de Domnul, rodind *tot felul* de fapte bune; crescând în cunoașterea Domnului, întăriți cu *toată* puterea slavei Sale, pentru *orice* răbdare cu bucurie; mulțumind Tatălui pentru că avem parte de moștenirea Sa. Ceea ce observăm este că procesul desăvârșirii noastre spirituale este multilateral, plenar, divers și unitar, având totul pentru o asemenea dezvoltare din partea Domnului. La aceasta se referă Petru, atunci când el ne îndeamnă să ne dăm toate silințele pentru ca să unim toate elementele caracterului sfânt în trăirea și în slujirea noastră.

b. Pavel, tot prin intermediul unei rugăciuni către Dumnezeu, ne spune în Efes. 3:16-19 următoarele: „Și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Sfânt, în omul dinăuntru, așa încât Cristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca având rădăcina și temelia puse în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care sunt. ..(dimensiunile)...și să cunoașteți dragostea lui Cristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu”. Pentru ce se roagă de fapt Pavel? Pentru „întărirea noastră în putere. .. în omul dinăuntru, așa încât Cristos să locuiască în inimile noastre prin credință...”. Ce înseamnă aceasta? Noi, ca oameni pământești, suntem limitați în ceea ce putem înțelege despre Dumnezeu, despre dragostea Lui, despre mântuirea pe care o avem în Cristos, dar și în capacitatea noastră de a primi tot belșugul de viață spirituală ce se revarsă peste noi de la Dumnezeu prin dragostea Lui arătată nouă în Cristos. În acest caz care este lucrarea Duhului Sfânt în lăuntru nostru? Cuvintele lui Pavel ne dau de înțeles că această lucrare a Duhului în noi are în vedere „lărgirea” noastră, „extinderea” lăuntruului nostru, pentru ca dragostea lui Cristos să se manifeste în toată plinătatea ei. Numai așa vom fi plini de Dumnezeu în toată plinătatea Lui. Este ca și cum, dacă vom merge la un pom mare plin de fructe coapte cu o pungă ca să luăm toate fructele din el, vom merge degeaba, pentru că toate fructele nu vor încăpea în acea pungă. În acest caz soluția este să mergem cu un mare sac, poate cu o basculă potrivit dimensionată, pentru a putea lua toate fructele din acel pom. Duhul Sfânt deci „ne extinde” capacitatea de a înțelege și de a putea primi tot ceea ce Dumnezeu ne-a dat în Cristos. Creștinul este un om duhovnicesc, potrivit

dimensionat pentru a putea primi tot ce avem de la Dumnezeu prin harul Său, în Cristos. Asta vrea să ne spună Pavel.

Când Petru ne spune să ne dăm toate silințele ca să unim, cu credința noastră fapta. ..(2 Pet. 1:5-7), el nu ne cheamă la a ne strădui să producem noi ceea ce omul firesc nu poate produce; el ne cheamă să acceptăm de a fi vase supuse și potrivite în mâna Domnului nostru (prin Duhul Sfânt) pentru ca El să ne umple cu bogățiile harului Său, a dragostei Lui, și astfel să manifestăm în trăirea noastră caracterul desăvârșit al Domnului nostru. Iată deci chemarea noastră sfântă.

Întrebări de studiu:

1. Ce ne-a dăruit Dumnezeu prin harul Lui (v. 3-4)?
2. Prin cine și prin ce ne sunt date darurile lui Dumnezeu (v. 3-4)?
3. Care este scopul darurilor harului lui Dumnezeu (v. 4)?
4. Ce înseamnă „tot ce privește viața și evlavie” (v. 3)?
5. Ce vă spune „de aceea” din v. 5? Ce legătură este între c. 3-4 și v. 5-7?
6. Dacă prin harul lui Dumnezeu ni se dau tot ce privește viața și evlavie, de ce ar trebui credincioșii să-și dea toate silințele (v. 5)? Ce legătură poate fi între darurile harului lui Dumnezeu și străduința credinciosului? Suntem noi mântuiți prin har sau prin fapte?
7. Ce vrea să ne spună Petru prin „a uni” trăsăturile de caracter menționate în v. 5-7? De ce este necesar să le unim (vezi și Col. 1:10; Gal. 5:22-23)?
8. Care este scopul lui Dumnezeu prin darurile harului Său și prin unirea din partea noastră a tuturor trăsăturilor de caracter menționate (vezi Efes. 4:12-15; 2 Pet. 1:8-11)?
9. Ce se întâmplă în mod concret celui care nu are din belșug „aceste lucruri”, menționate în v. 5-7 (v. 8-9)?
10. De ce crezi că cel credincios, care face ce i se zice în v. 5-7, nu va aluneca niciodată (v. 10)?
11. Ce înseamnă, în cuvintele tale, că „în chipul acesta vi se va da *din belșug* intrare în Împărăția veșnică a Domnului (v. 11)?
12. Privind la oferta harului lui Dumnezeu din v. 3-4, pe ce crezi că pune Domnul accentul? Pe *a avea* prin har *tot ceea ce te satisface în viață*, sau pe *a fi ceea ce Dumnezeu vrea să fi* (vezi și Tit 2:11-14)? Ce implică acest lucru pentru viața ta?

Preocuparea supremă a vieții – câștigarea evlaviei**1 Tim. 6:6-12 / Mat. 13:44-46 (1 Tim. 6:6)***Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig.*

Harul lui Dumnezeu ne face să fim preocupați de lucrurile spirituale și veșnice și, mai mult decât aceasta, Dumnezeuul acestui har ne dă „și voința și înfăptuirea” în această direcție (2 Pet. 1:2-4). Și lucrurile principale sunt legate de Împărăția lui Dumnezeu și de neprihănirea Lui (Mat. 6:33). Apostolul Pavel spune același lucru în alte cuvinte, „Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig” (1 Tim. 6:6).

Când apostolul Pavel folosește cuvântul „evlavie” aici, el are în vedere toate trăsăturile de caracter plăcute lui Dumnezeu, pe care un credincios ar trebui să le aibă; tot ce ține de închinarea și trăirea noastră înaintea lui Dumnezeu, cât și de manifestarea noastră ca și credincioși în fața oamenilor. Este adevărat că „evlavie” se găsește în Noul Testament în înțelesul său restrâns (1 Tim. 6:11; 2 Pet. 1:6-7) și în înțelesul său larg (1 Tim. 6:6; 2 Tim. 3:12).

Cuvântul evlavie înseamnă teamă (frică, venerație) față de Dumnezeu și dragoste față de El. Ele derivă dintr-o cunoaștere profundă a lui Dumnezeu. Evlavia se manifestă în fapte plăcute lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel pune față în față preocuparea pentru câștigarea evlaviei și preocuparea pentru a câștiga bunuri materiale (în special bani – vezi 1 Tim. 6:6-12). Cele două preocupări, sau obiective ale vieții, sunt puse în contrast. Cei care caută obținerea evlaviei vor avea un adevărat câștig (veșnic), în timp ce aceia care iubesc banii și vor să se îmbogățească își vor nenoroci viața (v. 9-10; Mat. 16:25-26). Pe de altă parte, Pavel ne spune că noi nu avem nevoie să ne îmbogățim în plan material ca să avem ceea ce ne trebuie, pentru că dacă avem cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm ne va fi de ajuns (v. 8). În același timp, lucrurile materiale sunt necesare doar aici în viața de pe pământ; nu putem însă să ducem nimic dincolo de mormânt, ca să avem în cer (v. 7). Numai evlavia, care este o bogăție spirituală, de la Dumnezeu, poate fi un mare câștig, și aici pe pământ și, cu atât mai mult, în cer (v. 6). Ce înseamnă deci să câștigăm evlavia? Cum o putem obține? Răspunsul îl găsim în îndemnul pe care Pavel îl dă lui Timotei în v. 11-12.

1. Caută evlavia (v. 11)

Căutarea evlaviei este similară cu căutarea unei comori de mare preț sau cu căutarea nestematelor din partea unui om (sau negustor) (vezi Mat. 13:44-46). Aceasta înseamnă o preocupare în acest sens; nu este ceva care mi se înfățișează înaintea ochilor, fără să mă aștept să descopăr. Apostolul Petru ne îndeamnă să ne dăm toate silințele pentru dezvoltarea caracterului plăcut lui Dumnezeu (2 Pet. 1:5-7).

Profetul Ieremia vorbește despre o căutare a Domnului din partea poporului lui Dumnezeu și o găsim a Lui în cazul în care Îl vor căuta din toată inima (Ierem. 29:13). Adevărații credincioși sunt căutători dedicați ai lui Dumnezeu și a ceea ce Îi place Lui.

Îl putem căuta pe Dumnezeu și lucrurile Sale atunci când stăruim în rugăciune și în cercetarea cuvântului Scripturii; când inima noastră este plină de râvnă ca să-L găsească. Ceea ce noi trebuie să știm este că El se va lăsa descoperit (Ier. 29:14). Evlavia este generată în noi de cunoașterea în profunzime a lui Dumnezeu. El este Cel care face ca fața noastră să strălucească atunci când noi stăm în prezența Lui (vezi Moise – Ex. 34:29-30; vezi Maria din Betania, care stătea la picioarele Domnului Isus și-L asculta cu o inimă deschisă – Lc. 10:39; Mat. 26:6-10).

Putem să-L descoperim pe Domnul și să fim transfigurați de persoana Lui numai atunci când acceptăm să devenim ucenicii Lui (Mat. 4:18-22). Cei care L-au urmat pe Isus au trebuit să lase totul și să-și pună încrederea în El și să-L urmeze. Rezultatul a fost o cunoaștere a Lui veritabilă (Mat. 16:15-17) și, mai târziu, această cunoaștere i-a făcut martori ai Lui plini de Duhul Sfânt și de putere în trăirea unei vieți sfinte și într-o mărturisire care a ajuns până la marginile pământului (Mat. 28:18-20; Fap. 1:8; 4:8-14).

Evlavia este asociată întotdeauna cu alte roade ale Duhului Sfânt (Gal. 5:22-23) și, în același timp este înfrumusețată de celelalte roade ale credinței (2 Pet. 1:5-7). Ea nu apare niciodată singură ci înlănțuită cu celelalte. De aceea, o asemenea comoară spirituală trebuie căutată cu toată ardoarea, acolo unde Dumnezeu ne arată că ea există. Apostolul Pavel îl îndeamnă pe Timotei să caute „neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea” (1 Tim. 6:11). Pavel nu a vorbit aici doar despre evlavie, pentru că nu poți disocia evlavia de celelalte calități spirituale. Pe de altă parte, pentru ca Timotei să poată căuta evlavia și toate celelalte, el trebuie să fugă de iubirea de bani, de dorința de a se îmbogăți în plan material (vezi 1 Tim. 6:9-11). Aceste lucruri pământești vor distruge în credincios evlavia sau o vor face fără nici o putere

(2 Tim. 3:5). De aceea el trebuie să aleagă renunțarea la îmbogățire materială și la iubirea de bani și să fugă de ele. Altminteri nu are nici o șansă să poată căuta și să poată găsi evlavie.

2. Luptă-te pentru evlavie (v. 12)

Pavel continuă să-i spună lui Timotei, „Luptă-te lupta cea bună a credinței” (1 Tim. 6:12). Credința duce și la evlavie (2 Pet. 1:5-7) și pentru aceasta trebuie neapărat luptă spirituală. Această luptă este descrisă ca fiind „lupta cea bună”. Aceasta înseamnă că orice lucru în viață se capătă prin luptă (nimeni nu contestă acest lucru), însă există o luptă rea (pentru obiective pământești – ca să te îmbogățești și să fii preocupat de câștigarea banilor trebuie să te lupți, însă această luptă este pentru un obiectiv zadarnic, datorită rezultatului ei în prăpăd și în pierzare – 1 Tim. 6:9-10). Există însă o luptă bună, pentru obiectivele lui Dumnezeu (vezi și 2 Tim. 4:7-8), care, deși grea și cu un preț mare de plătit, are ca finalitate cununa neprihăririi și a vieții veșnice (vezi și Apoc. 2:10). Evlavie, spune Pavel, este un mare câștig (1 Tim. 6:6). Observă că cei neprihăniți vor fi îmbrăcați în haine albe (faptele neprihănite ale sfinților, sau faptele evlavioase ale lor) și aceasta va fi podoaba lor la nunta Mielului, pentru veșnicia glorioasă în Împărăția lui Dumnezeu (Apoc. 19:6-8).

A ne lupta pentru evlavie înseamnă a duce lupta credinței (v. 11), pentru că doar prin credință putem să stingem „toate săgețile arzătoare ale celui rău” (Efes. 6:16), tot ce ne va împiedica să înaintăm în viața de credință (Evr. 12:1-3). A ne lupta pentru evlavie înseamnă să o cultivăm în inima și în trăirea noastră și a avea grijă ca să crească pentru a aduce roadă pentru gloria lui Dumnezeu (Lc. 8:15; Ioan 15:1-11). A ne lupta pentru evlavie înseamnă a o manifesta prin Duhul Sfânt (Gal. 5:22-23) și a accepta să suferim chiar și prigoana de dragul ei (2 Tim. 3:10-12). A vedea o manifestare pleneră a evlaviei în viața noastră presupune să rămânem în totalitate în cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul Scripturii, care ne poate desăvârși în caracter și ne poate face destoinici pentru orice lucrare bună (2 Tim. 3:14-17).

3. Apucă evlavie (v. 12)

Nu este suficient să cauți evlavie și să te lupți pentru ea. Apostolul Pavel folosește, în îndemnarea lui Timotei și conceptul „apucă”. El se referă aici la viața veșnică. Putem însă să-l legăm și de evlavie. Ce înseamnă să apuci evlavie? Ideea din spatele termenului este să-ți însușești pentru tine evlavie. De ce trebuie să cauți evlavie și să mă lupt pentru ea? Pentru a o avea și a mi-o însuși în trăirea personală.

Când Iosua trebuia să intre în țara promisă, în Canaan, Dumnezeu îl îndeamnă și-l încurajează să intre în țară. În acest context Dumnezeu îi spune lui Iosua: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi-l dau, cum am spus lui Moise” (Ios. 1:3). A călca cu talpa piciorului tău locurile din țară însemna de fapt a-ți însuși țara, a o lua în posesie, a o lua pentru a beneficia de ea în vederea binecuvântării personale. Așadar, este nevoie de a apuca evlavia, pentru ca ea să devină parte integrantă a trăirii și slujirii mele înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Una dintre problemele multor credincioși este tocmai aceasta: Ei caută evlavia, chiar luptă pentru ea ca s-o obțină, dar rămân la acest stadiu. Ei nu se bucură de ea trăind efectiv în evlavie și beneficiind astfel de binecuvântările ei.

Un credincios adevărat trăiește efectiv evlavia prin harul lui Dumnezeu. Ei nu se mulțumesc ca alții să-i declare doar oameni evlavioși; ei experimentează pentru ei înșiși evlavia și ea izvorăște din inima lor înnoită prin evanghelie de Duhul Sfânt. Ei răspândesc evlavia ca o mireasmă pentru cei din jur (2 Cor. 2:14-17).

Un exemplu elocvent în această direcție este Maria din Betania. Despre ea se spune că stătea la picioarele Domnului pentru a-L asculta (Lc. 10:38-42). Atitudinea ei arăta o dorință puternică de a-L cunoaște pe Domnul Isus în profunzime. Ea sorbea cuvintele Lui, medita la ele, era ochi și urechi la ceea ce spunea Mântuitorul, pentru a înțelege cât mai bine persoana și lucrarea Lui. Această atitudine a ei de umilință, de deschidere, de concentrare deplină asupra Domnului a avut consecințe deosebite. Evangheliștii consemnează (cu excepția lui Luca) episodul ungerii cu un mir foarte scump a Domnului Isus Cristos. Deși gestul ei a fost unul controversat pentru ucenici, totuși Domnul Isus o apăra cu cuvintele: „Ea a făcut un lucru frumos față de Mine” (Mat. 26:10). Cuvintele Domnului arată că gestul ei L-a impresionat în mod deosebit. Maria a manifestat, prin acest gest, o evlavie deosebită pentru că izvora dintr-o cunoaștere personală profundă a lui Cristos, pe care ea a acumulat-o în momentele când a ascultat cuvintele Sale la picioarele Lui.

Prin ungerea Domnului ea a depus o mărturie, fără cuvinte dar extrem de grăitoare a faptului că Isus este Marele Preot al mântuirii noastre și Împăratul venit de la Dumnezeu care este deasupra tuturor împăraților lumii. Ungerea era procedeu de desemnare a Marelui Preot și al Împăratului înaintea poporului lui Dumnezeu. Vechiul Testament de vorbește foarte mult despre o asemenea desemnare solemnă. Maria a înțeles aceste adevăruri despre Isus și le-a mărturisit prin gestul ei. Este interesant să vezi că ungerea ei nu a fost

înțelească de ucenici, în special l-a deranjat pe Iuda. Dar, tocmai aceste aspecte scot în evidență ceva deosebit despre evlavie și despre persoanele care au fost de față. Pe de o parte, adevărul mărturisit de Maria despre Cristos nu este un adevăr simplu, evident pentru oricine. Este un adevăr spiritual profund, care poate fi înțeles doar printr-o cunoaștere profundă a Domnului. Pe de altă parte, Iuda a fost pur și simplu demascat, stârnindu-l să se manifeste în felul menționat în evangheliile. Desigur, el avea într-un fel dreptate că ce făcuse Maria însemna o risipă și, conform legilor eficienței economice se puteau folosi banii „risipiți” de Maria în ajutorarea săracilor (deci în ceva de anvergură mare). Dar, ceea ce nu putea vedea Iuda și nici ceilalți (Isus însă a văzut în mod clar), că inima lui Iuda era plină de duhul lumii, era de fapt un hoț și motivele sale nu izvorau din considerente de eficiență, pentru că el iubea banii și nu-L iubea pe Cristos. Gestul Mariei a declanșat procesul trădării din partea lui Iuda; a fost o „mireasmă a lui Cristos...pentru cei ca Iuda, de la moarte spre moarte; pentru credincioșii adevărați, o mireasmă de la viață spre viață” (2 Cor. 2:15-16).

Așadar, evlavia aduce în credincioși binecuvântarea cunoașterii profunde a Domnului și răspândește în afară o mireasmă pentru viață a celor care sunt pe calea mântuirii; în timp ce ea este o mireasmă spre moarte pentru cei care sunt pe calea pierzării. La aceasta ne cheamă Domnul în lume.

Întrebări de studiu:

1. Care este sensul termenului „evlavie” (vezi lecția)?
2. Ce se spune despre evlavie în v. 6?
3. Ce spune Pavel despre cei ce vor să se îmbogățească cu bogății materiale (v. 9-10)?
4. Ce anume trebuie să aibă prioritate în trăirea noastră pe pământ (Mat. 6:33)? Ce promisiune este făcută celor care vor avea ca prioritate a vieții ceea ce spune Domnul în Mat. 6:33 (vezi și 1 Tim. 6:7-8)?
5. Ce ar trebui să facă omul lui Dumnezeu cu privire la „aceste lucruri” (menționate în v. 9-10)? Ce înseamnă concret acest lucru?
6. Ce ar trebui să caute un om al lui Dumnezeu și ce înseamnă acest lucru (v. 11)?
7. Pentru ce ar trebui omul lui Dumnezeu să lupte și cum ar trebui să realizeze în mod practic acest lucru (v. 12)?
8. Ce înseamnă să apuci viața veșnică (v. 12)? Ce legătură poate fi între a lupta lupta cea bună a credinței și a apuca viața veșnică (v. 12)?

9. Ce atitudine trebuie să adopte un om al lui Dumnezeu față de Împărăția cerurilor (Mat. 13:44-46)? Ce înseamnă în mod concret acest lucru?
10. Ce a câștigat Maria din Betania din atitudinea ei față de Domnul Isus (Lc. 10:38-42; Mat. 26:6-13)? De ce ea a făcut un lucru frumos (de valoare)?
11. Ce anume dă evlaviei valoare adevărată (vezi 1 Tim. 6:6-7). De ce ea este un mare câștig, în comparație cu toate comorile pământului (vezi și Mat. 16:24-26)?

9.08

Valorosul câștig al evlaviei

Dan. 6 (Dan. 6:21-22)

*Și Daniel a zis împăratului: „Veșnic să trăiești, împărate!
Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor,
care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui.
Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău.”*

Daniel este unul dintre cele mai elocvente exemple din Biblie a ce înseamnă un om evlavios și, mai mult, cât de valoroasă este evlavia înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Valoarea evlaviei o putem vedea, în cazul lui Daniel, într-o lume idolatră și imorală., așa cum era lumea păgână în antichitate. Ceea ce este remarcabil cu privire la evlavie (discutăm de sensul larg al termenului „evlavie”, care înseamnă un caracter sfânt cu tot ce presupune el, care rezultă dintr-o cunoaștere profundă a lui Dumnezeu și care are ca roade fapte plăcute Lui – vezi lecția biblică din 2.08), este faptul că, prin harul și intervenția lui Dumnezeu, ea, evlavia, se dovedește o comoară de mare preț care strălucește mai presus de tot ce înseamnă valoarea acestei lumi.

Daniel a fost om de stat, om politic, și în vremea imperiului babilonian dar și în vremea imperiului medo-persan. Este surprinzător să-l vezi pe Daniel ca un om cu un caracter plăcut lui Dumnezeu, un caracter evlavios („în el era un duh înalt” – v. 3), și cu un caracter plăcut înaintea oamenilor, chiar înaintea împăraților (Nebucadnețar l-a apreciat – vezi 4:18; la fel și Darius al Perșilor – vezi 6:3), într-o lume păgână și care disprețuia adevărata evlavie. Este incredibil să vezi statura strălucitoare a persoanei lui Daniel într-o lume întunecată ca cea din lumea de atunci. Și întrebările apar aproape de la sine: Cum a fost posibil atunci? Este oare posibil acum? Uimirea este accentuată și de următoarele aspecte: (1) Daniel a fost om politic. Oricine știe că în lumea și în viața politică evlavia este trăsătura de caracter cea mai detestată, cea mai

nefolositoare, cea mai inoportună. Într-o lume în care valorile păcătoase ale lumii sunt demne de prețuit, într-o lume în care minciuna, trădarea, tragerea sforilor pentru promovarea intereselor personale, gândurile ascunse sunt îmbrăcate în diplomatie, cum ar putea oare supraviețui evlavia sfântă? (2) Daniel se pare era cam singurul împotriva tuturor. Ni se spune că toți dregătorii s-au coalizat împotriva lui pentru a-l înlătura (v. 4). Doar împăratul Darius îl prețuia. Toți păcătoșii împotriva omului sfânt. (3) Abilitatea de ponegrire din partea dușmanilor, de a face rău și de a ticlui planuri care să meargă ca unse în favoarea lor, a dușmanilor (vezi că și împăratul Darius a putut fi atras în cursa lor; vezi că nici el nu mai putea să-l salveze pe Daniel – v. 13-16) este cu adevărat vrednică de laudat (în sens negativ, evident). (4) Armele lui Daniel împotriva dușmanilor lui erau ca și inexistente, mai ales că el era credincios și nu putea face rău altora – era exact ca o oaie în mijlocul lupilor, cum a spus Domnul Isus în Mat. 10:16. (5) Daniel alege, atunci când se completează împotriva lui, să nu se ferească deloc, să nu se protejeze prin mijloace abile pentru a ieși bine din întreaga situație creată – el decide să se roage la fel ca înainte, cu ferestrele larg deschise și de aceea este prins asupra faptului foarte ușor (v. 10-11). În urma tuturor acestor lucruri, în urma dovezilor care par incontestabile că evlavie și oamenii evlavioși nu au ce căuta într-o asemenea lume întunecată, se pune imperios întrebarea, cum se poate vedea valoarea evlaviei într-un asemenea context? Ce face ca totuși evlavie să fie așa de valoroasă încât nimic din ceea ce pare valoros în această lume să nu poată fi pus alături de evlavie?

1. Dumnezeu – sursa și valoarea evlaviei

În mod normal evlavie nu are nici o șansă în lume. Oamenii evlavioși nu pot rezista într-o lume păcătoasă. Te-ai fi așteptat ca și Daniel să nu reziste în Babilon și nici în Medo-Persia ca om credincios în lumea politică de atunci. Cineva spunea că dacă vrei să intri în politică te vei compromite și nu vei reuși să fii un adevărat credincios, pentru că în lumea păcătoasă politica corupe pe om. Și totuși care a fost secretul lui Daniel de a rezistat ca om evlavios într-o lume întunecată și într-un mediu spiritual atât de nociv? Secretul lui Daniel a fost Dumnezeu Însuși.

- Privind în cartea Daniel vom vedea că el nu și-a propus deloc să intre în politică. Dumnezeu a fost Cel care l-a ridicat în ochii oamenilor și în ochii împăraților; El a fost Cel care a hotărât să fie promovat în lumea politică. Daniel și-a propus doar să-I fie credincios lui Dumnezeu și nu l-a interesat dacă va fi promovat sau dat la o parte. Pe vremea lui Nebucadnețar, Dumnezeu

a făcut să aibă trecere în ochii împăratului (Dan. 1:20-21; 2:46-48). Pe vremea lui Belșatar Daniel se pare a fost ignorat de conducerea imperiului, însă Dumnezeu a făcut să fie din nou înălțat (Dan. 5:10-17, 29). Daniel nu a urmărit să fie promovată, însă Dumnezeu a avut planurile Sale cu Daniel în acea vreme.

- La bătrânețe, pe vremea lui Darius Persanul, Daniel a fost propus să fie mâna dreaptă a împăratului persan nu pentru că el, Daniel a tras sforile să se ridice în ierarhia imperiului. Dumnezeu l-a binecuvântat într-un mod special pe Daniel și astfel împăratul s-a arătat interesat de el, pentru că l-a văzut necesar în conducerea imperiului (v. 1-3). Ni se spune că Daniel întrecea pe toți din conducere pentru că „în el era un duh înalt”. Această expresie exprimă evlavia lui și în același timp ea se manifesta prin niște calități cu totul speciale pe care numai Dumnezeu i le-a dat. Prestanța lui spirituală a câștigat inima lui Darius și acesta „se gândea să-l pună peste toată împărăția”.

- Concluzia este următoarea: Când Dumnezeu vrea să lucreze ceva într-un anumit loc și într-o anumită vreme, El ridică oameni ai Săi care devin absolut necesari în acele vremuri și locuri. Ei ajung să trezească interesul împăraților și a conducerii acelei țări sau aceluia imperiu (vezi și ascensiunea uimitoare a lui Iosif în Egipt – Gen. 41). El, Dumnezeu, a creat nevoia pentru oameni de excepție; tot El a făcut ca numai oamenii Săi să fie singurii de care era nevoie; El, de asemenea, a creat contextul promovării și apoi a susținerii în fruntea poporului respectiv și tot El a dat binecuvântarea Lui aceluia popor și toată lumea a văzut că Dumnezeu este cu acel om și-i binecuvântează lucrarea. Așa s-a întâmplat și cu Daniel. El, prin evlavia și prin calitățile ce le-a primit de la Domnul, a devenit omul lui Dumnezeu, indezirabil pentru acea vreme și pentru acel popor (vezi și 11:32 – trăsătura evlaviei este pregnantă la asemenea oameni). Singurul lucru pe care l-a făcut Daniel a fost să-i fie credincios lui Dumnezeu. Nu el, prin demersurile sale, l-a făcut pe Darius să-l promoveze. El l-a lăsat pe Dumnezeu să fie Dumnezeu suveran peste viața lui și I s-a supus Lui. Același lucru ar trebui să-l facem și noi astăzi: să-i rămânem credincioși lui Dumnezeu și să ne supunem în totalitate Lui. Să cultivăm prin harul Domnului, prin Duhul Lui, evlavia în trăirea și în închinarea noastră. Dacă vom fi ispitiți să ne gândim, cum vom răzbate oare într-o lume în care evlavia nu este apreciată și promovată, noi să avem înțelepciunea să ne spunem: nu ne interesează ce gândește lumea despre evlavia noastră, noi să fim preocupați să-I fim plăcuți lui Dumnezeu. Dumnezeu va fi Acela care-i va face pe oameni să admire evlavia noastră și să înțească că pentru binecuvântarea pe care o vor dori la un anumit moment dat, vor avea nevoie de oameni ai lui Dumnezeu,

plini de evlavie. Nu noi trebuie să ne facem publicitate în lume. Domnul Isus a spus ucenicilor Săi, „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Mat. 5:16). Dumnezeu este Acela care Își va face lucrarea prin oamenii Lui (ca și prin Daniel).

2. Omul lui Dumnezeu – strălucitor în lume doar prin evlavie

Din momentul în care dregătorii ceilalți din imperiu au aflat de planurile lui Darius cu privire la Daniel, au reacționat prompt (vezi v. 4-9). S-au ridicat să-l compromită pe Daniel și să uneltească împotriva lui, antrenându-l chiar și pe împărat în atacurile lor josnice. Ce a făcut Daniel în fața acestei campanii împotriva lui? Nimic din ce ar face cineva din această lume. El nu a reacționat deloc împotriva lor. Nici nu s-a apărat. Când a aflat de ceea ce se punea la cale împotriva lui, parcă ca o sfidare, el a continuat să se roage lui Dumnezeu așa cum făcea și înainte, fără să se protejeze în vreun fel, deși știa că se expune pericolelor (v. 10). Daniel nu apare că se apără nici măcar când a fost adus înaintea împăratului Darius. De ce Daniel a procedat așa?

- Lui Daniel nu i s-a putut reproșa absolut nimic din capetele de acuzare aduse împotriva sa de dușmanii lui (v. 4). Lucrul acesta este de-a dreptul uimitor. Într-un mediu spiritual extrem de murdar, precum cel al politicii la nivel înalt, acest lucru pare să nu aibe nici o logică. Cei care sunt implicați în viața politică știu foarte bine cum să justifice o viață de păcat și mulți merg pe ideea că, în politică nu ai cum să te descurci fără minciună, fără interpretarea tendențioasă a legilor în folos personal; nu ai cum să lupti împotriva adversarilor politici fără lovituri pe la spate sau chiar fără suprimarea adversarilor. Se vorbește foarte mult despre diplomație (care de fapt înseamnă ocolirea adevărului, favorizarea prietenilor politici chiar pe căi oculte). Fără toate acestea este imposibil să răzbești în lumea politică. Dar să nu îți se poată găsi nimic împotriva ta, lucrul acesta poate fi considerat o minune dumnezeiască. Și drept vorbind evlavia lui Daniel a fost o veritabilă minune dumnezeiască. De ce Daniel nu s-a compromis înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor? De teama legii? Cu siguranță la Daniel a fost vorba și despre teama de Dumnezeu (evlavia implică așa ceva). Dar la el nu a fost doar teama de lege. Daniel a considerat că evlavia înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor nu are nevoie de susținere prin mijloace omenești și păcătoase. Daniel s-a bazat total pe Dumnezeu și a considerat că, dacă el are nevoie de ceva, Dumnezeu va răspunde tuturor nevoilor sale și de aceea singurul obiectiv al lui a fost să fie evlavios, deci plăcut lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu are

nevoie de el la nivel înalt în stat, și de aceea l-a ridicat în poziție înaltă, Dumnezeu îl va susține în acea poziție. Dacă Dumnezeu nu avea nevoie de el, nu era nici o problemă pentru Daniel, pentru că viața și binecuvântarea lui erau în Dumnezeu, nu în funcția sau înălțarea lui. Binecuvântarea pentru el era doar în evlavia pe care o manifesta.

- Daniel a considerat că nu are de ce să se apere pe sine înaintea autorităților vremii. Singura apărare a lui a fost evlavia sa și Dumnezeul care l-a împodobit cu evlavie. Daniel a acționat ca unul care a înțeles că nu are de ce să se protejeze renunțând la evlavia lui. Ce anume l-ar mai fi apărât înaintea dușmanilor, dacă nu era înarmat cu evlavia? Așa a gândit Daniel. Apostolul Pavel s-a apărât înaintea împotrivoritorilor săi, atunci când era acuzat că vestește evanghelia lui Cristos și înaintea autorităților în fața cărora a fost adus, prin a le mărturisi și a le propovădui evanghelia (vezi Fapte 22-26). Pavel nu a avut o altă strategie de apărare decât evanghelia lui Cristos (vezi și 2 Tim. 4:16-18). Daniel, ca și Pavel, a înțeles că nu are ce să-și reproșeze și că trăirea evlaviei va fi singura apărare a lui. Dumnezeu va vorbi în numele lui, și El a vorbit într-adevăr în final.

- Daniel nu și-a apărât nici prestigiul înaintea oamenilor și nici viața. El a fost condamnat la moarte și aruncat în groapa cu lei. Urma ca Dumnezeu să-i apere prestigiul și viața; Daniel nu a făcut nici un demers pentru sine însuși. Imaginea lui Daniel în fața dușmanilor lui este similară cu cea a lui Ștefan în fața sinedriului care l-a omorât pentru mărturia depusă pentru evanghelie. În Fapte 6:15 ni se spune că toți cei din sinedriu l-au văzut cu o față care strălucea de slava Domnului. La o judecată corectă (lucru care nu s-a întâmplat în sinedriu) nu era nevoie de un alt argument al nevinovăției lui Ștefan decât această strălucire a feței lui, care provenea de la Dumnezeu care mărturisea la acel moment pentru el. La o judecată corectă Daniel nu avea nevoie înaintea acuzatorilor lui decât de evlavia caracterului său. Dar tocmai prin această tăcere a lui Daniel iese în evidență contrastul dintre strălucirea evlaviei lui și murdăria uneltirilor dușmanilor lui. Dumnezeu îngăduie asemenea momente de confruntare a oamenilor păcătoși împotriva oamenilor evlavioși tocmai pentru a ieși la iveală în văzul tuturor gloria slavei lui Dumnezeu, prin evlavia acestor oameni sfinți. Evlavia este deci întăritura de apărare a oamenilor lui Dumnezeu. Nu este nevoie de mai mult.

3. Câștigul oamenilor evlavioși – în contrast cu prăbușirea celor neevlavioși

Daniel nu a găsit de cuviință să se apere împotriva acuzatorilor lui. El trăia înaintea lui Dumnezeu și era apărat de El prin evlavia pe care o ația. Dar, evlavia lui Daniel nu l-a scăpat de groapa cu lei și împăratul Darius nu a avut vreo pârghie să-l facă scăpat pe Daniel de moarte, deși și-ar fi dorit mult. Așadar, cu Daniel s-au împlinit cuvintele lui Pavel, „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Cristos Isus vor fi prigonii” (2 Tim. 3:12). A crezut oare Daniel că evlavia lui îl va scăpa de groapa cu lei? Nu cred deloc acest lucru. El a avut aceeași gândire ca cei trei prieteni ai lui care, refuzând să se închine chipului de aur al lui Nebucadnețar (vezi Dan. 3), au afirmat că nu se vor închina chipului din convingere că Dumnezeu are puterea de a-i salva; dar chiar dacă Dumnezeu va hotărî să nu-i salveze de cuptorul încins, ei sunt deciși să nu se închine înaintea chipului împăratului. Gândirea lor (și a lui Daniel) era aceasta: Salvarea lor nu se va realiza neapărat prin a scăpa de cuptor sau de groapa cu lei. Salvarea, adevărata salvare se afla în împlinirea voii lui Dumnezeu, în evlavia care trebuia arătată prin viața lor. Și astfel, salvarea urma să se îplinească chiar prin cuptorul de foc sau prin groapa cu lei. Și așa s-a întâmplat cu Daniel și cu prietenii lui. Daniel deci a fost aruncat în groapa cu lei.

- În această situație Dumnezeu Însuși a fost Salvatorul lui Daniel. El a închis gurile leilor și Daniel nu a pățit nimic în groapă (v. 22). La ce este bună deci evlavia? Ea aduce salvare (o adevărată salvare prin chiar mâna lui Dumnezeu, nu prin bunăvoiața oamenilor, nu prin ocolirea legilor, nu prin tertipuri diplomatice și nu prin evitarea de a ajunge în mâna oamenilor răi). Dumnezeu s-a arătat astfel în toată gloria prezenței Sale, salvându-l pe omul Său. Toată lumea, inclusiv dușmanii lui, au văzut că evlavia aduce un imens câștig celor ce o au ca haină a lor.

- Dar, la acest moment al salvării lui Daniel a venit și descoperirea (crunta revelație) pentru dușmanii lui Daniel. Abia acum au văzut pe pielea lor că toate uneltirile pe care ei le-au folosit pentru a-l înlătura pe Daniel și pentru a promova ei în funcții înalte, nu numai că nu i-a salvat, ci le-a adus nimicirea. De regulă oamenii au încredere în planurile lor rele și în mijloacele păcătoase folosite de ei, pentru că, zic ei, așa au câștigat de-a lungul istoriei toți cei care s-au implicat în politică. Și dacă a mers cu cei din trecut va merge și cu noi, în prezent. Așa gândesc oamenii. Numai că o asemenea gândire are o mare deficiență. Prin aceasta oamenii păcătoși Îl ignoră pe Dumnezeu și ignoră ziua

judecății Sale, când se va demonstra pe deplin că numai evlavia, numai dreptatea dată de Dumnezeu celor ce cred în El (vezi Rom. 3:21-26), îi va salva de pedeapsa dreaptă care se cuvine celor ce trăiesc în păcat. Ceilalți, cei neevlavioși, fără haina dreptății lui Dumnezeu, pe care omul o poate primi prin credința în Cristos, vor fi nimiciți fără drept de apel. Așa s-a întâmplat și cu dușmanii lui Daniel (v. 24). Astfel s-a văzut în mod foarte clar câștigul evlaviei și pierzarea de care au parte cei neevlavioși.

- Dacă în vremea imperiului medo-persan, într-o lume păgână, s-a putut vedea că evlavia strălucește în întuneric și așa cum lumina biruiește întunericul (Ioan 1:4-5), evlavia poate străluci la fel în oamenii lui Dumnezeu și biruiește lucrarea celui rău, pentru că Dumnezeu este cu oamenii Lui, oare nu se va putea întâmpla și în lumea de astăzi la fel, prin oamenii lui Dumnezeu de astăzi? Scriptura spune că Isus Cristos este același ieri și azi și în veci (Evr. 13:8). Dumnezeu, în Cristos, nu se schimbă. De aceea, să trăim în lume prin harul Lui o viață de evlavie!

Întrebări de studiu:

1. Daniel apare, în toată viața lui, ca un om de mare valoare în lumea păgână în care el a trăit (cam de la vârsta de 16 ani, până la vârsta de aprox. 86 de ani, în toată perioada istorică parcursă de Dan. 1-6). Ce anume l-a făcut pe Daniel să fie așa de valoros în acea lume (Dan. 1:8-9, 17-21; 5:11-16; 6:3-5)?
2. Te-ai fi așteptat ca un om evlavios ca Daniel să nu aibă nici o trecere în politica de la nivel înalt din Babilon și nici din Medo-Persia. Cum a fost însă posibil ca Daniel să reziste într-o asemenea lume idolatră și imorală ca cea de atunci? Ce a fost de fapt în spatele unei asemenea ascensiuni ca a lui Daniel, și totuși fără să fi fost nevoie să fie corupt sau să folosească mijloacele „diplomatice” (Dan. 6:4-9) din lume pentru aceasta (Dan. 1:2, 17; 2:28; Ps. 23:5)?
3. De ce un împărat păgân ca Darius a preferat să pună în fruntea imperiului său pe un om integru și evlavios ca Daniel și nu un om care să fi fost diplomat și versat în luptele politice, precum dușmanii lui (Dan. 6:1-3; vezi și 5:11-29)?
4. Ce a făcut Daniel ca să se apere de uneltirile dușmanilor lui (v. 10-11)? De ce crezi că Daniel a procedat astfel?
5. De ce crezi că Daniel a preferat să nu fie apărat de oameni ci doar de Dumnezeu (vezi și 3:16-23; vezi și Isa. 43:10-13)?

6. Ce anume îți spune faptul că însuși Darius, a căutat totuși să-l scape pe Daniel de moarte și, în situația în care nu a putut să-l scape, să regrete totuși că trebuia să accepte condamnarea lui la moarte (v. 14-20)?
7. Cine de fapt l-a salvat pe Daniel de moarte în groapa cu lei, și de ce (v. 21-22)?
8. De ce crezi că Dumnezeu nu a intervenit să-l salveze pe Daniel de groapa cu lei, însă l-a salvat în groapa cu lei (v. 22; vezi și prietenii lui, care totuși au fost aruncați în cuptorul de foc – 3:23-25; vezi și Domnul Isus care nu a scăpat de cruce și de moarte, însă L-a înviat din morți în glorie – Mat. 27-28)?
9. Ce spune Domnul Isus ucenicilor Lui, cu privire la suferințele și moartea Lui și de ce (Mat. 16:21-23; Lc. 24:44-47)? Ce înseamnă acest lucru pentru Daniel și pentru toți cei care trec prin experiențele acestor oameni?
10. Ce a ieșit la iveală din tot ce s-a întâmplat cu Daniel (vezi v. 22b)? De ce era important pentru Daniel, pentru Darius și pentru cei din imperiul Medo-Persan de atunci această dezvăluire? De ce este importantă această dezvăluire a evlaviei credincioșilor, în situații de acest gen?
11. Care a fost finalul istoriei crizei lui Daniel (vezi v. 23-28)?
12. Care crezi că a fost scopul lui Dumnezeu prin istoria lui Daniel (vezi Dan. 9; Isa. 40:5; Lc. 3:5-6)? Care crezi că este scopul lui Dumnezeu prin istoria similară a tuturor oamenilor lui Dumnezeu (vezi în special Lc. 3:6)?

16.08

Exemplul lui Cristos – trăirea în dragoste

Ioan 13:1-17 (Ioan 13:34-35)

*Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții;
cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.
Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei,
dacă veți avea dragoste unii pentru alții.*

Înainte de patimile Sale, Domnul Isus face un gest nemaiîntâlnit: spală picioarele ucenicilor Săi. Deși Isus era Domnul și Învățătorul ucenicilor Lui, totuși, în ciuda mentalităților și practicilor puternic înrădăcinate între iudeii din acea vreme, cât și în societate în general, se coboară la nivelul robilor și le slujește ucenicilor, spre uimirea lor dar și pentru edificarea lor în noile mentalități pe care El vrea să le sădească în poporul Său.

Mai erau doar câteva ore până la momentul când El avea să fie prins de conducătorii iudeilor, condamnat pe nedrept la moarte, chinuit și făcut să sufere îngrozitor prin răstignire, omorât și îngropat ca un făcător de rele. Domnul Îi avertizase de multe ori pe ucenicii Lui de toate acestea (vezi Mat. 16:21) și, deși ei au acceptat să-L urmeze până la acel moment, totuși nu reușeau să înțeleagă de ce trebuia să se întâmple asemenea lucruri. Ei nu reușeau sub nici o formă să înțeleagă logica lucrării Sale mesianice. Inima lor, cu siguranță, era plină de temeri, confuzie, durere, neputință, pentru că „ceasul întinericului” (Lc. 22:52-53) începea să planeze deja asupra lor.

În toată această situație, Domnul Isus se apropie de ei într-un mod de neînțeles pentru ei, dar care are menirea să dezvăluie ceva din lucrarea Sa mesianică. Este interesant să vedem că Isus știe să îmbine în mod desăvârșit învățarea prin cuvânt cu ilustrarea prin faptă, pentru ca adevărurile Sale, de fapt adevărurile lui Dumnezeu, să fie bine înțelese și întipărite în inima, trăirea și propovăduirea de mai târziu a urmașilor Lui. Pasajul din Ioan 13:1-17 trebuie să fie privit și înțeles în lumina a ceea ce urma să se întâmple cu El și în lumina dezvăluirilor pe care El avea să le ofere despre El și despre lucrarea Lui (vezi și Ioan 12:23-24). În ultimă instanță gestul Domnului a fost o lecție dată ucenicilor Lui. El le-a spus în finalul acestei lecții, „...Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (v. 15), și „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (v. 34-35). Așadar, de ce acest episod și ce implicații trebuie să aibă el?

1. Să iubim ca Isus: până la capăt

Versetele 1-5 ne prezintă gestul Domnului Isus care i-a șocat pe ucenici. El, Domnul Isus, „S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar...a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul...” (v. 4-5). Observă că Ioan prezintă ce a făcut Isus într-un mod în care toate detaliile gestului Său sunt derulate, parcă cu încetinitorul, în văzul ucenicilor. Astfel, El le atrage atenția asupra a ceea ce face și, astfel, întipărirea în memoria lor este garantată. Cu siguranță Ioan este conștient de uimirea ucenicilor pe care o produce Domnul prin gestul Său, până acolo că Petru aproape că sare în sus de șocat ce este (v. 6-8). Dar de ce toate acestea?

Ioan explică gestul Domnului în v. 1-3. Gestul Lui este motivat de dragostea Lui pentru ucenicii Săi. Și de ce în această manieră, aparent înjositoare? Iată ce explică Ioan:

- Isus urma să plece dintre ucenicii Lui, din lumea aceasta (v. 1). Așa că El, ca ultim gest de rămas bun, a vrut să le arate cât de mult îi iubește. Dragostea Lui pentru ei însă este dumnezeiască. Dragostea omenească, desigur cunoscută de oameni, deși prea puțin era practică, presupunea gesturi iubitoare față de cei care, fie îți erau apropiați și nu dușmani, fie ți-au făcut un mare bine. Isus însă îi iubește pe ucenicii Lui prin faptul că urma să-și dea viața pentru ei. Și-și dă viața, nu pentru că ei l-au făcut un mare bine, ci pentru că erau păcătoși și aveau nevoie de moartea Lui jertfitoare. Domnul Isus „i-a iubit până la capăt”. Acest capăt înseamnă că El i-a iubit în totalitate, fără ca ei să-l poată da Lui ceva în schimb (Rom. 5:8). Acest „capăt” nu a fost arătat de nimeni altcineva decât Isus. Abia acum, ucenicii și noi prin ei, vedem adevărata dimensiune a dragostei Sale pentru noi; nu este o dragoste omenească cu dumnezeiască – o dragoste până la capăt.

- Isus a găsit cu cale să se dezbrace de hainele Sale, deci de prestigiul Lui de Domn și Învățător și să le slujească ca un rob, chiar în momentul Iuda Iscarioteanul, s-a gândit să-l trădeze (v. 2). Și Domnul urma să-i spele și lui picioarele, deși știa ce era în inima lui (vezi Ioan 6:70-71). Dragostea Domnului s-a arătat și față de un trădător – până la capăt.

- Isus a dovedit astfel că îi iubea pe ai Lui, fără ca să se simtă stânjenit că ar trebui să se înjosească, să se umilească prin a face slujirea unui rob. În v. 3 ni se explică de ce Isus nu și-a văzut deloc „galoanele” prestigiului Său căzute de pe umeri. Pentru că El urma de fapt să meargă la Tatăl (nu doar la moarte), Urma să intre în gloria cerului și Dumnezeu Tatăl să-l înalțe mai presus de orice autoritate din cosmos (Filip. 2:5-11; Ioan 17:5, 24), tocmai din cauza slujirii Sale jertfitoare. Pierdea ceva Isus prin autoînjosirea Lui? Nu numai că nu pierdea nimic, dar urma să câștige ceea ce lumea aceasta nu poate da – gloria veșnică a Tatălui Său iubitor, din pricina ascultării Sale desăvârșite de voia Lui. Isus s-a umilit profund înaintea ucenicilor Săi, dar ei urmau să vadă o coborâre a Lui și mai adâncă, atunci când Îl vor vedea țintuit pe cruce, din cauza păcatelor multora (Isa. 52:13-53:12). Și aceasta din cauza dragostei ce o are pentru noi păcătoșii, o dragoste până la capăt.

Așadar, arătarea dragostei Domnului față de urmașii Lui este una „până la capăt”. Și capătul ei este dincolo de ceea ce oamenii pot arăta vreodată

(Efes. 3:16-19). Dar și răsplătirea ei este una dincolo de ceea ce noi, oamenii, putem vedea vreodată (Filip. 2:9-11; 1 Cor. 2:9-10).

Noi suntem chemați să arătăm o asemenea dragoste, ca cea a lui Isus (Mat. 5:43-48; Ioan 13:34-35).

2. Să iubim ca Isus: slujind pe alții

Pasajul din textul nostru, v. 6-11, ne arată ce impact a avut slujirea lui Isus asupra ucenicilor. Petru este cel care iese în față. El este pur și simplu șocat că Domnul Isus Însuși îi spală lui picioarele (v. 6). Șocul lui derivă din faptul că Isus este Domn și Învățător (v. 14) și Îi spală lui (ucenicul Domnului Isus) picioarele. Isus S-a coborât astfel mai jos decât ucenicul Petru, până la nivelul de rob în casă. Așa ceva nu se mai întâmplase. De aceea, Petru reacționează aproape violent, refuzând total slujirea Domnului (v. 8). În acest context, al refuzului lui Petru, iese la iveală motivul pentru care Isus a acceptat să le spele picioarele. Întrebarea care desigur era în mințile ucenicilor era aceasta: chiar era necesar ca Isus să facă un asemenea gest? De ce trebuia El să-L facă? Se puteau găsi alții care să facă acest lucru. Nevoia de degrevare de sarcini este una care este foarte normală. Când apostolii (aceeași ucenici ai Domnului) s-au confruntat cu nevoia de a sluji cineva la mese (Fapte 6:1-6), în biserica din Ierusalim, împărțind ajutoare unor văduve, ei au cerut alegerea a șapte bărbați destoinici pentru a face această treabă, în timp ce ei urmau să se ocupe doar de stăruirea necurmată în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului (Fap. 6:2-4). Apostolii atunci chiar au motivat aceasta prin cuvintele: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese” (v. 2). Pare că ei nu au fost dispuși să împlinescă porunca Domnului Isus din Ioan 13:14-15. Însă, nu așa trebuie să interpretăm porunca Domnului din Ioan 13 și ceea ce au făcut apostolii în Fapte 6. Sunt două situații și implicări în slujire total diferite. Pe de o parte, putem spune că Isus putea găsi pe altcineva să facă spălarea picioarelor. Dacă însă a făcut-o înseamnă că era nevoie de aceasta. Pe de altă parte, apostolii puteau face ei slujirea din biserică, care a apărut. Dacă nu au făcut-o, delegând pe altcineva, înseamnă că așa a fost bine să se facă. În același timp, practicarea spălării picioarelor de unele denominațiuni, nu se poate înscrie în cerința Domnului din Ioan 13:15. Nu trebuie ca o slujire să devină un ritual. O slujire este ceva necesar, în timp ce un ritual doar comunică ceva și atât (nu este o slujire necesară). Așadar, ce desprindem din discuția dintre Domnul Isus și Petru?

- La acel moment Isus a dorit să dea o pildă și să arate cât de mult îi iubește El pe ucenicii Lui (v. 15). Pilda însă nu era doar un ritual care să comunice ceva anume. Era o slujire necesară. Spălarea picioarelor era o slujire de care oamenii în general aveau nevoie, în condițiile de atunci: mersul pe jos pe drumuri neasfaltate, în căldură și în praf. Când cineva ajungea acasă simțea nevoia de a i se spăla picioarele; în acest fel, el era înviorat și se simțea bine. Orice om care venea acasă de pe drum se spăla pe picioare sau era spălat pe picioare. La fel și orice musafir care intra la cineva în casă. Spălarea picioarelor deci era ceva foarte necesar. Domnul Isus face ceva care trebuia să fie făcut – o slujire necesară.

- Petru reacționează împotriva, nu pentru că nu avea nevoie să i se spele picioarele, ci pentru că Domnul se oferise să facă acest lucru (vezi v. 9). De ce Domnul face El această slujire? Pentru că voia să le dea o pildă (v. 15) și voia să le arate că noi, credincioșii, suntem chemați la slujirea altora. Lucrul cel mai înalt pe care noi putem să-l facem este să slujim pe alții cu dedicare, cu umilință, cu jertfă de sine (Lc. 22:24-27).

- În v. 7 Domnul îi spune lui Petru că va înțelege semnificația gestului Său mai târziu. Spălarea picioarelor din partea Domnului arăta dragostea deosebită a Lui față de ucenicul Său. În spatele unui asemenea gest era această dragoste dumnezeiască. Și Domnul voia să-i îndrepte privirile lui Petru spre dragostea Lui față de urmașii Săi.

- În v. 8 apare o nouă dimensiune a gestului Domnului. Dacă Isus nu l-ar fi spălat pe Petru, el nu ar fi beneficiat de El ca Persoană. Aceasta ne duce cu gândul la necesitatea curățirii, dar la partea spirituală a curățirii – Domnul Isus a venit să ne spele de păcatele noastre prin sângele Lui, deci prin moartea Sa. Fără aceasta nimeni nu se poate curăța de păcate (vezi Fap. 4:12). Spălarea picioarelor era o imagine a spălării spirituale de păcate. Petru a înțeles ceva, dar nu tot ce a vrut să spună Domnul (v. 8-9). De aceea el acceptă spălarea din partea Lui.

- În v. 9-10 ni se arată mai mult din ce era în spatele spălării picioarelor. Aceasta, în plan fizic, era o spălare parțială (doar pe picioare, nu pe tot corpul). Spălarea picioarelor se făcea zilnic la acea vreme, însă îmbăierea (întregului trup) era făcută rar. Ceea ce vrea Domnul Isus să spună este că, în plan spiritual, prin convertirea noastră (prin pocăință și credință) noi am primit curățirea de toate păcatele noastre (Efes. 1:7). Aceasta am primit-o odată pentru totdeauna (1 Pet. 3:18). Însă, viața creștină presupune pocăință oricâte ori este nevoie și primirea curățirii de fiecare dată când ne

mărturisim păcatele și credem în jertfa Domnului Isus (1 Ioan 1:5-2:2). Aluzia pe care Domnul o face (cu privire la Iuda Iscarioteanul – v. 10-11), ne arată că Iuda, prin trădarea lui, și-a arătat necredința în Domnul și în jertfa Lui ispășitoare. De aceea el nu poate fi socotit printre convertiții Domnului (printre cei care au primit ierarea de păcatele lor), deși a fost ucenic al Lui.

În concluzie, Domnul Isus și-a arătat dragostea Lui pentru ai Săi, prin acest gest uimitor; însă acest gest al spălării picioarelor ne duce cu gândul la întreaga dăruire a Domnului Isus, care înseamnă umilire, dedicare totală, jertfă de Sine, o spălare care nu este una fizică doar, ci și spirituală. Slujirea Lui a fost și este una absolut necesară și total potrivită pentru toate nevoile noastre spirituale și materiale.

3. Să iubim ca Isus: în lepădare de noi însine

În v. 12-17 Îl vedem pe Domnul Isus vorbind ucenicilor Săi. El de fapt îi îndeamnă să facă cum a făcut El. Isus dă puține explicații ucenicilor în vederea cunoașterii motivului faptelor Sale. Isus urmărește în primul rând ca ei să-L imite (v. 17 – Fericirea este legată de faptul că ei vor face ce le-a spus Domnul, nu de ce cunosc).

- Isus accentuează datoria ucenicilor de a se sluji unii pe alții (v. 14). Când Domnul vorbește despre datoria urmașilor Lui El nu se referă la acea obligație care te împinge de la spate. Isus nu a fost obligat de nimeni să spele picioarele ucenicilor Săi. Aceasta înseamnă că dacă dorim să-L imităm pe Domnul nostru, atunci să-L imităm și în a sluji pe alții fără să ne ceară cineva în mod expres. Așa cum Isus a văzut nevoile ucenicilor Lui și din dragoste i-a slujit în ceea ce ei aveau nevoie și noi suntem datori să facem cum a făcut El. Pavel s-a simțit obligat să vestească evanghelia celor dintre neamuri (Rom. 1:14-15). Dar, apoi afirmă că are o vie dorință să o facă. Un adevărat urmaș al Domnului Isus se simte obligat în lăuntrul ființei Sale să facă ce Domnul i-a cerut, dar, în același timp el să-și dorească să împlinească poruncile Sale. Cele două trebuie să izvorască din inima plină de dragoste față de Domnul care l-a mântuit și, în același timp cele două trebuie să fie legate între ele.

- Isus afirmă că El le-a dat o pildă, pentru a o urma (v. 15). Aceasta înseamnă că spălarea picioarelor nu este o slujire pe care să o facem ad-literam. Indiferent dacă aproapele nostru are sau nu are nevoie de a i se spăla picioarele, noi să o îndeplinim pentru că „așa a făcut El”. Faptul că El ne-a dat o pildă înseamnă că, așa cum Domnul a „citat” nevoia ucenicilor Lui, așa și noi să „citim” ce nevoi au frații noștri și apropiații noștri și să le împlinim. Noi suntem chemați să împlinim nevoile reale și în mod potrivit, în relație cu

semenii noștri. Să le dăm exact ceea ce ei au nevoie și să facem exact acele lucruri de care ei au nevoie. Aceasta înseamnă să cercetăm pe apropiații noștri pentru a le înțelege bine nevoile și a ști cum să-i ajutăm.

- În v. 16 Domnul Isus vrea să ne spună că El este etalonul pentru manifestarea dragostei noastre. Nu avem cum să-L depășim și nu este potrivit să facem mai puțin decât a făcut El (vezi și Mat. 5:48). Noi trebuie să fim ca El și să facem ceea ce El ne-a poruncit. Prin harul lui Dumnezeu noi putem face ceea ce El vrea să facem noi. Din moment ce El locuiește în cei credincioși prin Duhul Sfânt, atunci manifestarea dragostei față de aproapele nostru este de fapt manifestarea Lui prin noi.

- În v. 17 Domnul concluzionează că ceea ce este important este ceea ce facem nu ceea ce știm să facem (vezi și Mat. 7:21-27). Și vom putea sluji altora în dragoste numai dacă îi iubim ca și Isus, numai dacă ne vom lepăda de noi înșine ca și El, numai dacă avem aceeași nădejde pe care El a avut-o și numai dacă Cristos Însuși trăiește în noi prin Duhul Sfânt (Gal. 2:20).

4. Să iubim ca Isus: de dragul Lui

Porunca Domnului din v. 34-35 este porunca care adună la un loc toate poruncile lui Dumnezeu pentru noi (vezi Mc. 12:29-31). Ea este o poruncă nouă pentru că este caracteristica noului legământ sub care suntem noi în Cristos (Evr. 8:8-13; Ier. 31:31-34). Cum însă putem împlini această poruncă?

- Dragostea lui Cristos pentru noi este motivul pentru care noi putem să împlinim porunca Lui (v. 34; 1 Ioan 2:5-6; 4:9-11). Pavel spune că, prin harul lui Dumnezeu, „dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Rom. 5:5). Să îndrăznim deci să iubim pe alții prin dragostea lui Cristos, prin harul lui Dumnezeu, și prin Duhul Sfânt care locuiește în noi.

- Prin această dragoste manifestată față de care sunt ai Domnului noi de fapt mărturisim pe Cristos în lume (v. 35). Vestirea evangheliei devine vie în acest fel.

Domnul Isus Cristos este pentru noi sursa dragostei față de apropiații noștri; El este exemplul nostru desăvârșit de dragoste; El este motivația de a arăta dragoste și El este Cel care trăiește în noi prin Duhul Sfânt – deci El este „substanța” dragostei. De aceea, de dragul lui Cristos care ne-a iubit până la jefă de Sine, pentru că ne așteaptă și pe noi aceeași glorie care l-a așteptat și pe El la Tatăl, să facem și noi cum a făcut El – să manifestăm dragostea față de semenii noștri!

Întrebări de studiu:

1. Cum i-a iubit Domnul Isus pe ai Săi (v. 1)?
2. Ce L-a motivat pe Domnul să-i iubească pe ai Lui până la capăt (v. 2-3)?
3. Ce implică acțiunile lui Isus (v. 4-5)?
4. De ce crezi că Petru este atât de șocat de ce vrea să facă Isus (v. 6)?
5. Ce crezi că vrea de fapt să-i spună Domnul Isus lui Petru (v. 7-8)?
6. Care crezi că este semnificația scaldării și a spălării doar a picioarelor, în ceea ce vrea să spună Isus (v. 10-11)?
7. Ce implică cu adevărat spălarea picioarelor unii altora (v. 14)?
8. Nu crezi oare că Domnul s-a înjosit prea tare în a spăla picioarele ucenicilor Săi (v. 14; vezi și Filip. 2:5-11)?
9. Ce sugerează „v-am dat o pildă” (v. 15)? Are Domnul în vedere ceva mai mult decât „spălarea picioarelor”?
10. Ce înseamnă cuvintele din v. 16? Ce implicații au aceste cuvinte față de cei care sunt urmașii Domnului?
11. Crezi că învățătura Domnului are menirea de a-i face pe urmașii Lui filozofi, sau ea trebuie să formeze trăirea și purtarea noastră (v. 17; vezi și Mat. 7:24-27)? Ce implicații are acest lucru pentru tine personal?
12. Ce te învață pe tine, cu privire la dragostea ta față de aproapele tău, ceea ce Domnul Isus a făcut aici (v. 1-17)?

23.08

Dragostea lui Dumnezeu – reflectată în trăirea noastră

Efes. 5:1-21 (Efes. 5:1)

Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii prea iubiți.

În Efeseni 4-6 noi avem partea practică a epistolei către Efeseni. În prima parte a ei (cap. 1-3) apostolul Pavel ne prezintă planul lui Dumnezeu de răscumpărare pe care El Îl are în Fiul Lui, Domnul Isus Cristos. Răspunsul nostru la dragostea pe care Dumnezeu a arătat-o pentru noi în Cristos trebuie să fie împlinirea a ceea ce ni se spune în cap. 4-6. Și în esență, nou suntem chemați ca, prin harul lui Dumnezeu, să urmăm „pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți” (5:1). Cu alte cuvinte trăirea noastră trebuie să imite pe Dumnezeu. Domnul Isus ne spune: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Mat. 5:48). Dar, spunem noi, ființe omenești, acest obiectiv este imposibil de îndeplinit. Este adevărat, nimeni nu

poate împlini prin puterea lui voia lui Dumnezeu. Numai că, în Cristos, Dumnezeu ne-a răscumpărat din păcat, ne-a înviat împreună cu Cristos și ne-a pus să ședem în locurile cerești, în Cristos Isus; și toate acestea prin harul Lui (vezi Efes. 2:1-7; vezi și 2 Pet. 1:1-7). Prin Duhul lui Dumnezeu noi, cei ce credem în Cristos și suntem călăuziți de Duhul Său, suntem fii ai lui Dumnezeu (Rom. 8:14-17). Copiii, prin natura lor, imită pe părinții lor. De aceea, Domnul Isus ne poruncește să fim desăvârșiți ca Tatăl ceresc (Mat. 5:48). Aici nu este vorba despre efortul neputincios al omului prin el însuși; este vorba despre lucrarea harului lui Dumnezeu, în Cristos, în noi înșine (Efes. 2:8-10; Gal. 2:20). De aceea, noi suntem chemați să umblăm prin credință, nu prin vedere (2 Cor. 5:7). Nu ar trebui deci să ne uităm la noi înșine, la ce putem noi, ci trebuie să ne uităm la Cristos, Fiul lui Dumnezeu, care trăiește în noi prin credință și să umblăm în Cristos (Col. 2:6-7).

În Efes. 5:1-21, cuvântul cheie este „Umblați”, sau „trăiți”. Viața de credință în Dumnezeu este o viață de umblare cu El, sau de trăire în voia Lui (oamenii sfinți din Vechiul Testament umblau, adică trăiau cu Dumnezeu – vezi, de ex., Gen. 5:24; 6:9; 17:1; etc.). Întreaga viață creștină înseamnă de fapt o trăire în dragostea lui Dumnezeu (vezi v. 2; dragostea este cea mai mare poruncă – Mc. 12:29-31; 1 Cor. 13:13; 1 Ioan 4:6-12). Așadar, cum să trăim (să umblăm) în dragostea lui Dumnezeu?

1. Să umblăm în lumina lui Dumnezeu (v. 8)

Ioan ne spune că vestea bună pe care am auzit-o de la Domnul Isus Cristos este că „Dumnezeu este Lumină și în El nu este întuneric” (1 Ioan 1:5). Pavel continuă această idee și ne spune că „Odinioară erați în întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul” (v. 8). Domnul Isus, Mântuitorul nostru, și Cel care trăiește în noi, prin Duhul Sfânt, este „Lumina lumii” (Ioan 8:12). A trăi în lumina lui Dumnezeu înseamnă:

- A urma pilda lui Dumnezeu ca și copii preaiubiți (v. 1). Din moment ce suntem fiii lui Dumnezeu (Rom. 8:14-17) să trăim imitând pe Dumnezeu. Și aceasta este posibil dacă cuvântul lui Dumnezeu ne guvernează viața (Ps. 119:9-11, 105; Fap. 20:32; Col. 3:16; 2 Tim. 3:14-17). Când privim în cuvântul lui Dumnezeu, noi Îl descoperim pe Cristos, Fiul lui Dumnezeu (Ioan 5:39) și Duhul lui Dumnezeu ne transformă asemenea Fiului lui Dumnezeu (2 Cor. 3:18), așa că, prin Cristos, devenim desăvârșiți ca Dumnezeu Tatăl (Mat. 5:48; Efes. 4:11-16).

- A urma pilda lui Dumnezeu înseamnă a ne iubi unii pe alții, așa cum și Cristos s-a dăruit pentru noi ca să ne răscumpere din păcat și moarte (v. 2; Ioan 13:1-17, 34-35; Efes. 5:25-27).

- A urma pilda lui Dumnezeu înseamnă a trăi pentru zidirea spirituală a credincioșilor din biserica Lui (4:11-16). În mod concret, Pavel vorbește despre a trăi în curăție, nu manifestând lucrurile necurate ale lumii. Prin vorbă și prin faptă noi suntem datori să ne facem bine unii altora (v. 3-5).

- A urma pilda lui Dumnezeu înseamnă a iubi și pe cei din lume. Dar iubirea față de cei din lume nu înseamnă părtășia cu ei în faptele lor păcătoase (v. 6-7). Înseamnă separare (adică trăire în sfințenie) de tot ce este necurat în această lume. Este drept că, în acest fel, noi ieșim din mijlocul lumii (1 Petru 4:1-6), noi ne dezicem de faptele păcătoase ale celor din lume. Însă tocmai în acest fel oamenii din lume pot fi atrași de partea Domnului, pentru că, prin vestirea evangheliei către aceștia, cuvântul lui Dumnezeu va lucra în ei și astfel, vor avea și ei ocazia să fie câștigați prin harul lui Dumnezeu la mântuire. Desigur, unii nu vor accepta mărturia noastră despre Cristos, dar aceasta va aduce peste ei condamnarea lui Dumnezeu. Ideea este că o separare de lume corectă, în lumina cuvântului lui Dumnezeu, este cel mai bun mijloc de a ne arăta dragostea față de oamenii din lume.

- A urma pilda lui Dumnezeu înseamnă a manifesta roadele luminii lui Dumnezeu în caracterul nostru (v. 8-14). Și Pavel explică că această roadă constă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr (v. 9). Tot ce este plăcut înaintea lui Dumnezeu le putem găsi în Cristos (cuvântul făcut trup – Ioan 1:14) și în cuvântul scris (2 Tim. 3:14-17), adică în Cuvântul lui Dumnezeu revelat nouă prin Duhul Său (2 Tim. 3:16; Ioan 3:34). Și trebuie să înțelegem că atunci când manifestăm, prin Duhul Sfânt, roadele luminii în noi, Duhul Domnului și roadele Lui nu vor mai da voie roadelor firii pământești să se manifeste în noi; pe de altă parte, nimeni nu ne poate acuza că încalcăm în vreun fel poruncile Legii (Gal. 5:16-24). Așa cum lumina nu poate coexista cu întunericul împreună (lumina biruiește întunericul – Ioan 1:4-5), la fel și roadele luminii nu pot să se manifeste împreună cu roadele întunericului. Lumina lui Cristos demască orice este faptă a întunericului și o respinge (v. 13-14).

Așadar, a umbla în lumina lui Dumnezeu presupune a sta permanent lângă Dumnezeu și a te lăsa transformat, îmbogățit de Dumnezeu în Cristos (vezi Efes. 1), devenind în caracter asemenea lui Cristos (Efes. 4:11-15).

2. Să umblăm în înțelepciunea lui Dumnezeu (v. 15)

A fi înțelept înseamnă a umbla prin credință cu Dumnezeu în Cristos. Pavel ne spune că în Cristos „sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei (Col. 2:3; vezi și Prov. 8:22-31).

- A umbla în înțelepciunea lui Dumnezeu înseamnă să luăm aminte la cuvintele lui Pavel, care ne spune că, „după cum ați primit pe Cristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El” (vezi Col. 2:6-7). Aici, în Coloseni, Pavel ne arată cum să umblăm în Cristos (vezi Col. 2). El explică că nu avem nevoie de învățăturile sărăcăcioase ale lumii ca să ne conducă viața spirituală, din moment ce avem totul în Cristos (v. 9-10).

- A umbla în înțelepciunea lui Dumnezeu înseamnă, conform lui Efes. 5:15-17, că umblarea noastră trebuie să fie marcată de mare atenție (v. 15). Aceasta înseamnă că în lume, fiind tot soiul de învățături foarte atractive (filozofii, tradiții omenești, porunci și sfaturi ale oamenilor înțelepți din lume – vezi Col. 2), ușor am putea să deviem de la adevărul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că autoritatea noastră, în materie de învățătură și înțelepciune, trebuie să fie doar Cristos (Col. 2:8-10), doar cuvântul lui Dumnezeu în Cristos (vezi Prov. 8:32-36; 2 Tim. 3:14-17). Există tendința omenească de a „ne îmbogăți” cu tot ce descoperim în lume și de a „amesteca” lucrurile lui Dumnezeu cu lucrurile din lume (fie că este vorba despre învățătură sau despre purtare). Un om al lui Dumnezeu însă se ține total separat de lume (în învățătură sau purtare) și aceasta înseamnă că noi trebuie permanent să fim cu luare aminte la faptul că noi *trăim în lume* dar nu *ca lumea*. Un om înțelept în termenii lui Dumnezeu știe să facă mereu distincția între adevăr și minciună.

- A umbla în înțelepciunea lui Dumnezeu înseamnă a trăi în vremea aceasta dar ca unul care răscumpără vremea, știind că „zilele sunt rele” (v. 17). Ce înseamnă aceasta? Pe de o parte, cel care are înțelepciunea lui Dumnezeu trăiește ca „străin și călător” în această lume. Aceasta înseamnă că el nu se leagă de lucrurile din lume (vezi Mat. 24:36-42; Lc. 21:34-36). Înseamnă că el trăiește ca unul care este conștient că „acasă” pentru el nu este lumea pământească și trecătoare ci este Împărăția cerurilor (vezi Evr. 11:8-16). Înseamnă a face corect legătura între „deja” și „nu încă”. Aceasta înseamnă că noi, în Cristos suntem deja în Împărăția cerurilor și ne bucurăm în Domnul, aici pe pământ, dar, în același timp, Împărăția Lui va fi plină când Cristos va reveni în glorie; noi de fapt încă o așteptăm să vină (Tit 2:13; Rom. 13:11-14; Filip. 3:20-21).

- A umbla în înțelepciunea lui Dumnezeu înseamnă a înțelege voia Domnului pentru viața noastră (v. 17). Voia Domnului o putem cunoaște atunci când cercetăm cuvântul lui Dumnezeu, când îl aprofundăm și când îl aplicăm corect la viața noastră (vezi Ezra 7:10; 2 Tim. 3:14-17; Fap. 20:32; Col. 1:28; 3:16).

3. Să umblăm plini de Duhul lui Dumnezeu (v. 18)

A fi plin de Duhul Sfânt înseamnă a fi total controlat de El (vezi Gal. 5:16 – cârmuiți de El). Înseamnă a fi total supus Duhului Sfânt (vezi Gal. 5:16; Efes. 4:30; 1 Tes. 5:19; Rom. 8:5-6, 12-14).

- A umbla deci plini de Duhul lui Dumnezeu înseamnă a nu fi îmbătat de vin, sau de lucrurile pământești (v. 18; vezi și Lc. 21:34-36; vezi și Zah. 12:1-4). A fi îmbătat, fie de vin, fie de alte lucruri, înseamnă a fi total controlat de ele, în așa fel încât lucrurile normale, cele care trebuie să te controleze nu mai au nici o putere de a te călăuzi înspre bine. Un om beat nu poate gândi coerent, nici nu poate vorbi bine, nu se poate mișca și nici nu poate acționa așa cum trebuie. Un om cârmuit de lucrurile pământești nu va fi în stare să se preocupe de lucrurile spirituale, pentru a trăi potrivit cu aspirațiile Împărăției cerurilor. Un om stăpânit de obiectivele și aspirațiile lumii nu va fi în stare să-și dorească, să trăiască și să lupte pentru a ajunge în Împărăția Cerurilor (vezi 1 Tim. 6:6-12; 2 Tim. 4:6-8; Mat. 6:33; 2 Pet. 3; Mat. 13:19-23).

- A umbla plini de Duhul lui Dumnezeu înseamnă a trăi și a vorbi potrivit în vederea zidirii spirituale a celor din jurul tău (v. 19; 4:11-16; 1 Cor. 12-14; Rom. 12:3-8; 1 Pet. 4:10-11). Aceasta înseamnă a trăi și a sluji în folosul altora, în vederea zidirii spirituale a bisericii lui Cristos (a fi mădular în trupul lui Cristos – 1 Cor. 12:27).

- A umbla plini de Duhul lui Dumnezeu înseamnă a fi mulțumitor lui Dumnezeu pentru toate lucrurile (v. 20). Aceasta înseamnă a avea perspectiva corectă (luminoasă) a lui Dumnezeu asupra vieții (vezi Mat. 6:19-24; 1 Tim. 6:6-12). Înseamnă de fapt ca, orice lucru îngăduit de Dumnezeu asupra vieții tale, să fie acceptat de tine prin credință, știind că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Rom. 8:28-30; Filip. 1:12-26).

- A umbla plini de Duhul lui Dumnezeu înseamnă a accepta supunerea unii față de alții în frica lui Cristos (v. 21). Pavel vorbește în continuare despre relațiile de familie creștine (Efes. 5:21-6:9). Este vorba aici despre soți față de soțiile lor, despre părinți față de copiii lor, despre copii față de părinții lor, despre robi față de stăpânii lor și despre stăpâni față de robii lor. Desigur, între

aceștia sunt relații de subordonare, de autoritate, de tovărășie chiar, însă nota dominantă este supunerea unii față de alții, în frica lui Cristos. Aceasta înseamnă că, dacă fiecare se supune lui Cristos, prin Duhul lui Dumnezeu, atunci totul este în ordine: autoritatea se exercită după voia lui Dumnezeu, la fel și subordonarea, la fel și conviețuirea împreună. În afara supunerii față de Cristos, autoritatea, sau supunerea sau conviețuirea între semeni sunt distructive, duc la haos și la lipsa păcii adevărate.

Așadar, când dragostea lui Dumnezeu (vezi 1 Cor. 13) domină viața noastră, atunci toate faptele, manifestarea caracterului nostru, relațiile, obiectivele vieții, totul, sunt în ordine și aduc binecuvântarea lui Dumnezeu asupra celor care le manifestă cât și asupra celor din jur. Pentru că dragostea „este legătura desăvârșirii” (Col. 3:14).

Întrebări de studiu:

1. Cum crezi că Dumnezeu și Domnul Isus Cristos, te pot ajuta în trăirea unei vieți de dragoste (v. 1-2)?
2. Oamenii păcătoși vorbesc foarte mult despre dragoste. Crezi că poate fi o dragoste adevărată în trăirea în păcat (v. 3-5)? De ce?
3. Fii atent la v. 3-5. Ce are de oferit omul care trăiește conform acestor cuvinte în relația cu semenii lui, în comparație cu cei care nu trăiesc astfel?
4. De ce crezi că separarea de oamenii păcătoși dezvoltă cu adevărat dragostea față de semeni și de ce asocierea noastră cu ei diminuează și răcesc dragostea adevărată față de cei de lângă noi (v. 7; vezi și Evr. 7:26-28)?
5. În ce mod este explicată întrebarea de mai sus prin ceea ce ni se spune în v. 9-14 cu privire la roada luminii?
6. De ce avem nevoie de înțelepciunea lui Dumnezeu în trăirea unei vieți de dragoste (v. 15-17)?
7. Cum ne ajută plinătatea Duhului Sfânt în trăirea unei vieți de dragoste (v. 18; vezi și Gal. 5:22-23; 1 Cor. 13)?
8. Ce înseamnă după tine a fi plin de Duhul Sfânt (v. 18)?
9. Ce înseamnă de fapt să vorbim între noi cu psalmi și cu tot ce ni se spune în v. 19? De ce și în ce mod o asemenea vorbire contribuie la o adevărată manifestare a dragostei față de aproapele nostru?
10. De ce să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru toate lucrurile (v. 20; vezi și Rom. 8:28)? În ce mod crezi că o asemenea atitudine de mulțumire față de Dumnezeu dezvoltă viața ta de dragoste față de semeni?

11. Ce înseamnă de fapt supunerea pe care trebuie să ne-o acordăm unii altora (v. 21)? Crezi că este vorba aici despre ignorarea exercitării autorității, cea îngăduită de Dumnezeu în relațiile dintre noi (vezi 5:22-6:9), sau Pavel se referă la altceva?

12. În pasajul din Efes. 5, înțelegem că lumina lui Dumnezeu (v. 8), înțelepciunea Lui (v. 15) și plinătatea Duhului Sfânt (v. 18) constituie cadrul și mediul potrivit pentru o trăire adevărată în dragoste. Cum crezi că toate acestea îți pot influența și dezvolta ție trăirea în dragoste sfântă?

30.08

Evlavia trebuie să strălucească în întuneric

2 Tim. 3 (2 Tim. 3:12)

De altfel, toți ceice voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prizoniți.

Pasajul din 2 Tim. 3:1-4:8 formează o unitate; de aceea ne vom uita la tot acest pasaj. Sunt câteva realități pe care Pavel le prezintă cu privire la „zilele din urmă” (zilele din urmă, conform învățaturii Noului Testament, este întreaga perioadă de la prima venire a Domnului Isus pe pământ până la cea de a doua Sa venire – vezi 1 Cor. 10:11; Evr. 1:1-2; 1 Ioan 2:18; Rom. 13:11-12; 2 Tim. 3:1). Aceste realități sunt:

- Sunt vremuri grele din cauza oamenilor răi și păcătoși (3:1-9);
- Sunt vremuri de prigonire din partea celor răi a oamenilor evlavioși (3:10-17);
- Sunt vremuri de împietrire a inimii în fața învățaturii sănătoase a cuvântului lui Dumnezeu (4:1-8).

Pavel, îl îndeamnă, însă, pe Timotei, ca om al lui Dumnezeu, și, desigur pe toți care sunt oameni ai lui Dumnezeu, la o viață sfântă în contextul acestor vremuri grele. Pavel îi îndeamnă la:

- A se îndepărta de oamenii răi (3:5);
- A trăi în evlavie în ciuda prigonirilor (3:12);
- A rămâne puternic ancorați în tot cuvântul Scripturii (3:14);
- A propovădui Cuvântul și a stăruii asupra lui în orice circumstanță (4:2);
- A fi un adevărat și un bun evanghelist în lume (4:5).

Unul dintre lucrurile care par șocante în îndemnul lui Pavel este tocmai îndemnul general adresat omului lui Dumnezeu de a fi evlavios (vezi ce este

evlavia – lecțiile din 2.08 și 9.08; vezi și lecția despre caracterul sfânt din 26.07) într-o lume ostilă și păcătoasă, într-o lume care respinge evlavia și-i prigonește pe oamenii evlavioși. Întrebarea care se ridică este aceasta: „Ce l-ar putea motiva pe un om ca Timotei să trăiască cu evlavie în lume, știind că prin evlavie el nu va câștiga nimic într-o asemenea societate păcătoasă? Care este de fapt câștigul obținut în lume pentru evlavie?” Răspunsul la această întrebare este foarte simplu: „Nimic. Mai mult, el va pierde foarte mult în lume din cauza evlaviei (v. 12). Câștigul pentru evlavie este însă mare (1 Tim. 6:6), dar el este primit din partea lui Dumnezeu, nu din partea oamenilor (vezi lecțiile din 2.08 și 9.08). Pe de altă parte, este ceva, arătat chiar în această lume (desigur tot de Dumnezeu), care îl va face pe un om al lui Dumnezeu să-și dorească să trăiască cu evlavie într-o lume care nu suportă evlavia – *strălucirea evlaviei într-o lume întunecată*. Noi suntem creați de Dumnezeu pentru a iubi lumina și chiar dacă trăim înconjurați de întuneric, există în noi o tânjire puternică după lumină; nu ne putem împăca cu întunericul, dar ne vom simți cu adevărat bine în lumină. Aceasta vrea să-i comunice Pavel lui Timotei, ca urmaș al său – există o dorință arzătoare în lăuntru ființei omului lui Dumnezeu după lumina lui Dumnezeu, și evlavia este o lumină a lui Dumnezeu în întuneric. În afara răsplătirii cerești și veșnice pe care cei evlavioși o vor câștiga de la Dumnezeu pentru evlavia pe care ei au arătat-o în lume (vezi cununa neprihănirii, sau a evlaviei, pe care Domnul i-o va da lui Pavel în „ziua aceea”, lui și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui – 4:8), există o binecuvântare reală a trăirii în evlavie, experimentată chiar și în această lume.

1. *Frumusețea vieții celor evlavioși, față în față cu urâtenia oamenilor neevlavioși (3:1-13)*

Apostolul Pavel ne prezintă starea societății omenești din zilele din urmă: oameni neevlavioși împotriva oamenilor evlavioși:

- Lista păcatelor prezentată de Pavel este lungă (sunt 19 trăsături de caracter negative în 3:2-5). Avem deci o escaladare a răutății și a unei evlavii contrafăcute (surogat), fără putere (3:5) într-o asemenea vreme (vezi și descrierea pe care Pavel o face lumii păgâne (Rom. 1:18-32). Ne-am aștepta ca asemenea descrieri să fie cumva un prilej de bucurie, de satisfacție pentru cei neevlavioși; și doar oamenii neprihăniți (cei evlavioși) să sufere din cauza unor asemenea manifestări păcătoase (ca și Lot în Sodoma, unde „își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit...” – 2 Pet. 2:7-8). Însă păcatele acestor oameni neevlavioși produce o atmosferă spirituală grea (3:1) pentru toți

oamenii (și pentru cei buni și pentru cei răi). Chiar dacă satisfacțiile generate de păcat sunt de dorit pentru cei neevlavioși, totuși satisfacția este de scurtă durată, este doar o amăgire pentru ei și bucuria și „binecuvântarea” izvorâtă din păcat sunt iluzorii pentru ei. Așadar, păcătoșenia urâtește pe om și mai devreme sau mai târziu, chiar în această lume, oamenii neevlavioși vor suferi îngrozitor din cauza trăirii lor în păcat. Desigur, asupra lor planează judecata groaznică a lui Dumnezeu care va fi veșnică, însă chiar și până atunci, trăirile celor păcătoși sunt lipsite de adevărata bucurie și satisfacție. Starea de păcat aduce apăsare, întuneric spiritual, dureri spirituale și fizice. Numai cei care sunt evlavioși se pot bucura în Domnul, indiferent de situație (Filip. 4:4).

- În 3:6-9 Pavel vorbește despre cei care îi învață pe alții că este bine să păcătuiască. Apar aici două personaje din vremea lui Moise (Iane și Iambre) care au încercat să înșele pe oameni prin vrăjitoriile lor (Exod 7-9). Ei sunt prezentați ca și prototip al învățătorilor falși din toate vremurile. În ciuda performanței lor de a face și ei minuni, totuși în fața lucrării lui Dumnezeu acestea pălesc și devin doar spectacol ieftin și grotesc, fără nici un rod binecuvântat. Dimpotrivă, în acest fel, asemenea oameni își consolidează destinul lor de oameni condamnați de Dumnezeu. Pavel afirmă despre acești oameni că învățătura pe care ei o dau are o aparență de înțelepciune, dar care nu descoperă deloc adevărul lui Dumnezeu (3:7). Ei se zbat fără să obțină nimic.

- În ciuda performanțelor oamenilor neevlavioși, ei nu vor înainta și nebulia lor va fi demascată; ei vor merge spre pierzare (3:9, 13). La polul opus sunt însă oamenii evlavioși, oamenii lui Dumnezeu (ca Pavel – 3:10-12). În ciuda faptului că, din cauza evlaviei lor, ei vor fi prigoniți (3:12), totuși viața lor (deși dificilă) este una binecuvântată. Există o frumusețe și o binecuvântare lăuntrică în ființa lor care degajă o mireasmă binecuvântată în jurul lor (2 Cor. 2:15-16). Trăirea lor în lumină este o binecuvântare pentru ei înșiși, dar și pentru cei din jurul lor. Dacă este să se analizeze cu luciditate diferența dintre oamenii evlavioși și cei neevlavioși, orice om de bună credință va spune că este preferabil să ai o viață de evlavie, în timp ce viața neevlavioasă este una vrednică de respins.

2. *Plinătatea vieții pentru cei evlavioși, față în față cu goliciunea vieții celor neevlavioși (3:14-17)*

Pavel îl îndeamnă pe Timotei să-și ancoreze viața în cuvântul Scripturilor și să se hrănească și să se edifice prin acest cuvânt care este de la Dumnezeu.

Pavel pune în contrast învățătura care conduce la păcat (3:6-9) cu învățătura Sfintei Scripturi (3:14-17). El arată:

- Cuvântul Scripturii este duh și viață pentru cei care îl însușesc pentru viața lor (Ioan 6:63, 68-69). Și aceasta pentru că cuvântul lui Dumnezeu duce la mântuire și viață veșnică. În timp ce învățătura păcătoșilor este goală de orice conținut, derutantă și duce la nimicire.

- Cuvântul Scripturii te leagă de Dumnezeu adevărat și de Mântuitorul Isus Cristos, care a venit ca oile Sale să aibe viață din belșug (3:16; Ioan 10:10; Ps. 1:1-3). În vreme ce învățătura celor păcătoși distruge viața celor care și-o însușesc.

- Cuvântul Scripturii este ca o stâncă în furtună și ca o temelie solidă în mijlocul loviturilor vieții (3:14; Mat. 7:24-27; 24:35; Evr. 12:25-29); în timp ce învățăturile acestei lumi nu dau nici o consistență în mijlocul loviturilor vieții. Oamenii cu o asemenea învățătură sunt ca pleava pe care o spulberă vântul (Ps. 1:4-6).

- Cuvântul Scripturii este învățătura sănătoasă care zidește în om un caracter plăcut lui Dumnezeu și binecuvântat de El și îl face destoinic pentru orice lucrare bună (2 Tim. 3:16-17; 1:13-14). Învățătura acestei lumi distruge caracterul oamenilor și îi duce pe oameni la nimicire veșnică.

- Cuvântul Scripturii vine direct de la Dumnezeu și este inspirat de Duhul lui Dumnezeu (3:16). De aceea el este cuvântul adevărului (Ps. 119). Învățătura păcătoșilor este omenească, drăcească și înșeală pe oameni în vederea nimicirii lor (2 Tes. 2:8-12).

Psalmul 1 ne arată contrastul între oamenii neprihăniți (evlavioși) și cei păcătoși (neevlavioși). Primii au o viață deplină, roditoare, binecuvântată (Ps. 1:1-3) în timp ce oamenii păcătoși au o viață goală, seacă și lipsită de binecuvântare. Pavel este un asemenea exemplu în mijlocul loviturilor vieții și Timotei are ce învăța de la mentorul lui. Învățătorii falși se dau mari, au o învățătură care fascinează, dar este goală de adevăr și de binecuvântare, iar cei care acceptă învățătura lor nu vor câștiga nimic de la mentorii lor; în schimb se vor duce la pierzare împreună cu ei, cu mentorii acestora.

3. *Gloria viitoare a celor evlavioși, față în față cu pedeapsa veșnică a celor neevlavioși (4:1-8)*

Pavel îl roagă fierbinte pe Timotei câteva lucruri, având în vedere gloria viitoare a celor evlavioși (4:1).

- Să propovăduiască Cuvântul, să stăruiască asupra lui, indiferent dacă va fi ascultat sau nu. Pavel se bizuie pe puterea cuvântului lui Dumnezeu și pe

credințioșia Lui că Cuvântul nu se va întoarce fără rod (4:2; Isa. 55:10-11). Pavel îi cere lui Timotei să folosească toate procedeele unei slujiri complete în administrarea Cuvântului lui Dumnezeu (4:2), pentru că osteneala omului lui Dumnezeu va fi răsplătită din plin. Munca omului lui Dumnezeu, indiferent cât de dificilă este, va fi binecuvântată de Dumnezeu (vezi și 2 Tim. 2).

- Timotei trebuie să fie perseverent în slujirea cu Cuvântul, având în vedere împietrirea inimilor celor neevlavioși (4:3-4). Cei neevlavioși sunt împietriți în atitudinea lor față de Dumnezeu și față de Cuvântul Lui, în ideea că n-au nevoie de acest Cuvânt și în ideea că pământul și păcatul le va da „binecuvântările” care îi satisfac aici și acum. Adevărul este că diavolul le întunecă mințile, le golește viețile și ei vor ajunge să sufere mânia veșnică a lui Dumnezeu (2 Cor. 2:15-16; 4:3-4).

- Timotei trebuie să știe că o slujire plină de sacrificiu pentru Dumnezeu va avea o răsplătire veșnică, garantată prin Duhul lui Dumnezeu (4:5-8; Efes. 1:13-14). Pavel a fost condamnat la moarte pentru slujirea lui în Evanghelia lui Cristos, dar răsplătirea veșnică a lui Dumnezeu va fi asigurată de Domnul Însuși (vezi 4:16-18; și Evr. 6:13-20; Filip. 3:20-21).

- Ce putem spune despre cei neevlavioși? Trăirea lor și slujirea pe care ei o îndeplinesc este pentru satisfacția lor de moment și pentru diavolul, care de fapt îi înșeală cu promisiuni deșarte. Ei însă au asigurată condamnarea lor veșnică (Filip. 3:18-19; vezi și Apoc. 9:1-11).

Concluzia este că evlavia (nu o formă de evlavie omenească, fără nici o putere sau valoare – 2 Tim. 3:5) este văzută aici, în ultimile cuvinte ale apostolului Pavel, înainte de moartea lui, ca o lumină în întuneric. Lumina nu are nevoie de întuneric (ea este alimentată de Dumnezeu Însuși) și, chiar dacă lumina este atacată de întuneric, întunericul nu poate deloc birui lumina. Pentru lumină este suficient să apară în mijlocul întunericului pentru ca ea să domine în totalitate întunericul (Ioan 1:4-5). Evlavia are în ea însăși, de la Dumnezeu, binecuvântarea vieții veșnice, indiferent de întunericul spiritual al păcatului din jurul ei. De aceea să umblăm în lumină, adică în evlavie (Efes. 5:8-9), prin harul lui Dumnezeu. Să luăm aminte la îndemnul lui Pavel către omul lui Dumnezeu, Timotei.

Întrebări de studiu:

1. De ce în zilele din urmă vor fi vremuri grele? Ce anume va face ca vremurile să fie grele (v. 1-8, 13)?

2. De ce crezi că forma de evlavie (evlavia fără putere) din v. 5, contribuie și ea la dificultățile care caracterizează vremurile grele?
3. De ce crezi că învățătura lui Iane și Iambre (vezi v. 6-9), și a unora ca ei, nu numai că este în ea însăși goală de conținut dar produce și mult rău oamenilor care și-o însușesc? Care crezi că este cu adevărat caracteristica vieților lor lăuntrice?
4. Ce anume îl caracterizează pe Pavel și pe oamenii ca el, în caracterul lor lăuntric (vezi v. 10-12; vezi în special v. 12)? De ce crezi că asemenea oameni sunt o binecuvântare în lume?
5. Care sunt îndemnurile lui Pavel către Timotei (3:14-4:5)?
6. Ce binecuvântare poate fi în cel care rămâne în lucrurile Scripturii (v. 14-17)?
7. Ce înseamnă de fapt „deplina încredințare” despre care Pavel îi vorbește lui Timotei, atunci când se referă la Sfânta Scriptură (v. 14)? Ce presupune aceasta pentru Timotei?
8. Ce oferă în esență Scriptura celui credincios (v. 15)? De ce acest lucru este cu adevărat o ofertă de care noi avem nevoie?
9. Ce înseamnă „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (v. 16)? În ce proporție conține Scriptura cuvântul lui Dumnezeu (vezi „toată...este”); ce-ți sugerează cuvintele din paranteză?
10. Ce oferă Toată Scriptura omului lui Dumnezeu (v. 16-17; cuvântul „desăvârșit” are sensul „deplin echipat pentru...”)?
11. Care este în esență rugămintea fierbinte a lui Pavel către Timotei și către oamenii ca el (4:1-2, 5)? De ce Pavel pune în centrul acestei rugăminți „propovăduiește Cuvântul” și leagă totul de Cuvântul lui Dumnezeu (4:1-5)?
12. Care este cel mai mare pericol pentru oamenii din vremea de pe urmă (4:3-4)? De ce?
13. Ce se poate spune despre destinul viitor (veșnic) al lui Pavel și al celor ca el (4:6-8)?
14. Cum a fost trăirea și slujirea lui Pavel (4:7)?
15. De ce crezi că o viață de evlavie veritabilă este o viață binecuvântată în lume?

6.09

Cum să trăim în așteptarea venirii Domnului

2 Pet. 3 (2 Pet. 3:14)

De aceea, prea iubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină, și în pace.

Apostolul Petru își scrie ultima epistolă (2 Petru) ca o avertizare pentru sfinții Domnului. Avertizarea Lui este legată de ridicarea în popor a proorocilor mincinoși, a învățătorilor mincinoși, chiar dintre cei credincioși, „care vor aduce pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică” (2 Pet. 2:1). Aceștia începuseră să devină o amenințare pentru credincioșii din biserică și tentația pentru unii dintre aceștia de a-i urma în destrăbălările propovăduite și practicate de falșii învățători era mare (2:2-3; vezi 2 Pet. 2; vezi și Iuda).

De aceea Petru se preocupă în mod serios de avertizarea sfinților în fața unor asemenea atacuri (vezi și Pavel – Fap. 20:28-30; vezi și Ioan – 1 Ioan 2:18-24; 4:1-6) și caută să le aducă aminte de ce au vestit sfinții prooroci și „de porunca Domnului și Mântuitorului nostru dată prin apostolii voștri” (3:1-2; vezi și 1:12-13).

Subiectul central al cap. 3 din epistolă este revenirea Domnului Isus, promisă în cuvântul Lui (v. 4, 9-10). Această promisiune a revenirii Domnului este atacată cu mare înverșunare de Satan prin acești învățători mincinoși. De aceea, Petru este pe baricadă împotriva lor și cheamă pe sfinții Domnului la veghere și la luptă spirituală prin Duhul Domnului (vezi Efes. 6:10-20). Sfinții Domnului sunt chemați să se pregătească pentru revenirea Domnului Isus Cristos în glorie și pentru venirea Împărăției lui Dumnezeu în toată gloria ei veșnică. Așadar, sfinții Domnului trebuie să ia aminte la următoarele îndemnuri din partea Duhului Domnului:

1. Tine-ți trează mintea sănătoasă

Petru ne spune: „caut să vă trezesc mintea sănătoasă prin înștiințări” (v. 1). De aceea, datoria noastră este să ne ținem trează mintea sănătoasă. Ce înseamnă aceasta în contextul mesajului lui Petru?

- Mintea sănătoasă este trezită prin înștiințările care ne fac să ne aducem aminte de cuvântul Scripturii (v. 1-2). Mintea sănătoasă nu este trezită în mod potrivit prin cuvinte mieroase sau prin tertipuri oratorice. Pavel spune sfinților din Corint. „N-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât

pe Isus Cristos și pe El răstignit...Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Cor. 2:1-5). Petru vrea să spună (la fel ca și Pavel) că nu vrea ca sfinții Domnului să fie convinși prin manipulări sentimentale ci prin adevărul cuvântului lui Dumnezeu.

- Minte sănătoasă se formează datorită lucrării întregului adevăr al Scripturii (v. 2). Petru menționează lucrurile spuse mai dinainte de sfinții prooroci (o aluzie la întregul Vechi Testament) și porunca Domnului și Mântuitorului nostru (aluzie la cuvântul lui Dumnezeu făcut trup în persoana și lucrarea lui Isus Cristos – Ioan 1:14; 1 Ioan 1:1-4), dată prin apostolii voștri (aluzie la mărturia despre Cristos a întregului Nou Testament). Așadar, mintea sănătoasă este (și trebuie să fie) hrănită, zidită de întreaga Scriptură Sfântă (Biblia). Întreaga Scriptură este un tot unitar și ea se tâlmăcește prin ea însăși (1:19-21; Efes. 2:19-22). De aceea Pavel afirmă că „Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos... (în mântuire, zidire spirituală, echipare în vederea slujirii spirituale – 2 Tim. 3:16-17)

- Minte sănătoasă este fortificată pentru lupta spirituală, în vederea mânăuirii sabiei cuvântului împotriva oricărei învățături mincinoase a celui rău (v. 3-10; vezi Efes. 6:17; vezi și Efes. 6:10-20).

Așadar, să cunoaștem bine, să ne echipăm și să ne antrenăm în cuvântul lui Dumnezeu, dat de El în Scriptură (vezi Fap. 20:26-27, 32). O minte sănătoasă este potrivit hrănită, echipată, fortificată și abilitată prin cuvântul Sfintei Scripturi.

2. Bazează-te pe credincioșia lui Dumnezeu

Deci, o minte sănătoasă este hrănită și trezită prin afirmațiile cuvântului lui Dumnezeu, consemnate în Scripturi. În v. 3-10, Petru este mai concret. O minte sănătoasă îl ajută pe cel credincios să se bazeze pe promisiunile lui Dumnezeu. Petru ne spune chiar la începutul epistolei că Dumnezeu ne-a dat prin Cristos „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă” (1:4). Ceea ce vrea să spună Petru este faptul că în Cristos Dumnezeu ne-a făcut promisiuni. Biblia este plină de promisiuni care ne dau viață, ne încurajează, ne țin pe calea cea dreaptă și dezvoltă în noi natura cea nouă (firea dumnezeiască) care ne face să ne bucurăm că suntem copiii lui Dumnezeu (Rom. 8:14-17). Noi avem nevoie de ele și de aceea avem nevoie de garanția că ele sunt adevărate. În Cristos toate promisiunile lui Dumnezeu

sunt garantate a fi adevărate pentru toți copiii lui Dumnezeu (2 Cor. 1:20; Rom. 14:8-13). Și promisiunea pe care o așteptăm acum să fie împlinită este că Domnul va veni curând (Apoc. 22:12, 20). Biserica, poporul lui Dumnezeu, așteaptă cu nerăbdare ca El să vină (Apoc. 22:17, 20). Ori, la acest punct apar atacurile batjocoritorilor care lovesc în promisiunile Domnului (v. 3-4). Ei, cu o abilitate ca cea pe care o vedem la șarpele care a amăgit-o pe Eva (Gen. 3:1-5 – tocmai acest fel de a pune problema din partea acestor batjocoritori ne arată că sunt mânați de duhul satanic), vin și seamănă îndoiala pentru ca credincioșii Domnului să ajungă să nu poată crede promisiunile Domnului. Însă Petru ne îndeamnă să ne bazăm pe credințioșia lui Dumnezeu (Ps. 117:2; 100:5). El vrea ca să ne înarmăm cu argumente care ne consolidează poziția pe temelia credințioșiei Lui.

- Batjocoritorii vin cu o întrebare (v. 4) prin care pun într-o lumină nefavorabilă afirmația Domnului, „Eu vin curând” (Apoc. 22:12, 20). Ei întreabă, „Unde este făgăduința venirii Lui?” Ei privesc la lumea materială și vor să spună că nu se vede nici un semn al faptului că Domnul ar veni și că ar aduce judecata asupra oamenilor. Astăzi se împlinesc aproape 2000 de ani de la plecarea Domnului în cer și cam 1900 de ani de la promisiunea Lui din Apocalipsa 22. Ce fel de „curând” este acesta? Ce semne ale judecății Lui se pot vedea în istoria lumii, din moment ce lumea pare de neatins de la începuturile ei? Petru însă arată că asemenea batjocoritori mint. Adevărul este că intervențiile lui Dumnezeu se văd în mod clar în istoria omenirii. Nu poți contesta potopul din Gen. 7-8 (urmările lui se văd foarte clar în schimbările pământului aduse de potop), sau nimicirea cetăților păcătoase, Sodoma și Gomora (Gen. 19), sau prezența poporului Israel în Canaan și istoria acestui popor (vezi Vechiul Testament). Toate acestea sunt mărturii clare ale credințioșiei lui Dumnezeu. Și sunt multe alte mărturii și în afara istoriei sfinte. Vezi, pentru noi, anul 70 d. Cr., când cuvintele Domnului Isus din Mat. 24 s-au împlinit în mod exact în nimicirea Ierusalimului și a Templului, ca judecată a lui Dumnezeu față de poporul care L-a respins pe Mesia (Lc. 21:20-27). Semnele judecății, cât și ale mântuirii din partea lui Dumnezeu (Ps. 107) se văd în mod clar în istorie, doar să ai ochi ca să le vezi.

- Petru mai afirmă că creația și susținerea pământului sunt dovezi incontestabile ale credințioșiei lui Dumnezeu (v. 5-7; Evr. 1:3; Ps. 104). Faptul că El le susține cu credințioșie, și fenomenele din lumea creată se desfășoară în mod normal pe pământ, arată că Dumnezeu este în control și ține cu credințioșie pământul și viața ființelor de pe el, a oamenilor și a animalelor,

prin cuvântul Lui. Și dacă astfel El Își arată credincioșia față de cuvântul Lui, cu siguranță El va aduce judecata și nimicirea asupra pământului, în baza aceluiași cuvânt al lui Dumnezeu (sunt multe afirmații în cuvântul Scripturii care vorbesc despre iminenta judecată care va veni din cauza păcatului asupra lumii).

- Dar nu cumva se dovedește că acest „în curând” ar fi un neadevăr, din moment ce a trecut până în prezent o perioadă de timp foarte îndelungată? Petru afirmă două lucruri cu privire la această obiecție: (1) Calendarul lui Dumnezeu nu se potrivește deloc cu calendarul omului. La Dumnezeu o mie de ani sunt ca și o zi și invers (v. 8). Nu poți deloc să introduci faptele lui Dumnezeu într-o cronologie omenească. (2) Faptul că, din perspectiva noastră, timpul este lung, aceasta se datorează nu faptului că El nu mai este credincios cuvântului Său, ci se datorează îndelungii Lui răbdări (v. 9). El vrea „ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. El vrea să ofere întregii lumi șansa de a se pocăi și a crede vestea bună a evangheliei împărăției lui Cristos. Pentru aceasta Domnul i-a însărcinat pe urmașii Lui să ducă Evanghelia până la marginile pământului și toți oamenii să o audă și să poată să o creadă în vederea mântuirii; și dacă nu o vor crede, să le fie ca mărturie în ziua judecății (vezi Mat. 28:19-20; Mc. 16:15-16; Lc. 24:45-48; Fap. 1:7-8; Mat. 24:14). Dorința lui Dumnezeu de a mântui cât mai mulți oameni și de a fi avertizați toți oamenii de judecata care va veni Îl face pe Dumnezeu îndelung răbdător. Deci nu este vorba despre necredincioșia Domnului ci despre îndelunga Lui răbdare față de lume.

- Dar, în mod sigur, ziua Domnului va veni (v. 10). Venirea acestei Zile va fi o surpriză totală față de omenire. Aceasta înseamnă că oamenii nu pot vedea în lumea fizică dovezi ale intervenției lui Dumnezeu în judecată. Totul va părea a fi normal în lume (vezi Mat. 24:36-41). Și dintr-o dată, când nimeni nu se așteaptă Ziua Domnului va veni. Declanșarea venirii zilei Domnului se va face în cer, de la Dumnezeu, nu în lumea fizică, materială. De fapt, dacă aş vrea să văd evidențe ale venirii acestei zile și a judecății și răsplătirii care o vor însoți, doar cuvântul Scripturii ne dau evidențele pentru venirea acestei zile (Mat. 24:35; 1 Tes. 5:1-7). În acea zi a Domnului întregul cosmos și deci pământul, cu tot ce este pe el, va arde (v. 10). Nimic din vechea ordine a cosmosului nu va rămâne în picioare – totul va fi distrus. Însă Domnul va aduce în ființă „ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” (v. 13). Acea nouă ordine a lumii va fi veșnică și desăvârșită; va fi plină de gloria

lui Dumnezeu (vezi Apoc. 21-22). Și aceasta va fi încă o dovadă, o dovadă plenară, a credințioșiei desăvârșite a lui Dumnezeu.

Așadar, ne putem baza cu întreaga inimă pe credințioșia lui Dumnezeu, pe cuvântul Său. El Își împlinește toate promisiunile Sale (Mat. 5:18; Evr. 13:8; Mat. 24:35; Evr. 12:25-29).

3. Zideste-ți un caracter potrivit împărăției viitoare

Având în vedere credințioșia lui Dumnezeu, care ar trebui să fie răspunsul nostru la aceasta? Cum ar trebui să răspundă un credincios adevărat aici, în trăirea lui pe pământ (v. 11)? Petru ne răspunde la aceste întrebări în v.11-18.

- Purtarea noastră ar trebui să fie sfântă și evlavioasă (v. 11, 14). În aceste două cuvinte este inclusă întreaga noastră trăire pe pământ: ea trebuie să fie sfântă (nu în termenii oamenilor ci în termenii lui Dumnezeu). Ea trebuie să arate separare de tot ce este păcătos și pământesc; nu în aceea că noi trebuie să fim separați de oameni – noi trebuie să trăim în mijlocul oamenilor dar cu ea, ci după cuvântul lui Dumnezeu. Ea (trăirea noastră pe pământ) trebuie să fie evlavioasă, adică plăcută lui Dumnezeu (vezi 2 Pet. 1:5-7). Trăirea noastră trebuie să fie ca a celor care sunt străini și călători pe pământ. Aceasta înseamnă că nu ne legăm de pământ și de ce este trecător, pentru că pământul cu tot ce este pe el va arde. Prin tot ce facem noi pe pământ, noi trebuie să ne îmbogățim față de Dumnezeu (Lc. 12:21). Dezvoltarea unui caracter asemenea Domnului Isus Cristos trebuie să fie obiectivul vieții noastre (Efes. 4:11-16; 1 Pet. 1:14-19). Petru ne spune că trebuie să ne silim în acest sens (v. 14). Pe de o parte, aceasta înseamnă să ne lăsăm motivați de lucrurile care ne așteaptă în cer, știind că totul va fi distrus pe pământ (v. 12-13; 1 Tim. 6:6-16). Pe de altă parte, ar trebui să fim o mărturie clară și puternică în lume că Dumnezeu va judeca lumea și va binecuvânta doar pe cei ce cred în Domnul Isus Cristos (Mat. 5:13-16; Fap. 1:8; 1 Pet. 3:14-22; Evr. 11:7).

- Purtarea noastră ar trebui să fie bine ancorată în adevărul cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta pentru dezvoltare deplină (sau creștere în harul și cunoștința Domnului Isus Cristos (v. 18; 1:2-4). În Noul Testament se accentuează permanent că nu este suficient să avem credință, nădejde și dragoste (1 Cor. 13:13; 1 Tes. 1:3). Credințioșii trebuie să crească în aceste domenii și să-și dezvolte caracterul până vor ajunge maturi, asemenea Domnului Isus Cristos (1 Tes. 3:10-13; Efes. 4:11-16). În ziua judecății roada trebuie să fie coaptă, pentru a fi culeasă. Absența roadei coapte va aduce descalificare la ceea ce a fost semănat (Mat. 13: 19-23, 40-43). Și doar sădirea

lângă izvorul cuvântului lui Dumnezeu aduce pentru Dumnezeu roada plăcută Lui (Ps. 1; Ioan 15:1-11).

- Petru vorbește aici despre epistolele lui Pavel și despre înțelepciunea dată lui (v. 15-17), în contextul nevoii de a ne păzi de rătăcirile învățătorilor nelegiuți (sau a batjocoritorilor – v. 3; 2:1-22). Ce vrea să ne spună Petru prin aceste cuvinte? (1) Pavel a primit de la Domnul daruri speciale de a descoperi planul de mântuire pe care Dumnezeu l-a realizat în Fiul Său, Cristos (vezi Col. 1:24-27; Fap. 20:26-27). Însă Pavel, deși atât de binecuvântat în lucrarea de zidire spirituală a bisericii lui Cristos (1 Cor. 15:10), totuși a fost foarte contestat de mulți așa-ziși credincioși (vezi 1, 2 Cor., de ex.). Deci, pericolul de a nu ține cont de o învățătură care a venit de la Dumnezeu, pentru că vasul prin care a venit aceasta nu era după chipul și asemănarea unora, precum iudaizatorii (vezi de ex. Fap. 15; Galat.), este foarte mare. Petru îl susține pe Pavel, și nu ia deloc partea unor astfel de iudaizatori. Probabil circulau multe vorbe la acea vreme că „adevăratul apostol este Petru, nu Pavel”, și, în acest fel, se făcea mult rău bisericilor. Petru nu susține deloc asemenea vorbe rele. Așadar, maturizarea caracterului spiritual are mare nevoie de învățătura lui Pavel, ca și de tot ce este scris în Biblie (2 Tim. 3:14-17). (2) Petru spune că „îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire, cum v-a scris și preaiubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui” (v. 15). Din moment ce Pavel explică atât de bine și de profund planul de mântuire a lui Dumnezeu (vezi Romani, de ex., sau vezi Efeseni și toate epistolele sale), este vital important să iei aminte la o asemenea învățătură, pentru că ea este o imensă comoară din partea lui Dumnezeu (vezi scopul lui Pavel, arătat în Col. 1:26-29 – desăvârșirea omului în Cristos Isus). Ceea ce vrea să spună Petru este că formarea unui caracter după voia lui Dumnezeu presupune și o întărire a acestuia, o consolidare care să-i permită să facă față tuturor loviturilor celui rău. De aceea, este nevoie de învățătură tare (hrană tare – Evr. 5:11-14), nu doar de lapte duhovnicesc (1 Pet. 2:2-3), care trebuie dat doar pruncilor în Cristos. Hrana tare a cuvântului (cuvântul despre neprihănire – Evr. 5:13), fortifică caracterul spiritual. De aceea, avem nevoie de o învățătură profundă de la Dumnezeu, care să ne poată face să mânuim bine sabia Cuvântului (Efes. 6:17; Evr. 6:1-3) împotriva învățăturilor ereticilor (Pavel a fost un reprezentant al învățării profunde a Cuvântului – Fap. 20:26-27; Col. 1:28).

Doar așa vom putea sta în picioare înaintea Domnului care va veni (Lc. 21:34-36; 2 Pet. 1:8-11; Apoc. 6:17-7:17).

Întrebări de studiu:

1. Cum se menține în bune condiții o minte sănătoasă (v. 1-2)?
2. Ce anume ne poate ține echilibrată mintea sănătoasă în iureșul lumii în care trăim (v. 4)?
3. Care este obiectivul principal al diavolului prin batjocoritorii acestei lumi (v. 3-4)?
4. De ce argumentele batjocoritorilor nu pot să rămână în picioare când este vorba despre contestarea promisiunii lui Dumnezeu (v. 5-7)?
5. Unde greșesc batjocoritorii, atunci când iau în derâdere promisiunea Domnului că „vine în curând” (Apoc. 22:12, 20), mai ales că această promisiune a fost făcută acum peste 1900 de ani (v. 8)? Ce vrea Petru să spună prin aceasta?
6. La ce se referă Petru în v. 9, atunci când el vorbește despre îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de păcătoși (vezi și Mat. 24:14)?
7. În ce sens Ziua Domnului va veni ca un hoț (v. 10; vezi și 1 Tes. 5:1-3)? Ce se va întâmpla de fapt atunci?
8. Cum ar trebui să fim în perspectiva venirii Zilei Domnului (v. 11-14)?
9. Ce înseamnă cu adevărat „siliți-vă” (v. 14; vezi și 1:5-7)?
10. Ce elemente adaugă apostolul Pavel la ceea ce Petru ne spune despre epistolele lui (v. 15-16; vezi și lecția)?
11. Ce anume ne ajută să nu fim târâți de rătăcirea batjocoritorilor și să nu ne pierdem tăria (v. 17-18)?
12. Cum poți lega împreună: ținerea trează a minții sănătoase cu a te baza pe credințioșia lui Dumnezeu și cu zidirea unui caracter potrivit cu Împărăția lui Dumnezeu (vezi și 1:8-11)?

13.09

Așteptările credinței

Evrei 11 (Evr. 11:10)

*Căci el aștepta cetatea care are temelii tari,
al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.*

În v. 1 avem una dintre cele mai bune definiții ale credinței din Biblie: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”. Apar aici două aspecte ale credinței biblice: (1) credința se bazează pe cuvântul lui Dumnezeu, dat prin cuvântul descoperit profeților (din Vechiul Testament), prin întruparea

Cuvântului în Cristos (Ioan 1:14) și dat în scris (Toată Scriptura – 2 Tim. 3:16). Credința în cuvântul lui Dumnezeu este cea care asigură neprihănirea oricărui om (Gen. 15:6; Rom. 1:16-17; 10:17). (2) credința este ancorată în lucrurile viitoare (care nu sunt din această lume).

Deci, credința ne leagă de ceea ce nădăjduim (ce este promis în Cuvântul lui Dumnezeu) și de ceea ce nu vedem (nu din lumea aceasta; nu din această vreme).

În Evrei 11 avem o listă (desigur nu completă) a oamenilor care au crezut în Dumnezeu (din perioada Vechiului Testament). Despre toți aceștia ni se spune că „măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși nu au primit ce le fusese făgăduit” (v. 39). Dar de ce? Răspunsul este în v. 40. Versetul 40 ne spune că: (1) lucrurile promise celor de dinainte de Cristos (din perioada Vechiului Testament) sunt lucruri care au fost promise și nouă, celor de după venirea lui Cristos (din perioada Noului Testament). Aceste lucruri ne-au fost date *în Cristos, Domnul* (și pentru ei și pentru noi). Era nevoie să vină Cristos, în care și unii și alții au crezut, pentru a ne bucura de ele (de aceea a fost nevoie ca ei să aștepte împlinirea promisiunilor făcută în Cristos). Și de aceea, ei nu puteau ajunge la desăvârșire fără noi. (2) Dumnezeu a avut în vedere *ceva mai bun pentru noi*. Lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a dat în Cristos sunt lucruri mai bune (vezi întreaga epistolă către Evrei). Desigur, oamenii credinței de dinainte de Cristos, deși se bucurau de ceea ce avea poporul sub vechiul legământ, totuși au învățat să aștepte binecuvântări mai mari care urmau să fie date în Cristos. Ele doar erau așteptate de ei să vină, dar nu veniseră încă, pentru că Cristos nu venise încă. Noi, cei de după Cristos le-am primit prin credința în Cristos care a venit și care sunt garantate de Duhul Sfânt în noi (Efes. 1:13-14). Așadar, cei de dinainte de Cristos doar le-au crezut. Urmează să le primească și ei, după ce noi le primim prin credință în Cristos. Aceasta înseamnă că cei de dinainte nu vor ajunge la desăvârșire fără noi. Să privim deci la ce au așteptat să primească cei de dinainte de venirea lui Cristos și au crezut că vor primi, dar nu au primit încă. De ce credința lor a fost lăudată?

1. O Revelație mai bună

Privind la toți oamenii credinței, la toți cei menționați în Evr. 11, descoperim că ei au trăit prin credință și credința lor a primit confirmarea de la Dumnezeu că sunt neprihăniți (vezi v. 4; Gen. 15:6). Credința lor a fost o credință în Cel care urma să vină, adică în Isus Cristos. Ce anume ne face să spunem că credința lor a fost pusă în Cristos, pe care noi Îl cunoaștem prin

Noul Testament? Ei de fapt au așteptat lucrurile mai bune și și-au pus încrederea în Cel în care sunt împlinite acestea (ep. către Evrei este epistola lucrurilor mai bune și acestea sunt în Cristos Domnul).

Ni se spune că, „prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd” (v. 3). Credința tuturor celor credincioși din perioada Vechiului Testament, ai căror reprezentanți îi avem aici în Evr. 11, a fost o credință în Cuvântul lui Dumnezeu. Și dacă studiem bine viețile acestora descoperim că ei nu aveau în vedere doar cuvintele pe care Dumnezeu le-a spus lor; ei aveau în vedere Cuvântul lui Dumnezeu, în întregul lui (Cuvântul care era Cristos – Ioan 1:1-5, 14). Noi știm din Noul Testament că tot cuvântul lui Dumnezeu a fost revelat prin întruparea acestuia în persoana și lucrarea lui Cristos Isus (Ioan 1:14; Evr. 1:1-4). Chiar dacă ei nu cunoșteau tot cuvântul lui Dumnezeu, însă acești credincioși au crezut în Dumnezeu care le-a vorbit și urma să vorbească în istorie și în final să vorbească în mod plener în Fiul Său, Domnul Isus Cristos. Am putea spune că ei au primit tot cuvântul lui Dumnezeu prin credință.

Observă ce se spune despre Moise: „Prin credință a părăsit el Egiptul fără să se teamă de mânia împăratului, pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce era nevăzut” (v. 27). Iar în v. 26 ni se spune: „El socotea ocară lui Cristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire”. De unde Îl cunoștea Moise pe Cristos și lucrurile care urmau să se îplinească în El? El a primit revelația cuvântului lui Dumnezeu prin credință, chiar dacă nu știa tot ceea ce știm noi astăzi. Moise a văzut gloria lui Dumnezeu, însă nu toată gloria Lui (Ex. 33). Ideea revelației gloriei Sale se continuă în Vechiul Testament, și merge mai departe în Noul Testament (vezi promisiunea acestei revelații în Isaia 40:3-5; și vezi împlinirea acestei promisiuni în Lc. 3:1-6; Ioan 1:14; 1 Ioan 1:1-4). Este interesant să observăm că la moartea lui, Moise vede doar țara Canaanului, dar i s-a spus că nu va intra în ea (Deut. 34). Din cauză că păcătuisese și el împotriva Domnului, lui nu i s-a dat voie să intre în Canaan. Desigur, Moise era îndurerat, pentru că și-a dorit mult să intre în țară. A înțeles însă că încălcarea Legii lui Dumnezeu se pedepsește. Dar Moise avea revelația harului lui Dumnezeu (vezi cântările pe care el le-a dat lui Israel la sfârșitul vieții sale – Deut. 32-33) și a crezut că era drept să nu intre în Canaanul pământesc din cauza încălcării Legii, însă, prin harul lui Dumnezeu el a sperat cu credință să intre în adevăratul Canaan, în cel ceresc. Noi știm acest lucru din ceea ce s-a întâmplat pe muntele

schimbării la față a Domnului Isus (Lc. 9:28-31), când Moise și Ilie „se arătasera în slavă și vorbeau (cu Isus) despre sfârșitul Lui, care avea să-L aibă în Ierusalim”. Moise l-a văzut deci pe Cristos, prin credință, și astfel el a trăit prin credință în revelația cuvântului lui Dumnezeu (acea care este în Cristos). Toți credincioșii Vechiului Testament au crezut această revelație mai bună a cuvântului în Cristos, atunci când Dumnezeu le-a vorbit lor.

2. O binecuvântare (o țară) mai bună

Promisiunea unei țări pentru Avraam și sămânța lui este una din cele mai importante părți ale promisiunii lui Dumnezeu pentru ei (vezi Gen. 12:1-3; vezi cartea Geneza; vezi eliberarea poporului Israel din robia Egiptului pentru a ajunge în țara promisă, Canaan – Exod-Deuteronom). Însă, este surprinzător pentru noi, cei din perioada Noului Testament să aflăm din Scriptură că patriarhii au înțeles și au crezut un adevăr pe care noi, cei moderni, îl înțelegem foarte greu și-l credem și mai greu. În v. 8-16 ni se spune că „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat (de Dumnezeu) și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat el în Țara Făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el al aceiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu...Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii...(Ei) doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate”. Ceea ce este deci surprinzător la acești patriarhi este faptul că au crezut promisiunea lui Dumnezeu cu privire la o țară a făgăduinței, dar, deși au crezut că Canaanul le-a fost promisă lor (vezi Gen. 12:6-9; vezi în special v. 7), totuși ei au așteptat o patrie mai bună, una cerească. Ni se spune chiar că ei au locuit în corturi, ca străini și călători, în țara Canaanului, pentru că ei doreau ceva mai bun, de fapt o țară mai bună (făcută de Dumnezeu Însuși). Prin credință, Avraam și fiii lui au locuit în Canaan căci au crezut pe Dumnezeu (care le-a zis: „Asta este Țara”) și totuși, au înțeles că nu Canaanul este adevărata Țară (ci una cerească, veșnică). Și culmea, din cauza acestei așteptări și pentru că ei nu s-au legat de Canaan, „lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate” (și aceasta nu este Canaanul pământesc) (v. 16). Ei „doreau o patrie mai bună” (v. 16), de aceea lui Dumnezeu I-a plăcut de ei. Aceasta înseamnă credința pe care ei au avut-o (vezi și Moise despre care s-a spus la pct. 1). Cum au ajuns ei la o asemenea înțelegere, desigur, doar prin

revelație divină (este interesant să vedem că Vechiul Testament nu ne spune nimic de o asemenea așteptare a lui Avraam și a celorlalți patriarhi; doar în Noul Testament, în Evr. 11, și prin interpretare în Ioan 4:21-26, descoperim ceva despre așteptarea și credința lor; observă și ceea ce femeia samariteancă spune, lucru care se știa bine în perioada Vechiului Testament: „Știu, că are să vină Mesia; când va veni El, are să ne spună toate lucrurile”, deci și ceea ce nu este clar în Vechiul Testament – Ioan 4:25; Evr. 1:1-3; vezi și Ioan 1:1-18; 1 Ioan 1:1-4).

De asemenea, când este vorba despre binecuvântările promise de Dumnezeu patriarhilor, ei nu au primit decât puțin din ceea ce li s-a promis, însă ei au crezut că le vor primi, chiar dacă Avraam și ceilalți oameni ai credinței au murit fără să primească ce li s-a promis (vezi v. 39; vezi, de asemenea, „o înviere mai bună” – v. 35, la care au renunțat unii și astfel au suferit moartea – v. 35-39). Aluzia la învierea mai bună, din cauza căreia ei au renunțat la binecuvântări pe care puteau să le primească, dacă voiau, este în mod clar o aluzie la toate binecuvântările spirituale pe care noi le avem în Cristos (vezi Efes. 1), inclusiv învierea glorioasă pe care a experimentat-o Cristos, și în baza căreia noi vom moșteni Împărăția cerurilor (cerul nou și pământul cel nou – 2 Pet. 3:13; Apoc. 21-22. Iată de ce Domnul Isus spune că învierea în glorie este binecuvântarea supremă pentru care Dumnezeu se declară „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov” (Mat. 22:31-32). Prin această afirmație ni se spune că Avraam este, din perspectiva lui Dumnezeu, o persoană vie (la fel și toți oamenii credinței, care au murit fără să primească ceea ce li s-a promis). Învierea lor va fi plinară tocmai ca ei să experimenteze tot ceea ce Dumnezeu le-a promis lor și tot ceea ce ei au crezut ca fiind adevărul lui Dumnezeu.

3. O sămânță mai bună (un Mântuitor mai bun)

Dumnezeu i-a promis lui Avraam o sămânță care va moșteni binecuvântarea promisă. Cunoaștem oscilațiile lui Avraam și a Sarei (prin cooptarea lui Agar ca soție a patriarhului și prin nașterea lui Ismael – Gen. 16); cunoaștem faptul că Dumnezeu a binecuvântat doar pe Isaac, fiul Sarei, ca și sămânță binecuvântată (Gen. 17), și cunoaștem dovada supremă de credință a lui Avraam, atunci când Dumnezeu i-a cerut să-l aducă ca jertfă pe fiul lui, pe Isaac (Gen. 22). Ce ne spun toate acestea? Că sămânța lui Avraam nu este doar o sămânță fizică (vezi Rom. 9:6-13), „ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță” (v. 8). Prin faptul că Avraam a crezut pe Dumnezeu și a acceptat să-l aducă pe Isaac ca jertfă (am putea spune că a renunțat la Isaac prin credință, în

nădejdea că Dumnezeu îl va da înapoi, chiar înviat din morți – vezi Rom. 4), el arăta (am putea spune) că a așteptat o sămânță mai bună (una spirituală). Și Pavel ne descoperă prin Duhul Sfânt că sămânța lui Avraam este una singură – Cristos, căruia Dumnezeu i-a făgăduit toate promisiunile (Gal. 3:16). Deci, Avraam l-a așteptat de fapt pe Cristos ca și sămânță (a semințelor) a lui (Ioan spune în Ioan 8:56: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat”). Dar ce putem spune despre „sămânța în mare număr” promisă lui Avraam? (Gen. 17:2-8). Pavel răspunde la aceasta tot în Gal. 3 (v. 26-29) – dacă sunteți ai lui Cristos (și iudei și dintre neamuri, și robi și liberi, și bărbați și femei, toți cei care cred în Cristos) sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință. Așadar, sămânța lui Avraam sunt toți cei care cred în Cristos din toată istoria omenirii – o sămânță uriașă din multe popoare, etnii, limbi, țări.

Dar, făgăduința seminței include în ea și Mântuitorul mai bun – Cristos, Fiul lui Dumnezeu. El este Marele Preot al mântuirii noastre, Cel care este după rânduiala lui Melhisedec, nu după cea a lui Aaron; El de asemenea este Jertfa mai bună, care a fost adusă în cer (odată cu sângele Lui), odată pentru totdeauna. Aceasta ne asigură o mântuire desăvârșită și veșnică, deci o mântuire mai bună (vezi cartea Evrei). Și aceasta pentru că Domnul Isus Cristos este Mijlocitorul unui legământ mai bun – Noul Legământ (Ierem. 31; Evr. 8). Toate aceste binecuvântări mai bune sunt în Cristos Isus, Sămânța lui Avraam.

Toate acestea le-au crezut oamenii credinței și au renunțat la binecuvântări pământești pentru a le obține pe acestea, pe care le vor primi în viitor (vezi v. 33-40). Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi (și pentru ei), pentru că au crezut pe Dumnezeu și cuvântul Lui.

Așadar, binecuvântările fizice, pământești și vremelnice, deși au fost promise de Dumnezeu celor din Vechiul Testament, prin credință, totuși toți oamenii credinței au așteptat, s-au legat de binecuvântările spirituale, de lucrurile mai bune, de cele cerești și veșnice. În Evrei 12:27-28 ni se vorbește despre o împărăție care se clatină (cea pământească și trecătoare) și una care nu se clatină (cea cerească și veșnică). Această împărăție care nu se clatină a fost totdeauna în credința celor care L-au crezut pe Dumnezeu și în trăirea lor pe pământ și în așteptarea lor (acele lucruri mai bune pe care le-au nădăduit). De aceea, Dumnezeu i-a iubit în mod deosebit. De aceea să trăim prin credință în Dumnezeu, în Cel care s-a revelat în Fiul Său, Isus Cristos (cuvântul devenit trup), în nădejdea împărăției viitoare!

Întrebări de studiu:

1. Care sunt elementele esențiale ale credinței în Dumnezeu (v. 1; vezi și lecția)?
2. De ce este vitală credința în relația noastră cu Dumnezeu (vezi v. 2, 3, 6)? Ce oferă de fapt credința?
3. Care au fost binecuvântările credinței pentru Abel și de ce el este deasupra lui Cain în acest sens (deși Abel a murit iar Cain a rămas în viață) (v. 4)?
4. Ce binecuvântări a primit Enoh prin credința lui (v. 5)? Ce ne spune nouă experiența lui Enoh?
5. Ce implicații a avut credința lui Noe asupra vieții și asupra viitorului lui (v. 7)? De ce anume l-a legat credința lui – doar de salvarea prin chivot sau de ceva mult mai mult decât această salvare?
6. Credința lui Avraam l-a făcut să obțină țara Canaanului (vezi și Gen. 12:7). Cum totuși Avraam a înțeles că prin credință el obține mai mult – o patrie cerească (v. 8-10, 16)? Ce anume l-a făcut să dorească o patrie mai bună?
7. Vezi promisiunea unei semințe pentru Avraam și Sara; vezi și promisiunea unei mari semințe (v. 11-12, 17-19; Gen. 17:5-8, 15-16). În timpul vieții sale Avraam a obținut prea puțin din ce i se promisese (vezi Gen. 25:1-11). Cum l-au ajutat toate acestea pe Avraam să spere și să-și dorească mult mai mult decât ceea ce el a obținut efectiv în timpul vieții sale, prin credința lui de la Dumnezeu (vezi și afirmația Domnului Isus cu privire la învierea lui Avraam – Mat. 22:31-32)? Ce poți spune în acest context despre credința veritabilă (vezi și v. 1)?
8. Vezi credința lui Moise (v. 24-28). De ce anume l-a legat credința lui, deși nu a obținut nici măcar intrarea în țara Canaanului (Deut. 34) (vezi Lc. 9:30-31; vezi și Ex. 33:18; Isa. 40:5 și Lc. 3:6)? Ce a sperat Moise cu adevărat prin credința sa?
9. Ce au obținut prin credință oamenii din v. 33-35a?
10. De ce cei menționați în v. 35b-40 nu au obținut ceea ce le fusese făgăduit în timpul vieții lor? De ce anume i-a legat credința lor?
11. Care sunt implicațiile pentru noi, privind la toate exemplele din Evr. 11 (vezi Evr. 12:1-3)?
12. Ce înseamnă deci pentru tine a umbla prin credință și nu prin vedere (2 Cor. 5:7)?

20.09

Vegheați cu înțelepciune

Matei 25:1-13 (Mat. 25:13)

Vegheați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului.

Pilda celor zece fecioare este dată de Domnul Isus pentru a ne descoperi ceva despre Împărăția cerurilor (v. 1). Deși, este pilda despre o nuntă iudaică, totuși ea este o pildă care nu reflectă în totul ceea ce se petrecea la o nuntă obișnuită a iudeilor. Am putea spune că este chiar un exemplu de nuntă controversată. Vom privi la ceea ce este neobișnuit la această nuntă din pilda Domnului și, desigur ascultătorii Domnului Isus au rămas într-un fel nedumeriți de elementele presărate în pildă, pentru că ele, dacă ar fi fost obișnuite la o nuntă iudaică, poate că ar fi scandalizat pe unii. Însă Domnul Isus în mod intenționat presară elemente oarecum nefirești, atunci când este vorba despre o nuntă din acea vreme.

Desigur aceste elemente apar a fi nefirești, dar să nu uităm că Domnul Isus vrea să spună ceva despre Împărăția cerurilor și aceasta este o realitate spirituală și viitoare care nu se va putea încadra în tiparul de gândire omenească. De aceea, o asemenea pildă. Vom căuta să înțelegem pilda din perspectiva acestor elemente așa-zis „nefirești” de la această nuntă. Și vom căuta să înțelegem mesajul ei (concluzia pildei – „Vegheați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului” – v. 13) prin prisma acestora.

1. Întârzierea foarte mare a venirii mirelui, care necesita ulei de rezervă în vase

Era ceva obișnuit ca mirele, împreună cu alaiul lui, să întârzie în a ajunge la casa miresei, care era plină de cei din alaiul ei. Noi știm că obiceiul iudaic al nunților includea așteptarea din partea miresei (însoțită de părinții ei, de rudele și de prietenele ei) a alaiului mirelui care urma să sosească cu tot alaiul de părinți, rude, prieteni la casa miresei. Aceștia veneau, luau chiar masa împreună în casa miresei și apoi plecau cu toții la casa mirelui, unde de fapt se derula nunta. Așa procedau iudeii atunci când aveau o nuntă. Și, cum s-a spus, era ceva obișnuit ca venirea mirelui cu alaiul lui să întârzie. Dar întârzierea nu era prea lungă (hai să zicem în termenii noștri cam jumătate de oră cel mult). Însă o întârziere de ore întregi, până la miezul nopții, era ceva nefiresc. Așa ceva nu se întâmpla la o nuntă iudaică (nu discutăm aici de cazuri extreme – moartea unui părinte a mirelui, să zicem, sau îmbolnăvirea gravă dintr-o dată a cuiva apropiat mirelui, sau o nenorocire care se putea abate asupra nuntașilor;

dar toate acestea erau excepții foarte rare). Ori, în pilda Domnului Isus se vorbește despre purtarea candelelor pentru a avea lumină, în caz de întuneric și în caz de întârziere. Așa ceva era normal. O candelă plină cu ulei era suficient pentru nevoile unei nunți obișnuite. Dar, să iei vase pline cu ulei de rezervă, acest lucru era total neobișnuit. Ni se spune că fecioarele neînțelepte n-au luat cu ele ulei (v. 3). Nu credem că aici era vorba despre faptul că nu aveau ulei deloc; din context înțelegem că ele nu luaseră ulei de rezervă (în vase). Și aceasta pentru că nu anticipaseră o întârziere mare de timp. Anticipau o întârziere rezonabilă a mirelui, dar nu una foarte lungă.

Domnul Isus vrea să atragă atenția ascultătorilor tocmai asupra acestui lucru. Împărăția cerurilor va veni după mult timp. Acest lucru îl vedem din spusele Domnului. Pe de o parte, El ne-a spus că nimeni nu poate ști când va veni Fiul omului (nici măcar El Însuși – Mat. 25:36-42). Pe de altă parte, Domnul Isus le-a comunicat oamenilor că Împărăția cerurilor nu va veni repede. În pilda polilor ni se spune: „Pe când ascultau ei aceste lucruri, Isus a mai spus o pildă, pentru că era aproape de Ierusalim, și ei credeau că împărăția lui Dumnezeu are să se arate îndată” (Lc. 19:11). Credința ucenicilor, dar și a multor iudei, era aceea că împărăția lui Dumnezeu se va arăta îndată ce Isus va intra în Ierusalim. Chiar și după învierea Domnului, ucenicii se gândeau la o revenire rapidă a Lui (vezi Fap. 1:6-7). De asemenea, credincioșii bisericilor se gândeau la o revenire a Domnului în generația lor (1 Tes. 4:15; 2 Tes. 2:1-4). De-a lungul istoriei s-au ridicat mulți profeți care au prevestit revenirea Domnului la diferite date calendaristice, însă toate s-au dovedit a fi false și, de aproape 2000 de ani așteptăm ca Domnul să vină, așa cum a promis, curând (Apoc. 22:12, 20), și totuși acest „curând” se arată a fi o perioadă foarte lungă. De aceea, se ridică mulți „batjocoritori și de aceea, credința unora se prăbușește, chiar (2 Pet. 3).

De ce o asemenea așteptare îndelungă și care este sensul îndemnului Domnului de a veghea din v. 13? Soluția este a nu face nici un pronostic cu privire la venirea Domnului și de asemenea a veghea (Mat. 24:36-25:46). Abia aici înțelegem rostul uleiului de rezervă din vase, pe care fecioarele înțelepte l-au luat cu ele. Ce înseamnă deci lungă întârziere și ce presupune uleiul de rezervă?

- Domnul Isus a spus ucenicilor lui că nu este treaba noastră să știm vremurile sau soroacele (vremurile sunt problema lui Dumnezeu), însă noi vom primi o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste noi și-I vom fi martori în toată lumea (Fap. 1:7-8). De asemenea, Evanghelia Împărăției se va

vesti în toată lumea și abia atunci va veni sfârșitul (Mat. 24:14). Preocuparea noastră (singura, din partea Domnului) este să fim martorii Evangheliei în toată lumea. Aceasta este o sarcină dincolo de posibilitățile omenești și această sarcină necesită mult timp și, de aceea, noi trebuie să fim plini de Duhul Sfânt (vezi Fapte 2) pentru o asemenea însărcinare. A îndeplini această misiune prin mijloace și resurse omenești înseamnă de fapt a ne zbate ca peștele pe uscat (vezi Ioan 15:5; Filip. 4:13). Doar prin Cristos vom reuși, doar prin Duhul Lui. Fără resursele lui Dumnezeu, fără Duhul Lui, noi am pierdut din start. Mai mult, Domnul nu este necredincios în a-și împlini promisiunea că va veni curând. El va veni, dar calendarul Lui nu este calendarul omului; și de asemenea El are o îndelungă răbdare față de oameni, ca ei să fie mântuiți (2 Pet. 3:8-9).

- Domnul Isus ne-a trimis în lume ca oile în mijlocul lupilor (Mat. 10:16). Aceasta înseamnă că oamenii sunt împotriviți și nu vor primi vestea Evangheliei (ei de fapt sunt mai interesați de lucrurile lumii materiale). Noi, prin noi înșine, nu avem nici o șansă de a fi crezuți de oameni și de a rezista înaintea lor. Însă Domnul Isus, care are toată puterea în cer și pe pământ, ne-a promis că va fi cu noi în fiecare zi până la sfârșit (Mat. 28:18-20). Doar Isus Cristos poate să ne susțină înaintea oamenilor.

- Evanghelia Împărăției (adică vestea despre Cristos cel răstignit – 1 Cor. 1) este o nebunie pentru înțelepții acestei lumi și o piatră de poticnire pentru moralistii din lume (1 Cor. 1:22-24); iar disponibilitatea celor păcătoși de a crede și de a primi cuvântul Evangheliei este zero pentru că ei sunt morți în păcatele lor și răzvrățiți față de Dumnezeu (Efes. 2:1-3). Ce șansă am avea noi, martorii Evangheliei, de a fi primiți de acești oameni? Omeneste, nici una. Dar atunci de ce ne-a trimis Domnul? Pentru că lucrarea de convingere și de convertire este lucrarea harului lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt în ei, prin mărturia noastră în lume (Ioan 16:7-15; 2 Cor. 2:14-17; 10:3-5; vezi și 2 Cor. 3). Toate acestea ne arată că viața noastră trebuie să fie plină de Duhul Domnului, atunci când vestim Evanghelia lui Cristos (vezi Fapte).

- Întunericul acestei lumi este foarte puternic în dominarea lui. A merge în lume cu mijloace omenești înseamnă a pierde vremea și a nu realiza nimic. Dar, dacă umblăm în lumina lui Cristos și acceptăm să fim sare și lumină în lume (Mat. 5:13-20) vom fi o binecuvântare în această lume. Doar lumina biruiește întunericul (Ioan 1:4-5) și de aceea trebuie să rămânem în Cristos, în slujirea noastră și în vegherea noastră în lume.

Așadar, uleiul în vasele vieților noastre trebuie să fie din abundență, pentru a putea aștepta revenirea Domnului (plinătatea Duhului Sfânt, cuvântul lui Dumnezeu în noi, Cristos în toată puterea Lui în noi; promisiunea Lui specială de a fi cu noi – toate acestea reprezintă resursele spirituale din partea Domnului, adică uleiul de care avem nevoie în lume ca și ulei de rezervă în vase).

2. Nevoia de a cumpăra ulei, pentru că la momentul sosirii mirelui el era consumat

Atunci când mirele a sosit la miezul nopții, fecioarele nechibzuite au constatat că uleiul lor fusese deja consumat. Ceea ce este nefiresc la o nuntă iudaică obișnuită este tocmai această situație care a apărut. Pe de o parte, să constați la acel moment că aveai nevoie de ulei de rezervă, din cauza întârzierii foarte mari a sosirii mirelui, acest lucru era nefiresc, în condițiile vieții pământești și a unei nunți normale. Aici apare și faptul că toate fecioarele au adormit. Nu putem suspecta că ele ar fi fost în vreun fel vinovate de adormirea lor și nu trebuie să insistăm asupra acestui fapt; adormirea lor a pus doar în evidență întârzierea mirelui, despre care s-a vorbit. Când este vorba însă despre Împărăția cerurilor și despre sosirea Mirelui ceresc, desigur lucrurile sunt explicabile, așa cum s-a spus. Pe de altă parte, faptul că fecioarele neînțelepte au cerut cu împrumut ulei de la celelalte fecioare și aceste fecioare înțelepte au refuzat să le dea, în situații normale acest lucru nu era potrivit. Oricine este dator să-l ajute pe aproapele lui și, dacă cineva îți cere să-l împrumuți cu ceva, dacă poți trebuie să-l ajuți. Așa cere Scriptura. Pilda însă evidențiază aspecte care nu sunt ale vieții obișnuite și vom vedea acest lucru. Și, de asemenea, să fii nevoit la acel moment din noapte să te duci să cumperi ulei, iarăși este un lucru nefiresc. Dar, în contextul pildei și când este vorba despre Împărăția cerurilor, lucrurile stau cu totul altfel. Ce vrea să spună însă Domnul Isus prin aceste aspecte?

- A te trezi că nu ai ulei de rezervă în rezervorul vieții tale spirituale, în condițiile așteptării venirii Împărăției cerurilor este cu adevărat un lucru condamnabil. Este drept că nimeni nu poate ști când va veni Domnul Isus în glorie (Mat. 24:36). Este drept că ucenicii Domnului de atunci, dar și urmașii Domnului Isus din întreaga istorie a bisericii s-au așteptat ca Domnul să vină în curând, așa cum El a promis (Apoc. 22:12, 20). Și nu pot fi învinovați creștinii că își doresc să vină Domnul cât mai repede. Ceea ce este condamnabil la cei care nu au resurse spirituale în vederea unei așteptări de lungă durată este faptul că Domnul, deși nu ne-a spus când va reveni, ne-a dat

multe îndemnuri prin care ne-a avertizat să veghem (vezi Mat. 24:42, 25:13; 1 Tes. 5:1-11; etc.). Noi suntem îndemnați să ne rugăm și să-L așteptăm pe Domnul în orice moment slujindu-L cu credincioșie (vezi Mat. 24:42-51). Asemenea avertizări sunt foarte multe în Biblie. Dacă vom fi surprinși nepregătiți la revenirea Lui, vina este a noastră, nu a Domnului. În același timp, noi avem promise resurse din belșug pentru așteptarea îndelungată și pentru o slujire binecuvântată în orice vreme și în orice probleme care vor apărea (vezi 2 Pet. 1:2-4; Fapte 1:7-8; 1 Tes. 5:1-11; vezi Fapte; vezi întreaga învățătură a Noului Testament). Noi avem promisiunea Domnului că va fi cu noi în fiecare zi până la sfârșit (Mat. 28:18-20); avem de partea noastră Duhul Sfânt care este cu fiecare dintre noi; avem cuvântul Scripturii care ne mângâie, ne îndeamnă și ne echipează pentru orice slujire (2 Tim. 3:14-17), avem rugăciunea, avem armătura lui Dumnezeu (Efes. 6:10-20), avem promisiunea că Domnul ne va ajuta în orice situație dificilă – avem tot ce ne trebuie pentru a rezista în orice situație și a sluji pe Domnul în mod plăcut Lui și după voia Lui. Nu ne lipsește nimic. Așadar, dacă sunt unii care abandonează pe Domnul, sau care nu folosesc resursele spirituale pe care le avem la dispoziție și cădem și nu ne mai putem ridica, cine este vinovat? Numai cei care falimentează. Harul lui Dumnezeu este sursa tuturor binecuvântărilor de care avem nevoie (ne spune Petru – 2 Pet. 1:2-4) și noi Îl avem din belșug (Ioan 1:16-17).

- Goliciunea spirituală în ceea ce privește trăirea și slujirea în vederea revenirii Domnului Isus (deci faptul că vasele acelor credincioși sunt lipsite de ulei de rezervă, ca ale fecioarelor neînțelepte) poate însemna următoarele lucruri: (1) Să trăiești în lume ca un om fără resursele spirituale pe care Dumnezeu le pune la dispoziția tuturor credincioșilor Lui (adică ei să nu se bazeze deloc pe harul lui Dumnezeu – adică cuvintele din 2 Pet. 1:2-4 și Tit 2:11-14 să nu se împlinescă în viața acestor oameni). O asemenea stare de fapt este a celor care, ca și sămânța din pilda semănătorului din Mat. 13:19-22, ori nu au înțeles cuvântul lui Cristos și diavolul a luat sămânța semănată din inima lor; ori Cuvântul lui Cristos nu a dezvoltat rădăcină suficient de adâncă în ei și, în fața prigonirilor sau a necazurilor, ei se leapădă de cuvântul semănat în ei; ori înșelăciunea bogățiilor sau îngrijorările veacului acestuia înecă acest Cuvânt și ajunge neroditor în viața lor. (2) Mai poate însemna că lucrarea pe care o fac asemenea oameni este o lucrare făcută prin voia lor, pentru lauda lor, o lucrare fără acordul Domnului și fără resursele Duhului Sfânt în viața lor (vezi Mat. 7:21-27). O asemenea lucrare se va prăbuși pentru că ei de fapt nu

au clădit pe temelia de stâncă a cuvântului lui Dumnezeu în viața lor; a fost de fapt o lucrare omenească fără valabilitate veșnică. Ei nu au trăit și nici nu au slujit pe Domnul în plinătatea Duhului Sfânt (vezi Efes. 5:17-18; Fap. 2). Ei au avut de fapt o aparență exterioară de credincioșie, însă ei de fapt nu au fost călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă de fapt că ei, în realitate, nu erau copiii lui Dumnezeu (Rom. 8:14-16). De aceea, să nu cădem de oboseală, să nu abandonăm lupta spirituală, să nu abandonăm slujirea noastră și trăirea în sfințenie și nici așteptarea noastră, și toate acestea prin resursele inepuizabile ale harului lui Dumnezeu puse la dispoziția tuturor sfinților Lui (Tit 2:11-14)! Trebuie să știm că omul credincios (sau neprihănit) este ca un pom sădit lângă un izvor de apă – are totul din belșug (vezi Ps. 1; Ioan 10:10).

- În contextul Împărăției cerurilor, la momentul revenirii Mirelui ceresc, este imposibil ca cei precum fecioarele neînțelepte să mai fie ajutați în vreun fel ca să mai poată procura ulei de rezervă. Acesta se putea procura doar în vremea de dinainte de venirea Mirelui ceresc. Domnul Isus spune o altă pildă, „pilda bogatului căruia i-a rodit țarina” (Lc. 12:13-21). Bogatul din pildă a murit fără să se aștepte la așa ceva și fără să fie pregătit pentru a intra în Împărăția cerurilor, pentru că prioritățile vieții lui au fost cele materiale, legate de acest pământ – el s-a îmbogățit față de această viață nu față de Dumnezeu (v. 21). Tocmai acest lucru se întâmplă și cu cei care seamănă cu fecioarele neînțelepte. Ei nu se îmbogățesc față de Dumnezeu, pentru a intra în Împărăția veșnică a Lui. Ei nu au căutat în timpul vieții lor Împărăția cerurilor și neprihănirea Lui (Mat. 6:33). Asemenea „ulei de rezervă” (adică îmbogățirea față de Dumnezeu) nu se poate căpăta în momentul venirii Mirelui ceresc. Este imposibil acest lucru și la acel moment nimeni nu mai poate să te ajute – este prea târziu. De aceea să luăm aminte la chemarea Duhului Sfânt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile...Luați seama dar, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului” (Evr. 3:7-13; vezi și 4:1).

3. Refuzul de a mai fi primite la nuntă fecioarele neînțelepte.

În mod normal, la nunțile din această viață (și la cele iudaice din vechime) nu se pune (nu se pune) problema ca vreun musafir să fie refuzat de a intra la sărbătoarea nunții. Sunt unii care vin după ce nunta a început de mult timp – orice musafir invitat este bine primit. Când însă este vorba despre Împărăția cerurilor, lucrurile stau cu totul altfel. Există o perioadă de har, pe

care Domnul o hotărăște („anul de îndurare al Domnului” – Lc. 4:18-19), sau vremea numită „Astăzi” (Evr. 3:7-9; 4:1, 11), pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta se va încheia la revenirea Domnului în glorie (a Mirelui ceresc). Atunci nu va mai fi har în vederea mântuirii ci va începe vremea judecății. De aceea, doar cei ca „fecioarele înțelepte” pot intra la nunta cerească. Cei care vor intra în Împărăția cerurilor s-au pregătit până la acel moment în aceea că au primit „să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților)” (Apoc. 19:7-8). Lucrarea harului lui Dumnezeu i-a pregătit de a intra în Împărăția cerurilor (vezi și 2 Pet. 1:1-11; Tit 2:11-14).

Este adevărat că în acest pasaj din Apocalipsa este vorba despre mireasa care s-a pregătit, nu despre cei care însoțesc pe miri (fecioarele din pilda din Mat 25). Însă Domnul Isus folosește pildele pentru a ilustra Împărăția cerurilor. La urma urmelor, într-o pildă singurul lucru important este lecția ei. Domnul Isus vrea să ne avertizeze să veghem, pentru că nu știm nici ziua nici ceasul în care va veni Fiul omului (v. 13).

Vegherea înseamnă să fim pregătiți în orice moment pentru a-L întâmpina pe Domnul nostru. Să veghem deci în ceea ce privește trăirea vieții sfinte – să ne îmbogățim față de Dumnezeu; înseamnă să veghem în ceea ce privește slujirea la care am fost chemați (Mat. 24:42-51; 25:14-30; 25:31-46); înseamnă să veghem în vederea rugăciunii (Lc. 21:34-36). Și toate acestea numai prin harul lui Dumnezeu (vezi 1 Cor. 15:10; Rom. 15:17-19; 1 Tes. 5:8-11).

Întrebări de studiu:

1. Cu ce compară Domnul Isus împărăția cerurilor (v. 1-2)?
2. Ce a făcut diferența între fecioarele înțelepte și cele neînțelepte (v. 3-4)?
3. Cât a întârziat mirele din pildă (v. 5-6)? De ce Domnul introduce acest element, oarecum nefiresc pentru o nuntă? Ce vrea El să sugereze (vezi și Lc. 19:11; 2 Pet. 3:3-4,8-9)?
4. Care este chemarea bisericii pentru perioada până când va veni Domnul (Fap. 1:7-8; Mat. 24:14)?
5. În ce anume ar trebui să fie credincioși cei care-L așteaptă pe Domnul? Ce lucrare face El în prezent (vezi Efes. 2; 4:1-16; Mat. 24:44-47)?
6. Ce au fost nevoite să facă fecioarele neînțelepte atunci când au văzut că li se sting candelile (v. 8-9)? Care este implicația spirituală a acestui fapt (vezi lecția)?

7. Ce a promis Domnul pentru sfinții Lui, în vremurile de așteptare până la venirea Lui (2 Pet. 1:2-4; Mat. 28:18-20)?
8. Care este implicația spirituală a faptului că fecioarele neînțelepte nu au fost primite înăuntru (v. 10-12; vezi lecția)?
9. Care este lecția pildei și care sunt implicațiile ei pentru noi, cititorii (v. 13)?
10. Ce va spune Domnul Isus celor care vor sta în fața Sa la judecată (Mat. 25:34-36, 41-43)? Când au făcut (când nu au făcut) ei toate acestea?

27.09

Vegheați, trăind în lumină

1 Tes. 5:1-11 (1 Tes. 5:5-6)

Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei.

Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.

De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji!

Credincioșii adevărați sunt oameni care trăiesc într-o permanentă veghere, în așteptarea venirii zilei Domnului. Vegherea este o cerință foarte importantă pentru ei și această cerință este subliniată de Domnul Isus Însuși (vezi Mat. 24-25; Lc. 21; ș.a.) și de apostoli (vezi Petru – 2 Pet. 3; vezi Pavel – 1 Tes. 5). Cerințele referitoare la vegherea credincioșilor sunt presărate peste tot în Noul Testament.

După ce Pavel arată în 1 Tes. 4:13-18 că, la revenirea Domnului Isus în gloria Sa, toți sfinții răscumpărați vor avea parte de înviere sau de transformare a trupurilor lor și de adunarea tuturor acestora în glorie, pentru a fi totdeauna cu Mântuitorul și Domnul lor, în 5:1-11, Pavel continuă să-i încurajeze spunându-le că toți cei care au crezut sunt rânduiți pentru mântuire și nu pentru mânie (v. 9-11), așa că ei trebuie să vegheze în vederea acestei minunate întâlniri. Iată ce subliniază apostolul Pavel în aceste cuvinte:

1. Voi înșivă știți foarte bine (v. 2)

Este foarte important pentru credincioși să cunoască lucrurile pe care Duhul Sfânt ni le descoperă în cuvântul sfânt cu privire la revenirea Domnului. O bună cunoaștere a cuvântului Scripturii ne oferă posibilitatea de a trăi așa cum trebuie, cât și mângâierea de care avem nevoie pentru a rămâne bine ancorati în credință, nădejde și dragoste (1 Cor. 13:13; 1 Tes. 1:3).

Ce trebuie să cunoască credincioșii despre venirea zilei Domnului? Răspunsul îl avem în v. 2-3. Ei trebuie să știe că ea va veni „Ca un hoț

noaptea; când vor zice „Pace și liniște”, atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei (peste cei necredincioși), ca durerile nașterii peste femeia însărcinată, și nu va fi chip de scăpare”. Deși necredincioșii vor fi total surprinși de evenimentele viitoare, ele nu trebuie să-i surprindă pe credincioșii Domnului. Ce înseamnă aceste lucruri?

- Pavel spune mai întâi că nu avem nevoie să ni se scrie despre vremuri și soroace (v. 1). Vremurile sunt perioadele calendaristice. Nu avem nevoie să cunoaștem cronologia vremurilor din urmă ale istoriei pentru a ști când va veni Domnul (vezi Mat. 24:36). Dumnezeu a hotărât să nu ne descopere o asemenea dată și nu avem cum să o știm. Soroacele sunt perioadele împlinite. De ex. perioada sarcinii în vederea nașterii unui copil este de nouă luni – ea este o perioadă bine definită. Când spunem că copilul se va naște la împlinirea sorocului, noi spunem că se va naște după nouă luni. Fiecare lucru își are sorocul lui, care, de regulă, este cunoscut. Așadar, când este vorba despre venirea zilei Domnului nu este nevoie să știm nici vremurile, nici soroacele și cuvântul lui Dumnezeu nu ne dezvăluie nimic din toate acestea. Deci să nu căutăm să știm ceea ce nu ne este dezvăluit.

- Ni se spune doar că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea (v. 2). Surpriza venirii acestei zile va fi totală. Pavel ne spune că, atunci când se va vorbi în lume despre „pace” și „liniște”, când preocuparea pentru acestea va fi una generalizată pe pământ, atunci va veni o prăpădenie neașteptată care nu va da nici o posibilitate de scăpare pentru nimeni (v. 3). Aceasta înseamnă că o asemenea prăpădenie nu va putea fi prevestită. Sursa ei va fi de la Dumnezeu, din cer. Deși, aceasta va fi judecata pentru păcătoșenia omenirii, totuși nimeni nu va putea să o anunțe dinainte. Se vorbește foarte mult despre semnele venirii Domnului (vezi Mat. 24:4-14). Este adevărat, ele sunt menționate de Domnul nostru, însă ele nu vor anunța deloc ziua sau ceasul venirii zilei Domnului (Mat. 24:36). Pe de altă parte, ele se vor manifesta în întreaga perioadă a vremii sfârșitului (vreme în care noi suntem deja, încă din vremea primei veniri a Domnului și va continua până la cea de a doua venire a Lui – Evr. 1:1-3; 1 Cor. 10:11; 1 Ioan 2:18).

- Credincioșii Domnului, deși nu cunosc nici ei venirea zilei Domnului, totuși, ei se pregătesc pentru această zi (v. 5-8). Prin chiar faptul că ei sunt credincioși Domnului, ei sunt gata în orice moment pentru această eventualitate (vezi și Mat. 24-25; Lc. 21:34-36). Îndemnul apostolului este să continuăm să veghem până la sfârșit (în trăire și slujire sfântă, ca oameni care nu aparținem în plan spiritual acestei lumi, ci aparținem împărăției viitoare a

lui Dumnezeu – 2 Pet. 3:11-18; Evr. 10:24-39). Cunoașterea de care credincioșii au parte nu este în direcția informațiilor exacte cu privire la evenimentele viitoare ci în cunoașterea că evenimentul venirii Domnului este unul iminent și sigur (2 Pet. 3:8-10) și în cunoașterea stării în care noi putem fi siguri că suntem pregătiți pentru acea zi.

2. Voi toți sunteți fii ai luminii și ai zilei (v. 5)

Este o mare diferență între a ști și a fi. Desigur, oamenii pot ști multe lucruri despre viitor, dar nu toate și nu în mod clar. A fi (credincios, fiu al luminii și al zilei) determină o cunoaștere net superioară față de cea a necredinciosului. Și chiar dacă nici el nu cunoaște totul despre viitor, el cunoaște ceea ce trebuie și ceea ce îl pregătește pentru viitor.

- Fiind fiu al luminii și al zilei, un credincios vede lucrurile din jur în mod corect. El se poate orienta, se poate feri de orice pericol și poate cunoaște direcția corectă înspre ținta vieții lui. Sunt două caracteristici ale celor care nu sunt fii ai luminii pe care cei credincioși nu le au: (1) Aceștia dorm (v. 7). Pentru ei este noapte în jurul lor și de aceea nu sunt treji. Când dormi ești paralizat și nu ești conectat la lumea reală, pentru a te orienta, pentru a te feri de pericole sau pentru a merge în direcția corectă. Un om păcătos, din cauza trăirii în păcatele sale, este mort față de Dumnezeu și față de viața dată de El (Efes. 2:1-3). În timp ce cel credincios este viu și în legătură cu Dumnezeu și cu viața din El (Efes. 2:4-6). El nu se poate rătăci, din cauza călăuzirii Duhului Sfânt (Rom. 8:14) și venirea zilei Domnului nu îl va surprinde nepregătit. (2) Aceștia se îmbată (v. 7). Păcatul aduce beție spirituală în viața unor asemenea oameni. Această beție îi face incapabili de a se orienta, de a gândi lucrurile cu discernământ, și de a se mișca în mod coerent; ei au mintea întunecată de cel rău (2 Cor. 4:3-4). În timp ce credincioșii sunt treji și alerti la ceea ce se întâmplă în jurul lor.

- Pentru un fiu al luminii, lumina face parte din natura ființei lui; așa că, deși întunericul spiritual îl înconjoară (el trăind în lume ca om care încă este pe pământ), totuși lumina lui Dumnezeu îl călăuzește. În același timp, lumina din el îl face biruitor asupra lumii în care trăiește (vezi 1 Ioan 4:1-6; 2:18-20). Imaginea pe care o avem în Ioan 1:4-14 este una deosebită. Domnul Isus este Lumina lumii. Cine Îl urmează pe El va avea lumina vieții (Ioan 8:12). De asemenea, oamenii Lui, precum Ioan Botezătorul, deși ei nu sunt lumină în sensul în care Isus este Lumină, totuși ei au iluminarea suficientă din partea Luminii, care îi face în stare să mărturisească despre lumină (așa cum luna dă lumină pe pământ, nu din lumina ei proprie ci din lumina pe care o primește de

la soare și prin această lumină ea luminează pământul chiar și noaptea, în absența soarelui) și astfel ei pot umbla și noaptea și pot lumina și pe alții, care primesc lumina de la ei. Așadar, în ceea ce privește venirea zilei Domnului, credincioșii, ca oameni ai lui Dumnezeu, au suficientă lumină pentru a vedea realitățile împărăției cerurilor și pentru a fi gata în vederea venirii acestei zile mărețe.

3. Să veghem în așteptarea venirii zilei Domnului (v. 6, 8, 11)

Ce înseamnă să veghem în perspectiva venirii zilei Domnului? Cum să facem acest lucru în mod practic?

- Pavel ne îndeamnă să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji (v. 6). În Matei 24-25 Domnul Isus ne arată ce înseamnă o veghere după voia lui Dumnezeu: (1) Să-L așteptăm pe Domnul nostru să vină. Lecția din 20:09 ne arată ce înseamnă să-L așteptăm pe Mirele ceresc în mod înțelept. Noi trebuie să fim plini de Duhul Sfânt (Efes. 5:18). Adică să fim plini de toate resursele spirituale pe care Domnul ni le oferă prin harul Său – să avem deci vasele de rezervă pline de ulei. (2) Să-L slujim pe Domnul nostru cu toată credincioșia (Mat. 24:36-51). Aceasta înseamnă să nu ne implicăm în lucrări care ne leagă de pământ, ci să împlinim voia Lui pe care El ne-a poruncit-o (vezi Mat. 28:18-20; Mc. 16:15-16; Lc. 24:45-49; Fap. 1:8; Efes. 4:7-16; 1 Cor. 12-14; Rom. 12:3-8; 1 Pet. 4:10-11 – vestirea Evangheliei în toată lumea și edificarea credincioșilor pentru a ajunge desăvârșiți ca și Domnul Isus Cristos). (3) Folosirea talanților primiți de la Domnul, pentru a aduce câștig împărăției Lui. (4) A rodi faptele bune, lucrate în noi de Dumnezeu în Cristos și prin Duhul Sfânt, pentru a răspunde nevoilor celor care sunt ai Domnului (Efes. 2:10; Gal. 5:22-23; Mat. 25:31-46). În acest fel ne vom îmbogăți față de Dumnezeu (Lc. 12:21; vezi Lc. 12:13-21).

- Pavel ne îndeamnă să ne îmbrăcăm cu îmbrăcămintea potrivită pentru acel eveniment (v. 8). În Mat. 22:12-14; Apoc. 7:9, 13; 19:7-9 se vorbește despre o haină de nuntă, pe care o primesc toți cei neprihăniți; o haină albă care înseamnă faptele bune ale celor neprihăniți. Aceasta este haina albă a neprihănirii lui Cristos, pe care Dumnezeu ne-o dă prin har (Filip. 3:9).

- Dar Pavel mai vorbește despre o haină a trăirii în așteptarea venirii zilei Domnului (v. 8) – cea a platoșei credinței, a dragostei și a nădejzii mântuirii (vezi cele trei elemente esențiale ale trăirii creștine din 1 Cor. 13:13). Noi suntem chemați nu doar să le avem, ci și să creștem în ele (vezi 1 Tes. 1:3; 3:10-13).

- Pavel insistă asupra mântuirii pe care noi o avem (și trebuie să o avem ca și coif în vederea apărării noastre) (v. 8-10). Ceea ce vrea să ne spună apostolul este că mântuirea pe care noi o avem în Cristos este una desăvârșită și veșnică (Evr. 5:9-10; 10:14); o mântuire care este absolut sigură în orice circumstanță a vieții, chiar și când dormim. Noi suntem rânduiți la mântuire, nu la mânie (v. 9) – o siguranță a mântuirii în termenii lui Dumnezeu, nu în termeni omenești. Harul lui Dumnezeu acoperă toate nevoile noastre din întreaga viață (vezi Tit 2:11-14; Efes. 2:8-10).

- Pavel încheie acest pasaj în aceeași manieră ca și în 4:18 – „De aceea, mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții, cum și faceți în adevăr” (5:11). Poate că nu ar mai fi trebuit ca Pavel să le spună aceste cuvinte, din moment ce ei, credincioșii, o făceau deja. Pavel de fapt le spune două lucruri prin v. 11: (1) Adevărații credincioși, prin natura caracterului lor spiritual, sunt oameni care îi încurajează pe alții în a face binele și în momentele dificile ale lor (vezi și Evr. 10:24-25). În dragoste, noi simțim imboldul de a-i mângâia și de a-i încuraja pe alții. Să continuăm deci să o facem! (2) Pavel, aici, îi îndeamnă să facă ceea ce deja ei fac, nu pentru a repeta un adevăr deja știut de ei. Pavel aici este călăuzit de Duhul Sfânt, care a inspirat întreaga Scriptură (2 Tim. 3:16). Și, din partea lui Dumnezeu, Pavel vrea să-i asigure pe credincioși că fac ceea ce trebuie să facă. De fapt mângâierea și încurajarea pe care ei o oferă unii altora este de la Dumnezeu. Dumnezeu îi încurajează prin cuvintele de aici. Astfel, mângâierea și încurajarea că noi suntem rânduiți pentru mântuire și nu pentru mânie (când va veni ziua Domnului) sunt pecetluite de Dumnezeu Însuși și de aceea, pacea lui Dumnezeu să stăpânească în inimile noastre în orice circumstanță a vieții (vezi Efes. 1:13-14; 4:30; Filip. 2:16-17; Ioan 14:27).

Întrebări de studiu:

1. Cum este descrisă venirea Domnului și care va fi impactul asupra lumii (v. 2-3)?
2. De ce Domnul nu a dezvăluit lucruri legate de vremuri și soroace sfinților Lui (v. 1-2)?
3. Este important pentru sfinți ca ei să știe când va veni Domnul sau să știe cum să întâmpine acea zi (v. 1,2,4; Mat. 24:26-51; 25:13)?
4. Ce implică faptul că sfinții Domnului sunt fii ai luminii (v. 4-7)?
5. Ce implică faptul că necredincioșii sunt fii ai întunericului (v. 5-7)?
6. Cu ce trebuie să se îmbrace sfinții, ca fii ai luminii (v. 8)?
7. Pentru ce anume sunt rânduiți fiii luminii (v. 9-10)?

8. Ce anume implică v. 10? Vrea Pavel să sugereze că putem să trăim oricum, pentru că mântuirea oricum le este garantată (vezi Rom. 14:8-9; 2 Cor. 5:15)? Ce ne sugerează aceste versete?
9. Cum putem să ne mângâiem unii pe alții în contextul în care nu știm când va veni Domnul nostru, ci noi știm sigur că El va veni (v. 11; 4:18; vezi și 2 Pet. 3)?
10. Care este de fapt lucrarea Duhului Sfânt în cei credincioși, în ceea ce privește nădejdea viitoare (Efes. 1:13-14; 4:30; Ioan 14:26-27; Rom. 8:22-27)?

C. El S-a dat pe Sine Însuși...

4.10

Trăiți ca unii care sunteți ai Domnului

1 Cor. 6:15-20 (1 Cor. 6:20)

Căci ați fost cumpărați cu un preț.

*Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru,
care sunt ale lui Dumnezeu!*

Prin jertfa lui Cristos, toți cei ce cred în El au fost „răscumpărați din felul deșert de viețuire” pe care l-au moștenit de la părinții lor, „cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Pet. 1:18-19). Petru vrea să spună că prețul răscumpărării este imens de mare și astfel, aceștia sunt proprietatea Lui (vezi și Tit 2:14). Așadar, cei răscumpărați prin sângele lui Cristos aparțin în totalitate lui Dumnezeu, în Cristos. Noi trebuie să știm bine acest lucru („Nu știți...?” – v. 15, 16, 19). Pe de altă parte, această răscumpărare înseamnă că suntem eliberați de sub puterea întunericului și strămutați în „Împărăția Fiului dragostei Lui” (Col. 1:13-14). Aceasta arată în mod clar că cei răscumpărați sunt sub autoritatea lui Dumnezeu și a Fiului Său. Unii vor obiecta spunând că eliberarea din robia păcatului și a celui rău nu ar fi o eliberare reală, din moment ce o asemenea eliberare ne face să fim sub o altă robie – sub robia lui Dumnezeu. Dar obiecția nu poate fi luată în considerare pentru că robia din partea lui Dumnezeu înseamnă „libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu” (Rom. 8:21); ea înseamnă viață din belșug (Ioan 10:10), „neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Rom. 14:17); înseamnă primirea prin har a unei moșteniri veșnice, glorioase și nestricăcioase (1 Pet. 1:3-4); înseamnă eliberare de orice lacrimi, de orice necaz și de moarte (Apoc. 21:4); înseamnă de fapt împlinirea menirii noastre ca oameni. În timp ce robia păcatului și robia celui rău înseamnă moarte, chin, durere, plâns și pierderea sufletului veșnic al omului (Efes. 2:1-3; Mat. 16:25-26; 25:46; Ps. 1).

Faptul că cei răscumpărați aparțin Domnului, acest lucru implică:

1. Trupurile celor răscumpărați sunt mădulare ale lui Cristos (v. 15-18)

În Rom. 6:12-13 apostolul Pavel arată că aplicația faptului că cei răscumpărați sunt una cu Cristos în moartea și în învierea Lui, din moment ce acceptă prin credință această realitate spirituală, sunt chemați să se dăruiască

pe ei înșiși lui Dumnezeu ca vii din morți cum erau și să dăruiască mădulele lor lui Dumnezeu ca pe niște unelte ale neprihănirii (vezi și lecția din 19.07 – „Harul lui Dumnezeu exclude păcatul”). Este vorba aici despre trăirea creștină în Cristos (vezi și Gal. 2:20). A dăruii mădulele tale lui Dumnezeu, ca și unelte ale neprihănirii, înseamnă a face ca mâinile tale să facă lucrarea lui Dumnezeu; a face ca picioarele tale să umble pe căile Sale și așa mai departe (în ceea ce privește toate celelalte mădule ale trupului tău), și toate acestea să le îndeplinești prin Duhul Domnului. Venind la textul nostru din 1 Cor. 6:15-18 vom putea spune următoarele:

- Un om conștient de răscumpărarea lui înțelege că nu poate sluji la doi stăpâni (Mat. 6:24 lui Dumnezeu și altui stăpân, în același timp). Dacă cineva spune că este răscumpărat prin sângele lui Cristos și mădulele sale îndeplinesc lucrarea altui stăpân, oricare ar fi acela, el de fapt, ori minte în ceea ce privește răscumpărarea lui, ori de fapt trăiește în curvie spirituală – un păcat imens de grav; aceasta duce de fapt la o trăire în minciună. Așa ceva este de neconceput, spune Pavel.

- Când se ajunge la situația în care mădulele trupului unui om răscumpărat sunt supuse altui stăpân și nu Celui ce l-a răscumpărat (adică lui Cristos), un asemenea om păcătuiește într-un mod foarte grav – este ca și cum el s-a lipit de o curvă. În acest fel el a devenit un singur trup cu acea curvă (v. 16-17). Supunerea față de Cristos este ca și cum te-ai lipit de Domnul. Aceasta nu-ți va da voie să te lipești de alt stăpân. Lucrurile sunt similare ca și în căsătorie. Relația cu Domnul care te-a răscumpărat înseamnă un fel de căsătorie spirituală. Consecințele unor relații de curvie în plan spiritual sunt extrem de grave, sunt mult mai grave decât în plan omenesc.

- Pavel ne îndeamnă să fugim de curvia spirituală. El arată că gravitatea unui asemenea păcat are repercursiuni imens de grave pentru cei care ajung într-o asemenea stare (v. 18). Desigur, păcatele duc toate la moarte, însă păcatele care te conduc la curvie spirituală au implicații mult mai grave decât altele (sunt păcate săvârșite în trup, nu în afara trupului).

Concluzia este că implicațiile unirii noastre cu Cristos, în baza lucrării de răscumpărare prin sângele Lui, conduc la o angajare în a fi total loiali lui Cristos. Mai puțin de atât nu se poate.

2. *Trupurile celor răscumpărați sunt Temple ale Duhului Sfânt (v. 19-20)*

Dacă v. 15-18 vizează trăirea noastră în lume ca oameni răscumpărați prin harul Domnului, v. 19-20 vizează închinarea noastră ca oameni răscumpărați de Domnul. Apostolul Pavel afirmă că, prin răscumpărare, trupul nostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în noi.

Închinarea înaintea lui Dumnezeu a poporului Său presupune un loc de închinare. În vremea Vechiului Testament acest loc era Templul din Ierusalim (Deut. 12; 1 Împ. 8). În vremea Noului Testament închinarea înaintea lui Dumnezeu nu mai necesită un loc geografic, fizic. Domnul Isus ne-a spus: „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4:23-24). Așadar, locuința Duhului Sfânt este în cel credincios (Ioan 14:23; 1 Cor. 3:16; 2 Cor. 6:16). Implicațiile acestui fapt sunt următoarele:

- Când Pavel spune că trupul nostru este Templul Duhului Sfânt, el are în vedere întreaga noastră ființă – duhul nostru, sufletul nostru și trupul nostru (vezi 1 Tes. 5:23). Faptul că el vorbește aici doar de trup, aceasta înseamnă că închinarea noastră înaintea lui Dumnezeu trebuie să coboare până la nivelul cel mai de jos (cel al trupului, însă este evident că Pavel are în vedere și duhul și sufletul nostru). Nu poți fi un închinător adevărat doar la nivelul duhului, sau doar la nivelul sufletului; adevărata închinare trebuie să cuprindă întreaga personalitate și ființă a omului (vezi Rom. 12:1-2 – o mentalitate înnoită influențează și trupul nostru). Deci închinarea înaintea lui Dumnezeu pornește din inimă, din minte și se manifestă în întregime până în afară, până la nivelul trupului (vezi și v. 20 – „Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”).

- Un închinător adevărat se poate închina lui Dumnezeu doar dacă Îi aparține în întregime lui Dumnezeu și dacă el este stăpânit, controlat de Duhul Sfânt. Duhul Sfânt în cel credincios nu este o unealtă de lucru în mâna credinciosului, ci credinciosul este sub autoritatea Duhului Sfânt (vezi Gal. 5:16; Efes. 5:18; 1:13-14; 4:30; vezi Fapte, unde apostolii și ucenicii Domnului Isus au fost mânați de Duhul Domnului în mărturia lor). Pavel este foarte clar în afirmația „Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (v. 20);

„voi nu sunteți ai voștri” (v. 19). Deci Proprietarul, Stăpânul celui credincios este Dumnezeu.

- Duhul Sfânt a fost primit de cel credincios, la convertirea lui (1 Cor. 12:3). În momentul pocăinței de păcat și al credinței lui în Cristos, el primește Duhul Sfânt ca și pecete a apartenenței acestuia lui Dumnezeu (Fap. 2:37-41; 1 Cor. 12:3; Fap. 11:15-18; Efes. 1:13-14; 4:30).

- Din moment ce omul credincios este sub autoritatea Duhului lui Dumnezeu, și aparține astfel Domnului Isus Cristos, el este chemat să proslăvească pe Dumnezeu în trupul și în duhul său (v. 20). Proslăvirea (sau închinarea înaintea) lui Dumnezeu presupune întreaga trăire sfântă și slujire sfântă înaintea lui Dumnezeu. Desigur, credinciosul este chemat să trăiască viața sfântă pe pământ; este chemat să-L slujească pe Dumnezeu și pe alții; este chemat să mărturisească pe Cristos și evanghelia Lui în lume. Dar toate acestea sunt de asemenea și închinare înaintea lui Dumnezeu (împreună cu aducerea de jertfe plăcute lui Dumnezeu: adică lauda, mărturisirea cuvântului, rugăciunile, binefacerile, dărniciile – Evr. 13:15-16). De fapt, trăirea și slujirea și închinarea noastră prin Duhul Sfânt, în numele Domnului Isus și pentru gloria lui Dumnezeu constituie „proslăvirea lui Dumnezeu” (v. 20). La aceasta suntem noi chemați.

Întrebări de studiu:

1. Cum sunt văzuți credincioșii, în relația lor cu Domnul Isus Cristos (1 Cor. 12:27)?
2. Cum sunt văzute însă trupurile credincioșilor conform 1 Cor. 6:15? În ce context folosește Pavel această comparație (v. 13, 15)?
3. Ce vrea să spună Pavel prin această comparație (1 Cor. 6:12-14)?
4. Cui aparțin credincioșii lui Cristos (v. 13)?
5. Cum au ajuns credincioșii să-I aparțină lui Cristos (1 Pet. 1:17-19; Tit 2:14)?
6. Cum ar trebui să trăiască credincioșii, având în vedere legătura lor cu Cristos (v. 18; 1 Pet. 1:13-16)?
7. De ce trupul credincioșilor este Templul Duhului Sfânt (v. 19; Ioan 14:23)?
8. Cui îi aparțin credincioșii prin faptul că ei sunt Templul Duhului Sfânt (v. 19; Tit 2:14)?
9. De ce credincioșii nu-și mai aparțin lor înșiși (v. 20; 1 Pet. 1:17-19)?

10. Care este destinația Templului, adică al trupului credincioșilor (v. 20; Efes. 2:22)? Cum se poate realiza acest lucru (1 Cor. 10:31)?

18.10

Purtați-vă într-un chip vrednic de chemarea primită

Efes. 4:1-16 (Efes. 2:10)

*Căci noi suntem lucrarea Lui,
și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune,
pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte,
ca să umblăm în ele.*

Apostolul Pavel trece, începând cu cap. 4, la partea aplicativă a epistolei sale către Efeseni. În 4:1 el rezumă întreaga aplicație prin îndemnul ca cei credincioși să se poarte într-un chip vrednic de chemarea pe care au primit-o. În primele trei capitole el arată la ce suntem chemați, noi cei răscumparați prin harul lui Dumnezeu. Chemarea primită de la Dumnezeu este ca toți acești răscumparați (dintre iudei și dintre neamuri) să fim, în Cristos Domnul, un singur trup, un singur popor, o singură clădire, zidiți „pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos” (Efes. 2:20; vezi 2:10-22). Planul lui Dumnezeu în Isus Cristos este deci de a fi împreună un locaș al lui Dumnezeu (2:22). Cum ar trebui, noi cei răscumparați, să ne purtăm într-un chip vrednic de o asemenea chemare, cum ar trebui să ne purtăm pentru ca planul lui Dumnezeu să se desăvârșească? Răspunsul îl găsim în cap. 4-6 al epistolei. Iar dacă cap. 1-3 ne prezintă lucrarea pe care Dumnezeu, datorită harului Lui și prin jertfa Fiului Său cât și prin Duhul Sfânt o face în viața tuturor celor răscumparați; și dacă în cap. 4-6 apostolul ne detaliază purtarea vrednică pe care ar trebui să o arătăm noi, cei răscumparați, ca răspuns la harul lui Dumnezeu, atunci partea la care noi vom privi în această lecție (Efes. 4:1-16) ne arată cadrul în care purtarea noastră vrednică se poate desfășura. Deci care este cadrul pe care Dumnezeu l-a stabilit pentru a ne purta într-un chip vrednic de chemarea primită?

1. Unitatea Sfintei Treimi (v. 1-6)

Mai întâi, ce presupune o purtare vrednică de chemarea primită? Pavel ne spune că aceasta înseamnă să trăiești cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare și cu îngăduință unii pentru alții în dragoste; de asemenea aceasta presupune și o legătură a păcii între sfinți (v. 2-3). Este vorba aici

despre o purtare care vizează relațiile între credincioși, lucrarea pe care ei o fac unii pentru alții în trupul lui Cristos (vezi și 1 Cor. 12:27; Rom. 12:4-5).

Și de ce asemenea relații? Faptul că apostolul scrie ca un întemnițat pentru Domnul (v. 1) poate fi un motiv; dacă el s-a comportat într-un chip vrednic de chemarea primită, în închisoare fiind, aceasta poate fi un imbold pentru ceilalți credincioși. Dar Pavel vizează și faptul că detenția lui era necesară pentru vestirea evangheliei (vezi Filip. 1:12-14) și pentru zidirea spirituală a credincioșilor bisericii (Efes. 2). Poate că unii considerau că apostolul avea în vedere că o asemenea purtare îi făcea și lui bine, pentru că, în acest fel, credincioșii vor fi mult mai înțelegători cu cei care suferă pentru numele Domnului. Posibil și nu trebuie neglijat acest aspect (vezi Mat. 25:31-46). Însă apostolul îndreaptă atenția credincioșilor spre un motiv și mai înalt decât acesta, care de fapt include și motivul menționat anterior. Acest motiv este unitatea Sfintei Treimi. Pavel vrea ca toți credincioșii să știe că unitatea desăvârșită care există între Persoanele Sfintei Treimi este de fapt factorul determinant al zidirii bisericii lui Dumnezeu, al trupului lui Cristos. Pavel nu privește mântuirea celor convertiți prin evanghelie doar ca un element care aduce binecuvântare veșnică tuturor celor răscumparați; el are în vedere planul și lucrarea lui Dumnezeu de zidire a bisericii care să fie un locaș veșnic al lui Dumnezeu (2:21-22). Iar Persoanele Sfintei Treimi au fiecare o lucrare specială și distinctă, însă există o armonie desăvârșită între lucrarea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Lucrarea Sfintei Treimi este de fapt o singură lucrare spirituală. Așadar:

- Duhul Sfânt are de-a face cu trupul, adică cu biserica, în sensul că Duhul Sfânt locuiește în trupul care este al lui Cristos (1 Cor. 3:16; 6:19). Biserica este de fapt un vehicul al Duhului Sfânt. Pavel afirmă că trupul (biserica) lui Cristos este un singur trup (v. 4), deși sunt mulți credincioși (multe mădulare – 1 Cor. 12:27). Duhul Sfânt este un singur Duh (v. 4); El nu este divizat, deși locuiește în toți credincioșii Domnului din toate locurile și din toate timpurile. Această unitate a Persoanei Duhului Sfânt conduce la faptul că trupul Domnului (biserica), deși formată din multe adunări locale și traversează întreaga istorie a lumii, totuși este Unul singur. Mai mult, aceasta conduce la faptul că există doar o singură nădejde a chemării noastre. Desigur, fiecare credincios are o chemare specială în slujirea Domnului și în lucrarea bisericii, însă toate aceste chemări personale sunt de fapt o singură nădejde a chemării noastre (ajungerea la Cel ce este Capul, adică Cristos – v. 15). Iată de

ce toți credincioșii trebuie să păstreze „unirea Duhului prin legătura păcii” (v. 3).

- Domnul Isus Cristos este un singur Domn (v. 5). Aceasta conduce la faptul că există o singură credință (credință mântuitoare; credință într-un singur Dumnezeu – 1 Cor. 8:6; există deci o singură credință care a fost dată sfinților și aceasta odată pentru totdeauna – Iuda 3). Nu există mai multe credințe. De asemenea, există un singur botez (v. 5). Pavel vorbește aici despre botezul ca mărturie a credinței noastre (1 Pet. 3:21-22; Rom. 10:8-11; vezi și Rom. 6:3-5). Din moment ce este o singură credință, nu pot fi mai multe botezuri. Mulți se miră că sunt mai multe denominațiuni creștine în lume. Aceasta este o lucrare omenească însă înaintea lui Dumnezeu noi suntem chemați să păstrăm o singură credință, care a fost dată sfinților, odată pentru totdeauna și o singură mărturie a acestei credințe. Și aceasta pentru că este un singur Domn – Domnul Isus Cristos, Fiul unic al lui Dumnezeu Tatăl.

- Dumnezeu este Unul singur (Deut. 6:4; 1 Cor. 8:6) și deci este un singur Tată al tuturor (v. 6). A crede că sunt mai mulți dumnezeu înseamnă idolatrie și deci păcat. Din moment ce este un singur Dumnezeu, El este absolut suprem și El, și numai El este Cel care lucrează în toți și care este în toți credincioșii (v. 6; 1 Cor. 15:28). Numai singurului Dumnezeu I se cuvine toată închinarea, gloria bisericii Sale (Apoc. 4:8, 11) și deci întreaga slujire a tuturor credincioșilor.

Deși sunt trei Persoane (Dumnezeu Tată, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt) este un singur Dumnezeu iar lucrările celor trei Persoane Sfinte, deși diferite între ele, constituie o singură lucrare desăvârșită în ea însăși. Din moment ce este această unitate desăvârșită în Sfânta Treime și în lucrarea pe care o face Dumnezeu prin Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, implicația pentru credincioșii bisericii este de a trăi și a sluji lui Dumnezeu într-un chip vrednic de chemarea primită.

2. Bogăția harului pe care Cristos l-a revărsat peste biserica Lui (v. 7-11)

După prezentarea acestei unități în Dumnezeu, în lucrarea Sfintei Treimi și în unitatea chemării la trăire și slujire a tuturor credincioșilor, iată că v. 7 începe cu un „Dar”. Pare că Pavel încearcă să contrazică ceea ce s-a spus până acum. Ori acest „dar” nu face altceva decât să completeze ideea de mai înainte a unității (în Dumnezeire și în biserica lui Dumnezeu). Pavel vrea să scoată în evidență că unitatea în biserică se manifestă prin diversitate (și nu prin dezbinare, și nici prin uniformitate). Așa cum în Sfânta Treime este o unitate

desăvârșită în diversitate, la fel trebuie să fie și în biserica lui Dumnezeu, care este trupul lui Cristos.

- Pavel vorbește despre faptul că, fiecărui credincios, harul i-a fost dat „după măsura darului lui Cristos” (v. 7). Fiecare credincios deci este beneficiar al harului lui Dumnezeu în Cristos. Și așa cum credincioșii sunt indivizi care sunt unici (nu seamănă deloc unul cu celălalt), la fel și manifestarea harului este diversă în funcție de fiecare credincios și de chemarea pe care fiecare o are de la Domnul (vezi „felurite daruri”, „felurite slujbe”, felurite lucrări” – 1 Cor. 12:4-7; vezi și expresia „harul felurit al lui Dumnezeu” – 1 Pet. 4:10). În biserica lui Dumnezeu este, și trebuie să fie, diversitate (în nici un caz dezbinare și nici uniformitate).

- Ni se explică apoi de unde vine acest har felurit și aceste daruri diverse (v. 8-9). Imaginea aici este una foarte interesantă. Pavel vrea să spună că, prin jertfa lui Cristos pe cruce în locul nostru, El, Domnul bisericii a câștigat o imensă pradă de război (în lupta cu cel rău). Nu este vorba aici despre o pradă care a însemnat comoara diavolului, pe care Cristos, prin biruința Lui asupra diavolului, a câștigat-o de la el. Este vorba despre faptul că, prin moartea Lui pe cruce, Cristos i-a eliberat pe toți cei care au fost înlănțuiți de diavolul (în robia păcatului și sub robia celui rău). Acești oameni au fost răscumparați și Îi aparțin acum Domnului, prin sângele Său pe care El l-a plătit prin moartea Lui (1 Pet. 1:18-19; Tit 2:14). Pe de altă parte, din moment ce aceștia au fost eliberați de păcat, blestemul lui Dumnezeu care plana asupra lor a fost înlăturat (Gal. 3:13-14), și astfel ei au devenit beneficiarii tuturor binecuvântărilor lui Dumnezeu, promise lui Avraam și seminței Lui. Ele sunt, pentru credincioșii bisericii, binecuvântări duhovnicești în locurile cerești, în Cristos (Efes. 1). Toate acestea, plus darurile duhovnicești, primite prin Duhul Sfânt pentru zidirea bisericii (1 Cor. 12), plus roadele Duhului Sfânt (Gal. 5:22-23), sunt bogățiile pe care Cristos le-a câștigat pentru Sine (Gal. 3:16) și, în calitatea Sa de Domn și Cristos (Fap. 2:33-36), pe care le-a câștigat prin înălțarea Sa la dreapta lui Dumnezeu, El, în dragostea Lui pentru biserica pe care a răscumărat-o, revarsă aceste binecuvântări ale harului lui Dumnezeu înspre toți credincioșii bisericii Sale („a dat daruri oamenilor” – v. 9; 1:17-23; Ioan 1:16-17).

- În v. 11-12 Pavel ne spune că El, Cristos, în această dăruire a darurilor harului lui Dumnezeu către toți cei răscumparați, a dat oameni dăruți pentru ca prin ei, sfinții să fie desăvârșiți (bine echipați), pentru ca astfel biserica să fie zidită. Aceștia sunt apostolii, proorocii, evangheliștii păstorii și învățătorii.

Aici sunt listați toate categoriile de oameni pe care Domnul Isus Cristos i-a dat bisericii în vederea echipării sfinților pentru ca ei să zidească biserica. Apostolii sunt un grup restrâns de oameni, martorii oculari ai lui Isus, cât El a lucrat pe pământ și care au devenit, după înălțarea Lui, trimișii împuterniciți ai Lui pentru ca Evanghelia să fie răspândită pe pământ. Ei sunt cei care, prin mărturia lor (vezi Ioan 1:14; 1 Ioan 1:1-4) au girat, prin Duhul Sfânt, scrierea Noului Testament ca și mărturie scrisă a lui Cristos; ei sunt cei care au oferit bisericii „învățătura apostolilor” (Fap. 2:42). Proorocii sunt cei prin care Vechiul Testament a apărut ca mărturie scrisă a lucrării care a pregătit venirea lui Cristos (Vechiul Testament scris). Biserica este astfel zidită pe „temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos” (2:20), adică pe mărturia întregii Scripturi (2 Tim. 3:16-17). Evangheliștii sunt oamenii care vestesc cuvântul Evangheliei lui Cristos în toată lumea (vezi Fapte; vezi Pavel). Păstorii sunt prezbiterii (bătrânii) care cârmuiesc și păstoresc bisericile locale, care sunt de-a lungul pământului și de-a lungul istoriei. Ei de fapt supraveghează lucrarea bisericilor locale (vezi Fap. 14:23; 20:28-30). Învățătorii sunt cei care îi învață pe toți credincioșii cuvântul lui Dumnezeu și cum să-l aplice pentru viața lor (vezi Fap. 2:42; 20:32; 2 Tim. 3:14-4:2).

3. Echiparea sfinților pentru zidirea trupului lui Cristos (v. 12-16)

Am ajuns astfel la motivul principal pentru care trebuie să ne purtăm într-un chip vrednic de chemarea pe care am primit-o (v. 11-16). Motivul este zidirea bisericii (trupului) lui Cristos (v. 12). Cum însă să ne implicăm în zidirea bisericii?

- Domnul Isus a dat bisericii oameni care să supravegheze lucrarea de zidire a bisericii (vezi v. 11-12; vezi pct. 2, mai sus). Scopul acestora este să aducă cuvântul lui Cristos aproape de fiecare credincios răscumpărat prin Cristos, pentru ca, prin aceasta, sfinții (fiecare dintre ei) să devină bine echipați în cuvântul lui Dumnezeu și destoinici pentru orice lucrare bună (2 Tim. 3:14-17). Astfel, ei vor lucra la zidirea bisericii lui Cristos. Trebuie menționat aici că nu oamenii menționați în v. 11 vor zidi biserica. Ei doar vor păstori biserica și vor supraveghea pe sfinți (ei sunt „episcopii” sau supraveghetorii bisericii – Fap. 20:28) în lucrarea acestora de zidire spirituală a bisericii. Ei echipează deci pe sfinți ca și lucrători care zidesc biserica.

- Lucrarea de zidire a bisericii înseamnă de fapt creșterea spirituală a tuturor sfinților din biserică, până la maturizarea acestora – până la creșterea lor în toate privințele ca să devină maturi în Cristos (El este desăvârșirea

sfinților) (v. 13-15). Maturizarea sfinților presupune creșterea în omul din lăuntru a fiecărui credincios și întărirea lor în credință, pentru ca ei să nu mai fie purtați de orice vânt de învățătură (v. 14). De asemenea aceasta presupune creșterea lor în toate privințele (în toate laturile personalității lor). Și mai înseamnă ca toți aceștia să crească în unitate în credință, în nădejde și în dragoste, într-o relație armonioasă în Cristos (v. 15).

- Dar cum se desfășoară acest proces de creștere spirituală? Cum vor zidi sfinții, prin slujirea lor, biserica? Răspunsul îl avem în v. 16. Ceea ce ne spune acest verset este următorul lucru: (1) Prin lucrarea oamenilor speciali, dați bisericii (v. 11), fiecare credincios își dezvoltă relația lor personală, deci individuală, cu Cristos. Această relație trebuie să fie directă, a fiecărui credincios cu Domnul lui. Oamenii din v. 11 nu mijlocesc, ei înșiși, relația sfinților cu Cristos, ci doar îi ajută ca ei înșiși să-și dezvolte această relație personală (prin administrarea cuvântului și prin păstorirea tuturor credincioșilor). (2) Prin relația lor personală cu Cristos, fiecare credincios crește în omul din lăuntru și se îmbogățește spiritual, primind direct de la El toate resursele spirituale de care are el nevoie (vezi Ioan 15:1-11 – relația Viță-mădular). (3) Binecuvântările pe care el le primește de la Cristos le va dărui și altor credincioși, prin relația lor de părtășie în biserică. Ceilalți vor beneficia deci de creșterea și maturizarea fiecărui credincios. În același timp, fiecare credincios va primi pentru sine ceea ce fiecare credincios va primi de la Cristos. Așadar, relația dintre credincioșii bisericii va fi benefică pentru fiecare mădular al trupului lui Cristos (vezi 1 Cor. 12), prin procesul de dare-primire care va funcționa în biserică. (4) Acest proces relațional (de dare-primire) care funcționează într-o biserică sănătoasă va duce la creșterea și maturizarea tuturor sfinților bisericii. (5) Viața și funcționarea procesului de dare-primire din biserica Domnului, prin dragostea lui Cristos, vor constitui mărturia prezenței și lucrării lui Cristos în acea biserică și astfel, necredincioșii din afara bisericii vor avea posibilitatea să cunoască Evanghelia și să primească și ei pe Cristos ca Domn și Mântuitor pentru ei (vezi Ioan 13:34-35). Mărturia de vestire a Evangheliei se face astfel prin vestirea cuvântului prin mărturia fiecărui credincios (acolo unde el trăiește, învață sau lucrează, sau interacționează cu oamenii din lume) și prin mărturia vieții bisericii ca și trup al lui Cristos, care trăiește în lume (2 Cor. 2:15-16).

Concluzia este: A ne purta într-un chip vrednic de chemarea pe care am primit-o are în vedere zidirea bisericii (a trupului) lui Cristos. Fiecare credincios a fost răscumpărat prin Cristos din lume pentru a deveni poporul,

casa, trupul, biserica lui Dumnezeu, pentru ca fiecare dintre ei să fie plin de râvnă pentru fapte bune, pentru faptele pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte pentru ca să umblăm în ele (Efes. 2:8-10; Tit 2:14). Iar scopul trăirii și slujirii lor este zidirea spirituală a bisericii – ajungerea bisericii la statura lui Cristos.

Întrebări de studiu:

1. În ce constă o purtare vrednică de chemarea primită de la Domnul (v. 1-3)?
2. Care este implicația faptului că este un singur Duh Sfânt (vezi v. 3-4)? La ce se referă Pavel când vorbește despre lucrarea unui singur Duh Sfânt (1 Cor. 12:4, 7,11-13, 27; vezi întregul paragraf, 1 Cor. 12)?
3. Care este implicația faptului că este un singur Domn (v. 5; 1 Cor. 12:5)?
4. Care este implicația faptului că este un singur Dumnezeu Tatăl (v. 6; 1 Cor. 12:6)?
5. Ce a rezultat din jertfa lui Cristos și înălțarea Sa prin înviere și așezarea Lui la dreapta lui Dumnezeu (v. 7-11)?
6. Pentru ce Domnul a dat oamenii și slujbele menționate în v. 11-12 ca și daruri pentru biserică? Ce fac acești slujitori (vezi lecția)?
7. Cine de fapt sunt cei care zidesc biserica, slujitorii menționați în v. 11 sau sfinții echipați de slujitori (v. 12)?
8. Care de fapt este lucrarea care trebuie făcută în biserica lui Cristos și care va fi finalitatea ei (v. 13-15; vezi expresia „înălțimea staturii plinătății lui Cristos” din v. 13)?
9. Este aici vorba despre o zidire spirituală individuală sau la nivelul trupului lui Cristos (adică a tuturor credincioșilor) (v. 13; vezi „până vom ajunge toți”)?
10. Când vorbim despre creșterea spre maturizarea sfinților, ce presupune „să creștem în toate privințele” din v. 15? În ce privințe (vezi Gal. 5:22-23; Col. 1:9-12; 2 Pet. 1:5-7)?
11. Ce presupune efectiv procesul de zidire a bisericii (v. 16; observă, „din El” – „fiecare încheietură / fiecare parte” – „tot trupul”; vezi și lecția)?
12. Care va fi finalitatea întregii lucrări (vezi Apoc. 21:9-22:5)? Crezi că va fi realizată această lucrare (vezi Filip. 1:6)? Cum te va motiva pe tine o asemenea operă să ai o purtare vrednică de chemarea primită?

25.10

Purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelie

Filip. 1:20-30 (Filip. 1:27)

Numai, purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentruca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămânea departe de voi, să aud despre voi că rămâneți tari în același duh, și că luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei.

Epistola către Filipeni este o epistolă a apostolului Pavel, scrisă din închisoare, în vremea primei sale detenții în Roma (v. 12-13). Deși el era în închisoare, totuși această epistolă este marcată de bucuria lui Pavel pe care o are în Cristos, prin evanghelie; și ea este un imbold la a ne bucura împreună cu el (vezi 1:18; 2:2, 17-18; 3:1; 4:4, 10). Pare nefiresc ca cineva, care este în închisoare, din cauza vestirii evangheliei lui Cristos, să se bucure. El însă afirmă că în Cristos are bucurie deplină, chiar și în detenție. Pentru el, Cristos este sursa lui de bucurie și faptul că are harul de a vesti evanghelia lui Cristos și de a se jertfi pentru cauza Lui; aceasta îl face să aibă o bucurie deplină (2:17). Iată de ce, Pavel îi îndeamnă pe toți sfinții Domnului să se poarte într-un chip vrednic de Evanghelia lui Cristos (v. 27). El nu vrea să spună că toți sfinții trebuie să ajungă în închisoare ca și el, pentru a simți bucuria pe care a experimentat-o el în detenție (nu toți sfinții vor avea regimul de viață pe care l-a avut Pavel, pentru că Domnul dă fiecărui credincios o chemare personală la slujire). Pavel vrea să ne spună că, purtându-ne într-un chip vrednic de evanghelia lui Cristos, aceasta ne aduce bucuria supremă și satisfacția deplină în această viață și în cea viitoare. Ce anume înseamnă să ne purtăm într-un chip vrednic de evanghelie? În lecția din 18.10 am văzut că o purtare vrednică de chemarea primită de la Dumnezeu are legătură cu scopul slujirii noastre (zidirea bisericii). În lecția viitoare, din 1.11, o purtare într-un chip vrednic de Domnul are legătură cu ceea ce Îi place Domnului. Iar în lecția aceasta (din 25.10) o purtare vrednică de Evanghelie are legătură cu însărcinarea pe care o avem, de a vesti, de a mărturisi Evanghelia lui Cristos. Deci, ce presupune această purtare?

1. Cristos să fie glorificat în trupul nostru – v. 20-23

Detenția lui Pavel într-o închisoare din Roma s-a datorat acuzațiilor iudeilor că, din cauza lui Cristos și a evangheliei Sale, el, Pavel, este un personaj ostil poporului iudeu, că este un călcător al Legii lui Moise, că atentează la integritatea Templului din Ierusalim și că peste tot pe unde a vestit

evanghelia lui Cristos, el i-a târât pe cei care au crezut (iudei și dintre neamuri) să fie împotriva poporului iudeu (vezi Fap. 22-28). Pavel a căutat să se apere împotriva tuturor acestor acuzații, aducând dovezi clare că nu este vinovat de nimic din toate acestea; că evangheliei lui Cristos, pe care el o vestește, este de fapt împlinirea Legii și a profețiilor și nădejdea lui Israel (Fap. 26:4-23). Pentru că iudeii nu au ținut cont de argumentele sale și erau porniți să-l omoare, Pavel a recurs la dreptul său, pe care i-l dădea cetățenia lui romană, pentru a fi judecat la Roma de Cezar însuși (Fap. 25:8-12). Însă Pavel, călăuzit de Domnul (Fap. 23:11), își dorea să ajungă la Roma tocmai pentru a vesti și acolo evanghelia (între toate neamurile de acolo – doar era chemat să fie apostol al neamurilor – Rom. 1:1-17). Astfel, Pavel a ajuns în detenție la Roma (Fap. 28:30-31; Filip. 1:12-13).

Riscurile pe care Pavel și le-a asumat în vestirea evangheliei au fost imense (vezi 2 Cor. 6:1-10). El însă, pe de o parte s-a simțit obligat de Dumnezeu să vestească evanghelia (vezi 1 Cor. 9:16, 27), și pe altă parte el și-a dorit cu ardoare să o vestească (Rom. 1:15-17). Așadar, pentru Pavel o purtare vrednică de evanghelie a însemnat mai întâi:

- Întreaga viață a lui a fost total dedicată lui Cristos și evangheliei Lui. Pavel s-a considerat totdeauna „rob al lui Isus Cristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu” (Rom. 1:1). De aceea, el a căutat toată viața să trăiască în așa fel ca evanghelia să fie vestită în totalitate după voia lui Dumnezeu (Rom. 15:15-21; 1:9-17). Pavel și-a disciplinat astfel viața și trupul pentru ca, după cuvintele sale, „nu cumva... eu însumi să fiu lepădat” (1 Cor. 9:27). El nu a vrut nici măcar să se folosească de drepturile pe care le avea „ca să nu punem vreo piedică Evangheliei lui Cristos” (1 Cor. 9:12, 15). Pavel s-a făcut „robul tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți...” (1 Cor. 9:19-23). Pentru el vestirea Evangheliei, chiar fără plată, era o răsplată prin ea însăși (1 Cor. 9:18). El și-a riscat viața pentru Evanghelie (1 Cor. 15:30-32). Toate acestea ne arată că Pavel a fost dedicat lui Cristos și Evangheliei lui trup și suflet.

- Pavel a urmărit ca nu doar viața sa în trup să fie total dedicată vestirii Evangheliei ci și moartea lui. Mottoul lui a fost acesta: „Cristos să fie proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea. Căci pentru mine, a trăi este Cristos și a muri este un câștig” (v. 20-21).

- Preocuparea lui Pavel nu a fost să o ducă bine în viață din cauza Evangheliei sau să scape cu viață din situațiile dificile și periculoase ale vieții sale. Singura sa preocupare a fost ca Evanghelia să fie vestită după voia lui

Dumnezeu și chiar și atunci când a trebuit să se apere înaintea autorităților vremii, pentru a dovedi că este nevinovat, el a făcut acest lucru prin a mărturisi Evanghelia (vezi Fap. 22, 26; 2 Tim. 4:16-18). Dacă el a urmărit ceva prin mărturia sa, acel lucru a fost ca prin vestirea Evangheliei să fie izbăvit de Dumnezeu Însuși, nu de oameni; el a văzut izbăvirea ca intrare în Împărăția cerească a lui Dumnezeu prin moarte (nu o izbăvire de moarte) (vezi 2 Tim. 4:18 – El a spus aceste cuvinte conștient fiind că nu va scăpa cu viață – vezi și ce spune el în a doua lui detenție la Roma, în 2 Tim. 4:6-8). Deci, dacă pentru Pavel vestirea Evangheliei însemna moartea, atunci Domnul să fie slăvit prin moartea lui (Fap. 20:24; 21:13; 2 Tim. 4:8).

- Aceasta nu a însemnat pentru Pavel că și-a riscat viața cu bună știință, pentru a ajunge să moară de dragul lui Cristos. Dacă Cristos voia ca el să mai trăiască, din nou, slavă Domnului că mai are ocazia să vestească Evanghelia (v. 22-23). Noi știm din istorie că Pavel a fost achitat în prima lui detenție și deci eliberat. El a continuat să vestească Evanghelia, ajungând probabil și în alte locuri din imperiul roman și se pare chiar și în Spania (Rom. 15:22-28). Așadar, dacă el a avut șansa să mai trăiască, el a continuat să vestească pe Cristos până a fost întemnițat a doua oară, întemnițare din care el nu a mai scăpat cu viață (vezi 2 Tim. 4). Așadar, viața și moartea lui Pavel au fost direcționate înspre a aduce glorie lui Cristos (vezi și Filip. 3:10-11).

2. Cristos să fie glorificat prin slujirea noastră – v. 24-26

Este foarte interesant să vedem că Pavel, în prima lui detenție în Roma, deși a fost pregătit pentru ambele variante (aceea de a fi condamnat la moarte sau de a fi achitat și eliberat), totuși a înțeles (desigur prin Duhul Sfânt) că va fi eliberat. El spune: „Și sunt încredințat și știu că voi rămâne și voi trăi cu voi toți...” (v. 25-26). Noi știm că o asemenea anticipare vine direct de la Dumnezeu (vezi pacea sufletească de care a dat dovadă Petru, atunci când era închis la Ierusalim și își aștepta condamnarea la moarte pentru a doua zi, din partea lui Irod (Fap. 12). Petru știa bine că nu va fi executat, din cauza a ceea ce i-a spus Domnul Isus cu privire la moartea sa (Ioan 21:18-19). La fel și Pavel, știa bine că va fi eliberat din închisoare. Motivul acestei certitudini a fost sentimentul că mai avea de lucru în biserica lui Cristos (v. 24-26). Adevărata certitudine cu privire la viitor (a mai trăi, sau a muri) o au numai slujitorii Domnului Isus Cristos (vezi certitudinea că va mai trăi – Filip. 1:24-26; vezi certitudinea că nu va mai trăi – 2 Tim. 4:6-8). Rațiunea pentru prelungirea vieții sau pentru moartea oamenilor lui Dumnezeu derivă din

slujirea lor în lucrarea lui Dumnezeu, respectiv în vestirea Evangheliei lui Cristos.

- La urma urmei Cel care stabilește regimul vieții slujitorilor lui Dumnezeu nu sunt oamenii care conduc în lume, ci numai Dumnezeu. Dacă în planul lui Dumnezeu cineva trebuie să trăiască, el va trăi, pentru că așa hotărăște Dumnezeu, în ciuda voinței oamenilor (vezi Fap. 12; vezi Ioan 3:30, coroborat cu Mat. 17:11-13, în ceea ce-l privește pe Ioan Botezătorul; vezi Filip. 1:24-26; ș.a.). Lucrarea lui Dumnezeu se va face în ciuda oamenilor sau a împrejurărilor ostile vestirii cuvântului lui Dumnezeu (vezi Mat. 24:14; Fap. 23:11; 27:23-25). Pavel a știut foarte bine acest lucru și de aceea s-a încrezut total în mâna lui Dumnezeu.

- Pavel a înțeles și direcția slujirii sale în vestirea Evangheliei – înaintarea și bucuria credinței credincioșilor din biserică (v. 25); ca ei să aibă în Pavel o mare pricină de laudă în Isus Cristos (v. 26). Iar dacă Pavel nu va mai fi cu credincioșii, ei bine, el lăsa cuvântul lui Dumnezeu predicat în mod complet în acea biserică și acesta urma să rămână permanent cu credincioșii, chiar dacă apostolul nu mai era printre ei (vezi Fap. 20:26-32; Col. 1:24-29; 2 Pet. 1:12-15; vezi mărturia apostolică prin cuvântul scris, Noul Testament – 1 Ioan 1:1-4; Ioan 20:31).

Deci, Pavel a știut să fie gata și pentru moarte, cât și pentru a mai trăi. Pavel s-a purtat într-un chip vrednic de Evanghelie printr-o trăire care l-a făcut să fie martor al lui Cristos și o binecuvântare pentru biserica Lui, fie în viață, fie în moarte. La aceasta suntem chemați și noi, cei care suntem ai lui Cristos.

3. Cristos să fie glorificat prin lupta noastră – v. 27-30

Abia în v. 27 Pavel cheamă pe credincioși la o purtare vrednică de Evanghelia lui Cristos. După ce Pavel a arătat ce înseamnă pentru el o asemenea purtare și cum o manifestă, abia după aceea el îi cheamă pe alții la o asemenea purtare. Pavel a știut întotdeauna să fie el un exemplu în a-l urma pe Cristos și apoi să-i cheme pe sfinți să-i calce pe urme (vezi 1 Cor. 11:1; Rom. 15:17-18; Filip. 1: 30).

Pavel continuă să spună că purtarea vrednică de Evanghelie include și lupta noastră spirituală. Nu este vorba aici despre vrăjmașii spirituali împotriva cărora trebuie să luptăm. Pavel spune:

- Vreau să vă văd că „rămâneți tari în același duh și că luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei” (v. 27). Sunt două aspecte aici pe care Pavel le subliniază: (1) Fermitatea de a rămâne bine întemeiați în adevărul Evangheliei și de a lupta pentru integritatea Evangheliei. Aceasta ne aduce

aminte de îndemnul lui Iuda de a lupta pentru credința care a fost dată sfinților pentru totdeauna (Iuda 3). Ca și Iuda, Pavel are aici în vedere faptul că vor veni învățători mincinoși care vor perverti adevărul Evangheliei (vezi 2 Pet. 2; Fap. 20:28-30). Pavel mereu accentuează în epistolele sale (în diverse moduri) că el le-a vestit „Evanghelia lui Dumnezeu” (deci cea adevărată, unica Evanghelie a lui Dumnezeu în Cristos – Gal. 1-2) și „toată Evanghelia” (tot planul lui Dumnezeu – vezi Fap. 20:26-27; Col. 1:24-29). Această Evanghelie este de la Dumnezeu (Rom. 1:1; Gal. 1:15-16) și Îl are în centrul ei pe Fiul lui Dumnezeu – Domnul Isus Cristos (Rom. 1:3-4; Gal. 1:11-2:10). Evanghelia deci trebuie mărturisită așa cum a fost dată de Dumnezeu (1 Cor. 15:1-11) și conform Scripturii Sfinte (Rom. 1:2) și trebuie păstrată în integritatea ei. (2) Pavel îi cheamă să fie puternic ancorați în adevărul Evangheliei și să lupte pentru integritatea ei nu solitari ci împreună (toți sfinții, cu un suflet – v. 27). Lupta spirituală trebuie dată în cadrul părtașiei frățești, în unitate cu toți sfinții Domnului. Desigur, fiecare credincios își are contribuția proprie în această luptă, dar ei trebuie să fie una în lupta lor.

- El îi îndeamnă pe credincioși să nu se lase înspăimântați de potrivnici (v. 28). Înaintea lui Dumnezeu ei, deși ar putea fi mulți și puternici, deși noi suntem ca oile în mijlocul lupilor (Mat. 10:16), totuși înaintea lui Dumnezeu, noi care vom suferi din partea lor, vom primi o răsplată imensă pentru credincioșia noastră (mântuirea noastră – vezi 2 Tim. 4:18), în timp ce ei se vor dovedi astfel destinați pentru pierzare (v. 28).

- Pavel, în final îi îndeamnă pe credincioși să sufere împreună cu Cristos, de dragul Lui și a Evangheliei Sale (v. 29-30). O purtare vrednică de Evanghelie include și suferința pentru Evanghelie. Fără suferință nu este cunună, nu este glorie veșnică (2 Tim. 4:6-8; Rom. 8:18). Pavel consideră că a suferi de dragul lui Cristos înseamnă har pe care îl primim de la Dumnezeu. Și dacă este har, atunci este și binecuvântare (v. 29). Și Pavel vrea să ne spună că, împreună cu faptul că putem crede în Cristos prin harul lui Dumnezeu (Efes. 2:8-9), vine și harul suferinței de dragul lui Cristos (v. 29), dar împreună cu acestea vine și gloria împreună cu Cristos (Rom. 8:18; Filip. 3:10-11). Ele sunt legate împreună. Se condiționează împreună și nu poate lipsi vreuna dintre acestea și toate sunt oferta harului lui Dumnezeu pentru noi.

A ne purta într-un chip vrednic de Evanghelia lui Cristos înseamnă de fapt a primi cu bucurie toate acestea. De aceea, purtarea vrednică de Evanghelie presupune și bucuria noastră în Domnul (Filip. 4:4).

Întrebări de studiu:

1. Ce își dorește Pavel pentru el însuși, atunci când el vorbește despre o purtare vrednică de Evanghelie (v. 20)?
2. Care este filozofia de viață a lui Pavel (v. 21)?
3. Unde era Pavel când el spune cuvintele din v. 20-21 (1:7, 12-14)?
4. Cum aștepta Pavel verdictul judecății în care era implicat (v. 22-23)? De ce Pavel era gata pentru ambele variante ale verdictului tribunalului din Roma (achitat / condamnat) (vezi v. 21-23)?
5. De ce Pavel era totuși încredințat că va fi achitat (v. 24-26)? Explicația încredințării lui provenea din mila judecătorilor omenești sau din planurile și scopurile lui Dumnezeu?
6. Privește la Ioan 21:18-19 și Fap. 12. De ce Petru era liniștit în închisoare deși împăratul Irod hotărâse decapitarea apostolului? De unde avea el siguranța că nu va fi omorât atunci? Ce planuri avea Cristos Domnul cu Petru?
7. Care este îndemnul lui Pavel către biserică, indiferent de soarta credincioșilor în lume (v. 27)? De ce este așa de importantă purtarea vrednică de Evanghelie înainte de orice (vezi 2 Tim. 4:6-8, 17-18)?
8. Ce înseamnă o purtare vrednică de Evanghelie (v. 27-30)? Ce elemente ale acestei purtări sunt menționate aici?
9. Prin ce anume se manifestă harul lui Dumnezeu în purtarea credincioșilor (v. 29-30)?
10. Ce spune Pavel în Rom. 8:17-18? Cum se armonizează în gândirea lui Pavel suferința cu glorificarea? De ce se merită ca sfinții să sufere pentru Cristos?

1.11

Purtați-vă într-un chip vrednic de Domnul

Colos. 1:3-12 (Col. 1:10)

*Pentruca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul,
ca să-i fiți plăcuți în orice lucru:
aducând roade în tot felul de fapte bune
și crescând în cunoștința lui Dumnezeu.*

Suntem la a treia lecție despre purtarea unui credincios adevărat, o purtare care trebuie să se manifeste într-un chip vrednic de chemarea pe care ei au primit-o (vezi lecția din 18.10), o purtare vrednică de Evanghelia lui Cristos (vezi lecția din 25.10) și o purtare vrednică de Domnul (lecția prezentă). Ce

înseamnă o purtare vrednică de Domnul? Din moment ce Domnul ne-a mântuit prin har, în baza unui preț imens (sângele Fiului lui Dumnezeu – 1 Pet. 1:18-19), atunci și purtarea noastră trebuie să fie pe măsura harului lui Dumnezeu, a prețului pe care El l-a plătit pentru răscumpărarea noastră. Adevărul este că noi nu putem sub nici o formă să plătim răscumpărarea noastră cu ceea ce noi avem – am fost mântuiți prin har, nu prin fapte (Efes. 2:8-9); însă, prin harul lui Dumnezeu, noi suntem chemați să ne purtăm într-un chip vrednic de Cel care ne-a iubit atât de mult încât a dat pe Fiul Lui ca să ne răscumpe pentru a fi poporul Lui, plin de râvnă pentru fapte bune (Tit 2:14; Efes. 2:10; 1 Cor. 6:19-20). Ce presupune deci purtarea într-un chip vrednic de Domnul?

1. Trăiți așezați pe temeliea voită de Domnul (v. 3-8)

Când studiem epistolele apostolului Pavel din Noul Testament, în majoritatea lor vom descoperi că el, în introducerea lor, începe spunând că mulțumește lui Dumnezeu pentru credința lor în Cristos Isus, pentru dragostea ce ei o au pentru toți sfinții și pentru nădejdea lor care îi așteaptă în ceruri (desigur, într-un limbaj diferit de la o epistolă la alta – vezi aici v. 3-5). Pavel are în vedere cele trei elemente menționate în 1 Cor. 13:13: credința, nădejdea și dragostea. Ele sunt considerate de apostol ca elementele de bază ale vieții creștine. Sunt ca o temelie sănătoasă pentru viața oricărui credincios autentic și pentru viața oricărei biserici a lui Cristos. Dacă acestea se regăsesc ca și temelie prin Cristos în viața creștinilor și a bisericilor, atunci credinciosul sau biserica respectivă au o temelie sănătoasă, după voia lui Dumnezeu. Iată de ce Pavel mulțumește lui Dumnezeu când constată că sunt prezente aceste elemente. Ce spune Pavel despre biserica din Colose?

- El a auzit despre credința lor în Cristos Isus (v. 4) și de aceea poate mulțumi lui Dumnezeu pentru ei. Cel prin care a ajuns Evanghelia la oamenii din Colose, a fost Epafras (v. 7; 4:12), un colaborator local al apostolului. Pentru că aceștia au crezut Evanghelia propovăduită lor, au devenit credincioși lui Cristos și, deci, biserica Lui.

- Dar Pavel a auzit și despre dragostea pe care ei o au acum pentru toți sfinții. Despre aceasta Pavel a auzit tot de la Epafras (v. 8). Această dragoste pe care ei au căpătat-o prin Evanghelia, era o dragoste în Duhul Sfânt, nu o dragoste firească, omenească (v. 8). Această dragoste a apărut ca roadă a Duhului Sfânt în ei (Gal. 5:22-23), deci s-a realizat o lucrare Dumnezeiască în ei. Și pentru aceasta Pavel mulțumește lui Dumnezeu.

- Și, în sfârșit, Pavel a auzit și despre nădejdea pe care ei o aveau în Cristos (v. 5). Nădejdea creștină este o nădejde în lucrurile viitoare (care îi

așteaptă în ceruri) și care s-a născut în ei prin cuvântul adevărului Evangheliei. Pavel menționează aici faptul că Evanghelia a ajuns și până în Colose, prin vestirea ei (prin Epafras, Pavel). Propovăduirea Evangheliei a ajuns, spune Pavel, în toată lumea și, peste tot unde ea a fost propovăduită, rodește – tocmai acest lucru îl face pe Pavel să fie pe deplin mulțumitor lui Dumnezeu.

Din moment ce sfinții din Colose și-au așezat temelia trăirii lor pe credința, nădejdea și dragostea care au fost lucrate în ei prin Duhul Sfânt, în urma credinței lor în Evanghelia lui Cristos, înseamnă că au acceptat voia lui Dumnezeu pentru viața lor. Dumnezeu a lucrat prin harul Său în această biserică și aceasta oferă premisele pentru o dezvoltare în voia Lui pentru viitor.

2. Creșteți spiritual într-un mod plăcut Domnului (v. 9-10a)

Pavel nu se oprește la a-i mulțumi doar lui Dumnezeu pentru sfinții din Colose. El continuă să se roage pentru ei. Dacă studiem aceste rugăciuni în toate epistolele lui Pavel, observăm că el se roagă (în termeni diferiți de la o biserică la alta) pentru ca ei să crească în credință, nădejde și dragoste. În mod concret, Pavel se roagă pentru cei din Colose, pentru o purtare într-un chip vrednic de Domnul. Ce presupune aceasta?

- Pavel cere Domnului să-i umple pe credincioși de cunoștința voii Lui, în orice înțelepciune și pricepere duhovnicească (v. 9). Este esențial pentru orice credincios să cunoască voia lui Dumnezeu pentru viața lui. Dar Pavel se roagă Domnului ca ei să fie plini de această cunoaștere. Doar un om matur în plan spiritual poate ajunge plin de o asemenea cunoaștere. Ceea ce noi trebuie să înțelegem este că Domnului îi place o asemenea plinătate și de aceea, noi trebuie să urmărim aceasta. Nu i-ar place Domnului să ne mulțumim doar cu o cunoaștere, zicem noi, suficientă. Plinătatea presupune că trebuie să cunoaștem tot ceea ce vrea Domnul să știm pentru viața noastră, din cuvântul Scripturii. Dar, Pavel merge mai departe și spune că această plinătate trebuie să se vadă în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească (v. 9). În Biblie, înțelepciunea este legată de cunoașterea teoretică a cuvântului lui Dumnezeu iar priceperea are de-a face cu cunoașterea practică, cu abilitatea de a pune în practică ceea ce cunoști teoretic. Aceasta înseamnă să cunoaștem voia lui Dumnezeu în toate aspectele vieții sfinte, în orice domeniu al trăirii și slujirii. Noi nu trebuie să ne mulțumim cu mai puțin. Desigur, nu noi prin noi înșine vom produce această cunoaștere în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească. Este Duhul harului care lucrează în cei credincioși și el ne poate echipa cu o asemenea cunoaștere (vezi Efes. 1:17-23).

- De ce este nevoie de o asemenea plinătate de cunoaștere? În v. 10 Pavel ne spune că, în acest fel, ajungem să ne purtăm într-un chip vrednic de Domnul. Domnul este dispus să lucreze în noi tot ceea ce este necesar pentru a ajunge plăcuți Lui. Aceasta înseamnă a fi permanent la dispoziția Lui pentru ca Duhul Domnului să ne echipeze cu tot ceea ce El vrea. Este lucrarea Lui în noi, nu este lucrarea noastră. Dar Pavel merge din nou mai departe și ne arată în ce să fim plăcuți Domnului. El precizează că trebuie să-I fim plăcuți Domnului în orice lucru (adică în toate lucrurile), pentru a aduce roade în tot felul de fapte bune. Roadă Duhului Sfânt în credincioși este o roadă multiplă (Gal. 5:22-23). Duhul Sfânt nu se va opri până nu va oferi toate roadele după voia lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să ne mulțumim cu mai puțin. Domnul Isus ne-a promis viață din belșug (Ioan 10:10) și viața din belșug înseamnă multiple roade și multiple fapte bune. Când Pavel ne spune că suntem mântuiți doar prin har (Efes. 2:8-9), el nu exclude faptele bune. Noi nu suntem mântuiți prin faptele noastre bune, însă cel mântuit este de fapt opera lui Dumnezeu, care lucrează în noi faptele bune pe care El deja le-a pregătit din veșnicie pentru noi în Cristos (Efes. 2:10). Faptele acestea bune nu sunt ale noastre ci sunt roadele Duhului Sfânt în noi. Dumnezeu vrea ca noi să-I fim plăcuți Lui și pentru aceasta va lucra El în noi, pentru ca asemenea fapte bune să le manifestăm din plin.

- Și Pavel nu încheie aici prezentarea purtării vrednice de Domnul. Procesul de creștere continuă în cel credincios, prin creșterea în cunoașterea lui Dumnezeu (v. 10 – aici este vorba despre o cunoaștere în profunzime a Lui), prin întărirea cu toată puterea lui Dumnezeu (potrivit slavei Lui) (v. 11). Această putere ne este necesară în vederea echipării sfinților cu răbdare și îndelungă răbdare pentru toate circumstanțele vieții și nu oricum, ci cu bucurie; și, în final, să fim mulțumitori Tatălui care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în glorie (v. 11).

Toate acestea vrea să le lucreze Dumnezeu prin harul Lui în noi, cei credincioși. Și toate acestea pentru a-I fi plăcuți Lui, cu o purtare vrednică de Domnul nostru. Planurile lui Dumnezeu sunt foarte mari cu copiii Lui și El este în stare să realizeze ceea ce Și-a propus. Harul lui Dumnezeu înseamnă har peste har, adică revărsare de har prin Cristos (Ioan 1:16).

3. Să aduceți roadă pentru gloria Domnului (v. 10b-12)

Și de ce toate acestea? Domnul Isus ne spune că noi suntem mădulare în Vița, care este Cristos (Ioan 15:1-11). Mădularele își extrag toată seva de viață din Vița (din Cristos), sevă din abundență, pentru a face roadă. Și roada este

pentru gloria lui Dumnezeu (Ioan 15: 8). Dumnezeu Tatăl nu se mulțumește cu puțină roadă, ci vrea multă roadă. De aceea Își va curăța mlădițele pentru a aduce un rod abundent. El vrea ca astfel să se bucure o veșnicie de lucrarea Lui în noi prin lucrarea harului Său în Cristos (vezi Efes 1:18 – vezi expresia „bogăția slavei moștenirii lui în sfinți”; aceasta înseamnă că Dumnezeu lucrează în sfinții răscumparați prin Cristos ceva care de fapt este capodopera lucrării Sale – aceasta este moștenirea lui Dumnezeu în noi; noi aparținem Domnului pentru că El ne-a răscumplat și în același timp El a lucrat în noi ceva care va aparține Lui pentru veșnicie – „capodopera Lui”). Pavel prezintă lucrarea de mântuire a celor care sunt în Cristos, ca o lucrare de răscumplare din păcat și moarte spirituală, ca o lucrare de înviere prin învierea lui Cristos și ca o lucrare de înălțare a celor răscumparați la dreapta lui Dumnezeu Tatăl (Efes. 2:1-6). Și apoi Pavel explică de ce face Dumnezeu toate acestea: pentru „ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Cristos Isus” (Efes. 2:7).

Dumnezeu vrea să-Și arate harul Său în cei răscumparați prin Cristos. El vrea să-L reverse din abundență și de aceea noi nu trebuie să ne mulțumim cu mai puțin. El vrea să ne facă să avem o purtare vrednică de El, Domnul gloriei.

Întrebări de studiu:

1. Pentru ce anume mulțumește Pavel, când este vorba despre biserica din Colose (v. 3-8)?
2. Ce înseamnă pentru credincios sau pentru biserică credința, nădejdea și dragostea (1 Cor. 13:13)? De ce ele sunt elementele esențiale după care un credincios sau o biserică sunt analizați în privința stării spirituale ale lor?
3. Pentru ce se roagă mai departe Pavel, când este vorba despre biserica din Colose (v. 9-12; putem spune că cererea lui Pavel către Dumnezeu, când este vorba despre orice biserică a lui Cristos, este ca biserica să crească pe temelia credinței, nădejzii și dragostei – vezi de ex. 1 Tes. 3:10-13)?
4. Pentru ce se roagă Pavel în primul rând când este vorba despre biserica din Colose (v. 9)?
5. De ce era necesar pentru biserică ca ea să se umple de cunoștința vocii lui Dumnezeu în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească (v. 10a)?
6. Ce vizează această umplere de cunoștință a vocii lui Dumnezeu (v. 9-10a; Efes. 4:16 – vezi „creșterea” și „se zidește”; vezi Col. 1:28)?

7. Vrea Dumnezeu să ne mărim cunoașterea, sau ca ceea ce cunoaștem să transforme viața și purtarea noastră (v. 10a – „pentru ca astfel să vă purtați...”; Mat. 7:24-27)?
8. Privind în Efes. 3:16-19 de ce Dumnezeu vrea să cunoaștem dragostea lui Cristos (vezi și Col. 1:26-28)?
9. Ce anume Îi place lui Dumnezeu cu privire la purtarea vrednică de Evanghelie (v. 10b-12; Ioan 15:8)?
10. De ce rodirea credinciosului / sau a bisericii duce la glorificarea lui Dumnezeu (Ioan 15:8; Efes. 1:17-19; 2:7)?

8.11

Cel ce te iubește așteaptă dragostea ta

Apoc. 2:1-7 (Apoc. 2:1)

Îngerului Bisericii din Efes scrie-i:

*„Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă,
și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur.*

Ultimele șapte lecții de studiu biblic din anul 2020 aduc în atenția noastră mesajele Domnului Isus către cele șapte biserici din cartea Apocalipsei. Noi pornim de la Tit 2:14 în care ni se spune că harul lui Dumnezeu ne învață, pe lângă ceea ce vedem în versetele de dinainte, și faptul că Domnul Isus Cristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune”. Așadar, El S-a dăruit bisericii Sale prin har, datorită dragostei Sale pentru ea. Această dăruire duce la dăruirea bisericii Sale pentru Domnul care a răscumpărat-o; și această dăruire este răspunsul în dragoste a bisericii la dragostea Domnului. Dăruirea duce la dăruire; aceasta trebuie să se întâmple în relația dintre Domnul și biserica Lui. Aceasta vom vedea în mesajele din Apocalipsa. Noi, ca și credincioși ai Domnului, trebuie să învățăm să privim la Domnul nostru și să fim transformați prin Duhul Domnului asemenea Domnului care ne-a răscumpărat (2 Cor. 3:18). Aceasta este și trebuie să fie viața creștină (vezi și Gal. 2:20). Și la acest aspect ne vom uita în ultimele lecții spirituale biblice, din acest an, despre ceea ce ne învață harul lui Dumnezeu.

Primul mesaj din Apocalipsa este către biserica din Efes (2:1-7).

1. Domnul își iubește biserica Lui

Cum Își iubește Domnul biserica Lui? În prezentarea din v. 1 Domnul se arată, mai întâi, ca Cel care ține în mâna Lui dreaptă cele 7 stele. Aceste 7 stele sunt îngerii bisericii (1:20) – fie că este vorba despre cei care propovăduiesc cuvântul lui Dumnezeu bisericii, fie că este vorba despre mărturia bisericii. Oricum, ideea este că Domnul ține, păzește, apără pe cei care sunt ai Lui (vezi Ioan 10:28-30). Aceasta înseamnă că în mâna Domnului ești pe deplin păzit de orice dușman și de orice pericol. De asemenea, Domnul se prezintă ca Cel care umblă prin mijlocul celor 7 sfeșnice de aur (a celor 7 biserici – 1:20). El cunoaște foarte bine biserica Lui, o însoțește în orice loc și în orice vreme (Mat. 20:18-20). El are părtașie cu biserica Lui prin Duhul Sfânt, comunică cu ea, iar biserica poate comunica cu Domnul ei – este o relație desăvârșită între Domnul și biserica Lui. În această relație, Domnul dăruiește dragostea Lui, resursele Sale, binecuvântările Sale, asistența Lui bisericii (vezi Ioan 15:1-11 – pilda Viței și a mlădițelor). Iar biserica, extrăgând toată seva de viață din Viță, dăruiește Domnului roada ei. Dragostea Domnului rodește roadele dragostei prin biserica Lui (vezi 1 Ioan 4:9-11; Gal. 5:22-23). Aceasta oferă Domnul bisericii Lui și aceasta cere Domnul de la biserica Lui – dragoste prin dragostea Lui.

2. Biserica Domnului este chemată să răspundă cu dragoste, Domnului

Desigur, Domnul apreciază orice lucrare bună pe care biserica o face. Însă dacă lucrarea nu izvorăște din dragostea bisericii pentru Domnul ei, acea lucrare bună este lipsită de valoare.

- O lucrare bună, fără dragoste va conduce la mândrie. Astfel, se va ajunge la independență față de Domnul, la faptul că biserica va ajunge, probabil, un loc în care oamenii se vor simți bine și în centrul preocupărilor acelei biserici va fi omul și dorințele lui. Astfel se poate ajunge la înlăturarea Domnului din biserică. În acest fel, Domnul va ajunge, în final, să înlătorească mărturia bisericii, pentru că biserica nu va mai putea mărturisii pe Domnul ei și dragostea Lui în lume. Biserica va deveni un club al oamenilor în care, în final, Domnul nu va mai fi găsit (v. 5).

- Dacă vor apărea asemenea semne ale decăderii bisericii din locul ei (de sfeșnic care răspândește lumina lui Dumnezeu în lume – v.5), singura soluție trebuie să fie pocăința, întoarcerea la faptele dintâi ale bisericii. Aceasta înseamnă, mai întâi: o evaluare serioasă a stării bisericii și a credincioșilor ei. Nu doar o mărturisire telegrafică, „Iartă-mă de păcatele comise!”. Trebuie să

vezi cum erai la început. Cum a lucrat Domnul răscumpărarea în viața ta, cum Duhul Domnului te-a făcut să-L iubești pe El și să trăiești pentru El. Ce s-a întâmplat de ai părăsit această traiectorie a dăruirii tale față de Domnul, datorită dragostei Lui față de tine; cum s-au dezvoltat în tine dragostea față de lucrarea bună, răceala dragostei tale față de Domnul. Abia apoi, după ce ai descoperit întreaga desfășurare a decăderii tale să ceri iertare Domnului pentru toate abandonările și eșecurile tale, pentru faptele păcătoase pe care le-ai comis. Apoi să te întorci la faptele tale dintâi, prin harul Domnului, prin curățirea pe care o lucrează sângele lui Cristos, prin Duhul Sfânt în tine. Și mai apoi să-ți întărești poziția ta în Domnul, în harul Lui. Pocăința și credința în Domnul, prin harul Său, sunt singurele care cu adevărat te pot restaura în poziția ta în Domnul (pe terenul versetului din Tit 2:14; vezi și Col. 1:13-14)

3. Aceasta va duce la plinătatea vieții veșnice

În v. 7 ni se arată care va fi destinul final al celui care ascultă de Duhul Domnului. Ascultarea de Duhul Domnului poate însemna (1) să fii sensibil la îndemnul Duhului Domnului care te avertizează să nu intri pe drumul părăsirii căii drepte a neprihănirii (vezi Ps. 1:1-3); (2) să iei aminte la îndemnul Duhului Domnului care îți vorbește când tu deja ai părăsit calea dreaptă (vezi Evr. 3:7-15; 4:1-11). Deci, fie că ai evitat căderea spirituală, fie că ai părăsit dragostea dintâi, harul Domnului este la lucru în viața celui credincios (vezi și 1 Ioan 1:5-2:2).

Promisiunea pentru cel care ascultă de Duhul Domnului, oricare ar fi acel om, este plinătatea vieții veșnice în Domnul Isus Cristos (vezi și Ioan 10:10). Un asemenea om, care ascultă de Duhul Domnului este un biruitor, chiar dacă a avut loc vreun faliment spiritual în viața lui. Prin ascultarea de Duhul Domnului, acel om înlătură și biruiește falimentul. Și astfel, el se va bucura la pomul vieții care este în împărăția lui Dumnezeu. Eșecul omului din Gen. 3 a fost rezolvat prin răscumpărarea Seminței femeii (Gen. 3:15). La fel, cel care perseverează în biruință (fie că se pocăiește când păcătuiește, fie rămâne statornic în credință până la capăt – Evr. 10:35-39) se va înfrupta din pomul vieții pentru veșnicie. Trebuie să înțelegem că a mânca din pomul vieții este o experiență pe care un credincios o are deja din momentul credinței sale în Domnul Isus Cristos (vezi Ioan 5:24 – vezi „are viață veșnică”, în prezent până în veșnicie; vezi și Ioan 20:31), și va continua până în împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

Dragostea adevărată (cea a Domnului) acoperă totul,. .., suferă totul (1 Cor. 13:7). Acesta este harul lui Dumnezeu pentru oricine care biruiește (în pocăință și în perseverarea în credință).

Întrebări de studiu:

1. Cum se prezintă Domnul Isus Cristos bisericii din Efes (v. 1)? Ce vrea să comunice Domnul bisericii prin această prezentare?
2. Ce-i place Domnului la biserica din Efes (v. 2-3,6)?
3. Ce reproșează Domnul bisericii din Efes (v. 4)?
4. De ce biserica trebuie să se pocăiască de faptul că și-a părăsit dragostea dintâi (v. 5)? Ce s-ar întâmpla în situația în care biserica rămâne în starea ei de păcat?
5. Privind în Gal. 5:22-23, ce poți spune despre importanța dragostei în biserica lui Cristos (vezi și 1 Cor. 13)?
6. Care este răsplătirea promisă celor care vor fi biruitori (v. 7)? Ce legătură vezi tu între ascultarea de Duhul Domnului și biruința credincioșilor în acest context (vezi v. 7)?

15.11

Cel Suprem așteaptă credincioșia ta

Apoc. 2:8-11 (Apoc. 2:8)

Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i:

„Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat.

Continuăm să privim la Domnul Isus Cristos prin credință, prin Duhul Sfânt. Continuăm astfel să experimentăm (așa cum am văzut și în lecția anterioară, din 8:11) ce ni se spune în 2 Cor. 3:18. Vom privi acum la mesajul către biserica din Smirna. Biserica din Smirna este o biserică care suferă de dragul Domnului care a răscumpărat-o (v. 9).

1. Domnul este Suveranul absolut și Biruitorul asupra tuturor vrăjmașilor

Domnul Isus se prezintă acestei biserici mai întâi ca Cel care este „Cel dintâi și Cel de pe urmă” (v. 8). Adică El este Alfa și Omega (1:8, 11). El este, Cel care are prerogativele lui Dumnezeu Tatăl. Această titulatură înseamnă de fapt că El, fiind la început, nu are de fapt început (vezi și Ioan 1:1 – „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Faptul că El era la început înseamnă că El nu are început, El este

din veșnicie). De asemenea, El este sfârșitul, Cel de pe urmă. El determină sfârșitul a tot și, de asemenea, El nu are sfârșit, El va fi veșnic. Apoi El se prezintă ca Cel care a murit și a înviat. Așadar, El, deși a experimentat moartea, totuși, prin înviere a biruit moartea. Moartea este cel mai mare, cel mai de temut dușman al omului și al creației lui Dumnezeu (Rom. 8:19-21). Moartea însă a fost biruită în totalitate de Domnul Isus Cristos. Din moment ce moartea a fost biruită de Domnul, nu mai există nici un vrăjmaș care să mai rămână în picioare (vezi 1 Cor. 15:26; Fap. 2:34-36).

Așadar, Domnul Isus Cristos este Suveranul absolut și veșnic; El este Biruitorul tuturor vrăjmașilor Lui și al bisericii Sale. Și dacă El este cu noi, „cine va fi împotriva noastră”? (Rom. 8:31). De aceea, prezentarea pe care o face aici Domnul Isus despre El Însuși este una care are menirea să încurajeze biserica Lui, să mângâie cu adevărat pe cei descurajați și loviți, să bucure pe cei întristați chiar și în mijlocul durerilor și suferințelor, să întărească pe cei slabi.

2. Biserica Domnului este chemată să sufere în lume și să biruiască prin suferință

Ce spune Domnul bisericii din Smirna, Cel care este Suveranul absolut și Biruitorul tuturor vrăjmașilor Lui și ai bisericii Sale?

- El spune că știe necazul și sărăcia credincioșilor bisericii din Smirna, dar și batjocurile cu care ei erau loviți din partea celor care Îl resping pe Cristos (v. 9). Aici nu este vorba despre o sărăcie a unor oameni leneși, care trăiesc doar pentru a contempla pe Domnul (vezi 2 Tes. 3:11-12). Nu este vorba nici despre oameni proști care nu știu să se descurce în viață și să-și clădească o viață binecuvântată în societate și de aceea au ajuns săraci. Domnul Isus le spune că ei de fapt sunt bogați (desigur în plan spiritual); ideea aici este că Domnul nu le reproșează sărăcia ca și cum ea derivă din lenevie sau prostie. Situația bisericii din Smirna era aceea a celor care erau prigonți din cauza credinței lor în Cristos. Comunitatea de iudei, care era foarte mare în Smirna și care avea monopolul asupra economiei din zonă, lupta cu înverșunare împotriva sfinților bisericii pentru că ei aparțineau lui Cristos. De aceea, Domnul îi descrie ca „o sinagogă a Satanei” (v. 9). Acești iudei îi respingeau pe creștini, în ciuda faptului că erau harnici, înțelepți și integri în caracter, doar pentru că ei credeau în Cristos. Aceasta a fost și este situația multor creștini în lume.

- Domnul însă nu intervine în necazurile sfinților din Smirna, pentru a-i nimici pe vrăjmașii lor și pentru a-i ridica din starea lor dureroasă. El însă îi

încurajează că știe despre ei, le spune că vor mai avea parte în continuare de necazuri și îi îndeamnă să fie credincioși până la moarte (v. 10). Întrebarea este, în acest caz: De ce nu îi eliberează pe credincioșii Lui, din moment ce El este ceea ce le spune că este (v. 8)? Ce fel de Mântuitor și Suveran este El? Asemenea întrebări s-au pus de-a lungul istoriei, din partea necredincioșilor, și chiar și din partea credincioșilor, în momentele lor de slăbiciune. Așa că, unii au considerat că trebuie să schimbe teologia biblică a mântuirii și despre Mântuitorul, în „teologie a prosperității”, în „teologie a unui mântuitor care nu știe totul”, etc. Dar cuvântul lui Cristos, Evanghelia biblică spune altceva. De aceea să luăm aminte la ce ne spune cu adevărat El, Domnul. Deocamdată spunem, la acest punct, că suveranitatea Domnului se manifestă în aceea că El știe totul și cunoaște pe deplin și viitorul. Dacă El îngăduie necazurile, sărăcia, prigoana sfinților Săi, trebuie de asemenea să știm că El, are totul sub control. El este Cel care domină istoria lumii și nu diavolul, sau vrăjmașii. El este înălțat la dreapta lui Dumnezeu, mai presus de orice autoritate din cosmos (Filip. 2:9-11). El îi ține pe toți acești vrăjmași sub autoritatea Lui și El îi va duce la nimicire finală.

- Și dacă El îngăduie totul o face pentru că sfinții Domnului au menirea să mărturisească pe Domnul lor în lume. Ce trebuie să mărturisească ei? Că Domnul a suferit din cauza păcatelor noastre, că a fost omorât și îngropat și că a treia zi El a înviat și apoi s-a înălțat la ceruri în glorie (1 Cor. 15:1-11; Mat. 16:21). Domnul Isus se arată viu ucenicilor Lui (vezi Lc. 24), celor care fuseseră doborâți de întristare și le spune: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi. Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. ..Voi sunteți martori ai acestor lucruri” (Lc. 24:44-48). Așadar, de ce sfinții trebuie să sufere toate acestea? Pentru că ei sunt martorii Domnului în lume (vezi Apoc. 12:11). Pentru că drumul spre glorie trece mai întâi pe la cruce. Așa trebuie să se întâmple și cu sfinții Domnului (Fap. 14:22; Rom. 8:17-18). Mântuirea lui Cristos nu este o mântuire de suferințe ci prin suferințe (vezi și 2 Tim. 4:17-18; Filip. 1:29-30). Prin aceasta se arată absoluta suveranitate a Domnului nostru și deplina Sa biruință asupra tuturor vrăjmașilor (El a murit, nu a scăpat de moarte, dar a înviat din morți, nimicind moartea și boldul morții – 1 Cor. 15:54-58). Prin aceeași experiență ne trece Domnul și pe noi, sfinții Lui.

- De aceea, El ne îndeamnă să fim credincioși până la moarte (v. 10). A birui, în sensul mesajului către biserica din Smirna înseamnă a accepta cu

nădejde planul pe care Domnul Îl are pentru noi pe pământ (acela de a suferi pentru numele Său – vezi Apoc. 12:11); înseamnă a persevera în credință până la moarte (aceasta înseamnă că, dacă este să mărturisim pe Domnul, moartea nu ne va cruța – s-o acceptăm ca și plan al Domnului pentru noi – vezi Ioan 21:18-19). A birui înseamnă a trăi în această lume având nădejdea gloriei viitoare (vezi 2 Tim. 4:17-18). Această glorie nu ne va fi dată „aici și acum”, ci la revenirea în glorie a Domnului nostru.

3. Aceasta duce la imunitate veșnică față de iad și moartea din el

Promisiunea Domnului Isus pentru biserica din Smirna este una extraordinară. Această promisiune are două componente, așa cum o monedă are două fețe: (1) El va da tuturor celor care vor fi credincioși cununa vieții (a vieții veșnice – v. 10). Desigur toți cei care cred au deja această viață veșnică (Ioan 5:24). Dar, când vorbim despre cununa vieții, noi vorbim despre ceea ce vom primi la revenirea Domnului în glorie – plinătatea vieții veșnice în împărăția veșnică a lui Dumnezeu (vezi Apoc. 21-22). (2) El va da, tuturor celor care vor birui, harul de a nu fi vătămați nicidecum de a doua moarte (v. 11). Aceasta este de fapt moartea veșnică, sau moartea a doua, de fapt adevărata moarte (vezi Apoc. 20:14-15; 14:9-11). În Apoc. 20:6 ni se spune: „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere”. Prima înviere este învierea spirituală a celor morți în păcatele lor prin credința lor în Domnul Isus Cristos (Ioan 5:24). De aceea Domnul Isus le spune acestora că ei deja au viață veșnică și nu vor mai veni la judecată (În Apoc. 20:11-15, acești credincioși lipsesc dintre cei morți care vor apărea înaintea tronului alb de judecată a lui Dumnezeu; ei de fapt sunt scriși în cartea vieții Mielului – Apoc. 13:8; Lc. 10:20).

Această promisiune este consemnată în cuvântul Scripturii și adusă la nivelul duhului nostru pentru a fi permanent cu noi prin Duhul Sfânt. De aceea să avem urechi să ascultăm ceea ce spune Duhul Sfânt bisericilor Domnului (v. 11).

Întrebări de studiu:

1. Cum se prezintă Domnul Isus Cristos bisericii din Smirna (v. 8)? Ce vrea să comunice Domnul bisericii prin această prezentare?
2. Ce laudă Domnul la biserica din Smirna (v. 9)? Din ce cauză sufereau credincioșii în Smirna?
3. De ce Domnul îngăduie suferințe în continuare pentru biserică (v. 10)? Ce urmărește Domnul prin suferințele credincioșilor (vezi Apoc. 12:11)?

4. În ce mod salvează Domnul pe credincioși – de suferințe, sau prin suferințe (vezi Dan. 3 – în cuptorul de foc; și Dan. 6 – în groapa cu lei; vezi și 2 Tim. 4:17-18 – Pavel a fost de fapt condamnat la moarte)?
5. Ce promite Domnul celor ce biruiesc (v. 11)?
6. Ce legătură vezi tu între ascultarea de Duhul Domnului și biruința credincioșilor (v. 11)?

22.11

Cel care este Cuvântul așteaptă ascultarea ta

Apoc. 2:12-17 (Apoc. 2:12)

Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i:

„Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri.

Îngăduința și toleranța sunt două trăsături de caracter total diferite în ochii lui Dumnezeu. Îngăduința este o roadă a Duhului Sfânt (vezi Efes. 4:2; Col. 3:13), care ne face să ne acceptăm și să iertăm unii pe alții, în dragoste. Noi nu scuzăm greșeala sau păcatul fratelui sau aproapelui nostru, dar, așa cum Domnul Isus a murit pentru păcatele noastre și prin sângele Său avem iertare și eliberare de păcat, așa și noi suntem chemați să îi îngăduim pe cei care ne greșesc în speranța că ei se vor pocăi de greșelile și de păcatele lor. Toleranța însă înseamnă a-l îngădui pe aproapele nostru, considerând că greșeala sau păcatul lui nu este greșeală sau păcat.

Biserica din Pergam era confruntată tocmai cu această confuzie în înțelegerea corectă a celor două trăsături de caracter. Noi suntem chemați în a-i ajuta pe oameni să-și vadă păcatele lor și să se pocăiască de ele, prin îngăduința ce le o arătăm. Dar nu suntem chemați să-i facem pe oameni să se simtă confortabili în păcatele lor, tolerându-le purtarea.

Biserica Domnului s-a confruntat de-a lungul istoriei cu o asemenea problemă și atunci când ea nu a tratat în mod corect păcatul, ea a avut mari probleme în supraviețuirea ei spirituală, cât și în mărturia ei în lume.

1. Domnul este Cuvântul care zidește și dăruiește

Domnul Isus se prezintă bisericii din Pergam ca fiind Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri (v. 12). În Scriptură sabia este un simbol pentru cuvântul lui Dumnezeu (Efes. 6:17; Evr. 4:12; Apoc. 1:16; 19:15). Ioan Îl prezintă pe Domnul Isus, în evanghelia sa ca fiind Cuvântul care s-a întrupat (Ioan 1:1-18; vezi v. 14). Cuvântul lui Dumnezeu este o binecuvântare veșnică pentru om (vezi Ps. 119; Fap. 20:32). De asemenea, Cuvântul are puterea de a

pătrunde până în cele mai adânci părți ale ființei omului (Evr. 4:12), fie pentru a oferi binecuvântarea vieții, fie pentru a judeca și a distruge ce este rău, sau pe cei care refuză să se conformeze Cuvântului (Ioan 17:3; 6:68; Ps. 2:9; Apoc. 19:15). Cuvântul lui Dumnezeu este în Cristos o armă de temut, în fața căreia nu poate rezista nimeni (Apoc. 2:16; Efes. 6:17).

2. Biserica Domnului – chemată să asculte Cuvântul cu credincioșie

Pe de o parte vedem că Domnul apreciază credincioșia bisericii din Pergam, care locuiește chiar acolo unde domnește Satan (v. 13). Mai mult, El apreciază credincioșia fiecărui credincios în parte; iar dacă credincioșia cuiva se arată prin sacrificiul vieții de dragul Domnului și a cuvântului Lui, aprecierea este deosebită (vezi Antipa – martorul Lui credincios, v. 13). Pe de altă parte însă, Domnul Isus cunoaște nu numai laturile bune ale caracterului bisericii Sale și ale credincioșilor ei, ci și părțile negative.

Biserica din Pergam era credincioasă Domnului și mărturiei Sale. Însă între credincioși erau unii care aveau o învățătură eretică. Domnul vorbește despre unii care țin de învățătura lui Balaam și țin învățătura Nicolaiților (v. 14-15). Balaam este tipul profetului mincinos în Vechiul Testament. Deși, el primea revelații de la Domnul (vezi Num. 22-25), totuși, pentru un câștig material nelegiuit a încercat să atragă blestemul lui Dumnezeu asupra poporului Israel. Pentru că nu a reușit, el a sugerat un plan diabolic împăratului moabiților, Balac, prin care pedeapsa lui Dumnezeu a venit peste mulți israeliți (vezi Num. 25). În biserica din Pergam erau unii care promovau o învățătură similară. Prin ea îi făcea pe credincioși (pe unii dintre ei) să facă compromis cu lumea și cu puterea lumească pentru ca să li se rezolve unele probleme. O asemenea învățătură îi face pe credincioși să creadă că nu este nici o problemă dacă beneficiază de unele avantaje din partea puterii lumesti sau din partea oamenilor acestei lumi, în schimbul acceptării idolatriei sau a imoralității. Se pare că varianta asemănătoare a învățaturii lui Balaam (vezi Num. 25:1-15), în vremea primului secol creștin și în Asia Mică era învățătura nicolaiților (o învățătură care îi făcea pe unii creștini să tolereze în viața lor anumite aspecte ale idolatriei și imoralității pentru anumite avantaje pe care le primeau aceștia din partea lumii). Și ei considerau că o asemenea atitudine nu este păcat în ochii Domnului.

O asemenea învățătură este de neacceptat pentru biserica Domnului. Domnul Însuși, condamnă o asemenea învățătură și pe cei ce și-o însușesc. Singura cale de restaurare în biserică este pocăința (v. 16). Care însă este vina bisericii din Pergam? Bisericii nu i se reproșează că are o asemenea învățătură

eretică (v. 14). Doar unii dintre credincioși au această învățătură, nu întreaga biserică (vezi v. 16 – „Mă voi război cu ei...”, spune Domnul). Și totuși, biserica trebuie să se pocăiască (v. 16). Vina bisericii este aceea că ea tolerează un asemenea grup de credincioși în sânul ei. Biserica ar fi trebuit să aibă o atitudine fermă de condamnare a unei asemenea învățături și a celor care o promovează și o acceptă. Biserica trebuia să facă o separare clară între credincioșii adevărați și cei care și-au însușit învățătura falsă. Era necesară o asemenea disciplinare pentru ca adevărul cuvântului lui Dumnezeu să fie proclamat cu fermitate și pentru protejarea celorlalți credincioși. Se pare că biserica nu a luat o asemenea măsură de disciplinare fermă. De aceea Domnul Isus cere pocăință întregii biserici.

În situația în care biserica nu va interveni în problema pe care o avea în sânul ei, Domnul Isus Însuși va interveni. El nu spune în ce mod va interveni, însă cu siguranță intervenția Lui va fi eficientă și devastatoare. El se va război cu ei cu sabia gurii Sale (adică prin cuvântul Lui) (v. 16).

Leția pentru orice biserică și pentru orice credincios este aceasta. Suntem chemați la îngăduință creștină, însă nu la a tolera păcatul. Învățătura falsă trebuie demascată și înlăturată cu toată fermitatea (vezi Fap. 20:28-31). Este nevoie de disciplinare spirituală în biserică, însă conform cuvântului Domnului (vezi 1 Tim. 5:19-20; 2 Tim. 2:24-26; Tit 3:9-11). Sănătatea spirituală este esențială în biserică, atunci când este vorba despre învățătura dată bisericii. Biserica Domnului trebuie să aibe grijă cu privire la învățătura dată credincioșilor (vezi Fap. 20:26-27; 1 Tim. 4:16; 2 Pet. 2; Iuda). Sabia cuvântului lui Dumnezeu este arma cea mai eficientă împotriva unor astfel de învățături false, cât și pentru zidirea sănătoasă a bisericii (Fap. 2:42; 2 Tim. 2:14-17).

3. Aceasta va face ca omul ascuns al inimii să fie saturat și puternic

Este interesantă promisiunea făcută de Domnul celor ce biruiesc (v. 17). Acestora li se promite: (1) că vor mânca din mana ascunsă. Mana ascunsă este o expresie care ne aduce aminte de hrănirea miraculoasă a poporului Israel dimp de 40 de ani, cât a călătorit prin pustiu spre țara Canaanului. Ea era considerată „ascunsă” pentru că, pe de o parte, a fost o hrană venită direct de la Dumnezeu și care nu se găsea deloc în hrana normală pe care o au oamenii. Pe de altă parte ea era ascunsă în aceea că un vas cu mană a fost pus spre păstrare în chivotul mărturiei din sfânta sfintelor. Nimeni nu putea vedea acea mană ci numai Dumnezeu. Credincioșii care ascultă de cuvântul Domnului și care nu fac compromis cu lumea, pentru obținerea de avantaje pentru supraviețuirea

lor în situații dificile, vor fi binecuvântați de Domnul cu resursele Sale miraculoase și ascunse și vor înțelege astfel că nu au nevoie de înțelegere cu lumea sau cu diavolul pentru „a trece puntea”; ei au tot ce au nevoie în Cristos, Domnul (Col. 2:9-10). Domnul le va susține viața, așa cum a susținut viața poporului Său în pustie. (2) Vor primi o piatră albă, pe care va fi scris un nume nou, neștiut de nimeni decât de cel care îl primește. Este vorba și aici de un câștig miraculos pentru cel care ascultă cu credințioșie de cuvântul Domnului. Piatra albă este o aluzie la pietrele scumpe ce care le purta marele preot al Israelului pe umeri și pe piept, pe care erau încrustate numele celor 12 triburi ale lui Israel. În felul acesta se considera că marele preot ducea pe umerii lui și purta în inima lui pe toți cei din poporul lui Dumnezeu înaintea Dumnezeului lor. Implicația promisiunii Domnului Isus pentru cei care biruiesc dintre credințioșii din Pergam este aceasta: Domnul va purta El Însuși pe umărul Său și în inima Lui pe acești biruitori. Numele lor (adică identitatea persoanei lor) va fi legată de inima Domnului și relația intimă cu Domnul va fi una desăvârșită. Faptul că nimeni nu cunoaște acest nume, decât Domnul și cel care este în inima Lui (prin numele său), înseamnă o legătură spirituală intimă perfectă între el și Domnul (intimitatea în relație este exclusiv experimentată doar de cele două persoane legate astfel).

Din moment ce Domnul Isus Cristos este Cuvântul lui Dumnezeu în toată plenitudinea lui, credințioșii sunt chemați să asculte de Cuvânt. Aceasta înseamnă credințioșie totală în trăire și mărturie sfântă conform Cuvântului și respingerea oricărei învățături false. Din moment ce, în Cristos, noi avem totul deplin (Col. 2:9-10), nu ne mai trebuie nimic din partea lumii, și din partea celui rău, pentru a supraviețui în trăirea noastră.

Întrebări de studiu:

1. Cum se prezintă Domnul Isus Cristos bisericii din Pergam (v. 12)? Ce vrea să comunice Domnul bisericii prin această prezentare?
2. Ce efecte are cuvântul lui Dumnezeu în viața omului (Evr. 4:12-13)?
3. Ce laudă Domnul la biserica din Pergam (v. 13)? În ce condiții se poate vedea credințioșia adevărată?
4. În ce constă învățătura eretică din Pergam (v. 14-15; vezi și Num. 25)? Ce caracteristici periculoase avea această învățătură (vezi lecția)?
5. Ce va face Domnul împotriva celor care nu se pocăiesc (v. 16)? Ce efect are cuvântul Domnului asupra celor care resping cuvântul Domnului (vezi Ps. 2:9; Apoc. 19:15)?

6. Care va fi răsplata pentru biruitori (v. 17)? Ce înseamnă de fapt acest lucru pentru noi (vezi lecția)? Ce legătură vezi tu între ascultarea de Duhul Domnului și biruința credincioșilor (v. 17)?

29.11

Cel care judecă așteaptă să fii ferm în curăție

Apoc. 2:18-29 (Apoc. 2:18)

Îngerului Bisericii din Tiatira, scrie-i:

*„Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului,
și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă.*

Biserica din Tiatira pare să aibă aceleași probleme spirituale ca și biserica din Pergam, însă sunt anumite aspecte care le diferențiază. Ambele biserici se confruntă cu învățături false, cam de același tip, numai că în biserica din Pergam cei care acceptaseră aceste învățături false constituiau un grup mic și acest grup nu influența biserica în întregul ei. Biserica se pare nu accepta învățătura lor, numai că aceștia erau tolerați între credincioși. În biserica din Tiatira situația era mult mai gravă. Biserica lăsa ca să fie influențată de învățătura falsă. Această învățătură venea din partea unei femei, numită Izabela. Numele ne amintește de regina lui Israel din vremea proorocului Ilie (1 Împ. 16:29-34 și cont.), fiica regelui Tirului, Etbaal, care s-a căsătorit cu împăratul israelit Ahab. Israel a acceptat influența nefastă a acestei regine, care a promovat în Israel idolatria, a susținut 850 de profeți ai lui Baal și ai Astarteei, și a târât poporul în idolatrie și imoralitate. La fel, și biserica din Tiatira a lăsat ca această femeie, care se dădea drept proorociță, să învețe și să amăgească pe credincioși (robii Domnului) „să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor” (v. 20). Biserica era vinovată din cauza faptului că ea „a lăsat” ca o asemenea învățătură să influențeze pe credincioși, așa cum și Israel a acceptat dominarea Izabelei asupra poporului, prin idolatria și imoralitatea impuse în țară. Nu știm cum de această biserică a ajuns în această situație dar se desprind două explicații: (1) Această Izabela și-a impus autoritatea în biserică prin învățătura ei. Aceasta înseamnă că cei care aveau menirea de a veghea asupra învățăturii date în biserică erau slabi (vezi avertizarea lui Pavel cu privire la pericolul învățăturilor false – Fap. 20:28-31) și au acceptat pretențiile ei de a fi proorociță. Dacă era proorociță recunoscută și cu influență în biserică, desigur, se considera că ea are cuvânt de la Dumnezeu, primit prin revelație directă. Ca și în cazul grupului de oameni din

biserica din Pergam, care aveau învățătura lui Balaam, se pare că ideea că poți face compromis cu lumea, acceptând idolatria și imoralitatea ei, chiar dacă ești credincios, a adus roade și în biserica din Tiatira, considerându-se probabil că acest lucru nu este păcat. Dacă mântuirea este prin har, de ce să nu acceptăm învățătura că poți păcătui și totuși să fii un adevărat credincios? Acest lucru îl promova, se pare, Izabela. (2) Argumentele ei erau motivate de cunoașterea „adâncimilor Satanei”. Ideea era, se pare, următoarea: „Dacă vrei să-l biruiești pe Satan, trebuie să acționezi, câteodată, ca el și astfel de pe poziția lui îl poți birui mai bine”. Era un gen de argument care fascina prin așa-zisa profunzime a lui și mulți au căzut în plasa acestei gândiri (ca în domeniul spionajului).

Erau însă puțini credincioși (aici apare a fi o minoritate, o rămășiță) (v. 24-25) care nu s-au întinat cu această învățătură. Ei, se pare, erau adevărații credincioși ai bisericii (vezi același lucru și la celelalte trei biserici care urmează: Sardes, Filadelfia și Laodicea), care sunt lăudați de Domnul.

1. Domnul este Cel care judecă biserica Lui

Domnul Isus se prezintă bisericii din Tiatira ca Cel care judecă în numele lui Dumnezeu (v. 18). El este: „Fiul lui Dumnezeu”. În Ioan 5:22-30 Domnul Isus spune că El, ca Fiu al lui Dumnezeu, a primit din partea lui Dumnezeu Tatăl mandatul de a fi Judecător peste lume, cât și peste poporul Său. El afirmă că, „toată judecata (Tatăl) a dat-o Fiului” (Ioan 5:22). Astfel, El se prezintă ca Cel care „are ochii ca para focului” (v. 18). Aceasta presupune o privire extrem de pătrunzătoare – El știe și vede totul, până în cele mai adânci locuri ale lăuntrului omului; nimic nu-i scapă. În același timp, El, cu privirea Lui, judecă lăuntrul omului, cele mai ascunse gânduri ale lui, motivațiile sale plăsmuirile lor, dacă sunt bune sau rele. Domnul Isus mai spune că are picioarele ca „arama aprinsă” (v. 18). Este vorba despre umblarea Lui. El judecă și îi nimicește pe toți vrăjmașii Lui (Fap. 2:34-35). Pasajul din Isa. 63:1-6 este o profeție despre Domnul Isus. El este prezentat aici ca Cel peste care a venit toată judecata lui Dumnezeu din pricina tuturor păcatelor lor și a suferit-o în totalitate. În această judecată a lui Dumnezeu asupra Lui, El s-a arătat total neprihănit și fără cusur. De aceea, El a fost glorificat și va judeca pe păcătoși, pe toți oamenii, ca Unul care a experimentat judecata lui Dumnezeu și a fost găsit nevinovat.

Titlul Său de Judecător în numele lui Dumnezeu, Îi dă dreptul să judece și biserica Lui (v. 21-23), deci și pe Izabela și pe urmașii ei.

2. Biserica Domnului – chemată la fermitate în a-și păstra curăția

Primul lucru pe care Domnul îl spune este că biserica însăși este vinovată că a lăsat ca Izabela să-și impună învățătura ei. Apoi, El o confruntă pe Izabela. Isus arată că ea „își zice” proorociță, dar de fapt nu este. Ea însăși s-a denumit așa, fără nici un mandat de la Dumnezeu. Învățătura ei este apoi analizată. Aceasta nu este deloc cuvântul lui Dumnezeu ci este o învățatură drăcească care justifică curvia și idolatria ei. Așa ceva este, din partea ei, o sfidare pe față a învățaturii curate și sănătoase a cuvântului lui Dumnezeu și în același timp o dovadă de mândrie și răutate, ca și a Izabelei din vremea Vechiului Testament. Învățătura ei, care se pretindea a fi una profundă, era de fapt o minciună de la cel rău care merita a fi călcată în picioare. De fapt, Domnul spune că ea amăgea poporul lui Dumnezeu. Cei din biserică ar fi trebuit să cerceteze cu mare discernământ pretențiile false ale Izabelei și învățătura ei mincinoasă. Biserica nu ar fi trebuit să accepte așa ceva în sânul ei și ar fi trebuit să vadă că era un pericol pentru credincioșii din biserică.

Faptul că biserica nu a fost fermă în apărarea adevărului lui Dumnezeu și a vieții curate pe care credincioșii au primit-o ca și haină a neprihănirii (vezi Apoc. 7:9, 13; 19:8), este considerat de Domnul ca un lucru foarte grav și care merită un tratament pe măsură. El Însuși va judeca și judecata Lui va fi teribilă.

Domnul s-a arătat plin de har și de răbdare chiar și față de Izabela – El i-a dat vreme să se pocăiască, însă ea „nu vrea să se pocăiască de curvia ei” (v. 21). Însă, după perioada de har vine pedeapsa drastică a Domnului – ea va fi aruncată bolnavă în pat (patul curviei ei devine un pat de boală) (v. 22). Urmașii ei vor fi și ei loviți de un mare necaz, în cazul nepocăinței lor (v. 22). Copiii ei vor fi loviți cu moartea (desigur este vorba aici despre rodul curviilor ei). Mai mult decât atât, intervenția judecății Domnului în biserică din Tiatira, în viața Izabelei și a celor care s-au lipit de ea, va fi atât de răsunătoare încât toate bisericile vor cunoaște că Domnul este în stare să judece păcatul și pe păcătoși; că El cercetează adâncul ființei fiecăruia și demască tot ce este necurat și păcătos. El știe să judece cu dreptate, pe fiecare după faptele lui (v. 23).

Vor fi însă protejați toți credincioșii care nu au acceptat învățătura Izabelei și care nu au vrut să se lase fascinați de profunzimea mincinoase ale acestei învățături drăcești. Ei sunt îndemnați doar să persevereze cu tărie în nevinovăție și în învățătura sănătoasă a cuvântului lui Dumnezeu, până ce Domnul va veni (v. 24-25; 2 Tim. 1:13-14; Iuda 3-4).

Credincioșii trebuie să ia seama deci că o viață curată, susținută de cuvântul lui Dumnezeu, și fermitatea de a rămâne până la capăt loiali Domnului și învățaturii Sale, sunt de mare preț înaintea Celui care este Judecătorul din partea lui Dumnezeu. Ei trebuie să știe că oricine se va ridica și, prin mândria și răutatea lui va promova o altă învățătură și o altă evanghelie, diferite de cele ale lui Cristos, vor fi aspru pedepsiți; la fel și cei care își însușesc asemenea învățătură și asemenea evanghelie. Și ei mai trebuie să știe că cei care perseverează în credințioșia față de învățătura și evanghelia lui Cristos și perseverează cu fermitate în curăție până la sfârșit, vor fi răsplătiți veșnic pentru biruința lor (v. 24-28).

3. Aceasta va duce la autoritate și glorie pentru cei care se păzesc curati

Răsplata pentru biruința despre care s-a vorbit mai sus este una cu totul specială: (1) Ei vor primi stăpânirea peste toate neamurile, din partea Domnului (v. 26-27). Desigur, pe pământ, acești credincioși ai Domnului, sunt de fapt desconsiderați și prigoniți de lume cât și de credincioșii falși. Însă Domnul lor are toată puterea în cer și pe pământ (Mat. 28:18-20). Pentru aceasta ei vor domni în lume. Ei domnesc și în prezent prin autoritatea cuvântului și a mărturiei lor (vezi Apoc. 11:4-6; Mat. 10:16-20). Dar, la revenirea Domnului, această autoritate a lor va fi plinară. În fața autorității lor nu va rezista nimeni. (2) Ei vor primi „lucefărul de dimineață” (v. 28; 2 Pet. 1:19; Apoc. 22:16). Domnul Isus este de fapt acest Lucefăr de dimineață (Apoc. 22:16). Răsplata de aici vizează faptul că, la revenirea Domnului în glorie, toți cei care au biruit vor fi glorificați ca și Domnul lor (vezi și Dan. 12:3). Autoritatea cât și gloria pe care ei le vor primi vor fi veșnice.

Așadar, cei care se vor ridica pe ei înșiși, ca și Izabela, vor fi prăbușiți, așa cum și Lucifer a fost prăbușit (Isa. 14:12-20; Ezech. 28:16-19). Însă cei care au rămas în umilință ca și Domnul lor (vezi Filip. 2:5-8) și credincioși Domnului în curăție și loialitate față de cuvântul Lui, vor fi ridicați ca și Domnul lor (Filip. 2:9-11) și se vor bucura pentru veșnicie de binecuvântarea gloriei lui Dumnezeu (1 Pet. 5:6; Iac. 4:10; Lc. 14:11; 18:14).

Întrebări de studiu:

1. Cum se prezintă Domnul Isus Cristos bisericii din Tiatira (v. 18)? Ce vrea să comunice Domnul bisericii prin această prezentare?
2. Ce laudă Domnul la biserica din Tiatira (v. 19)?

3. Care era problema bisericii din Tiatira (v. 20)? Ce poziție avea Izabela în biserică (vezi și 1 Împ. 16:29-34)? De ce era biserica vinovată din cauza învățării Izabelei (vezi lecția)?
4. Ce pedeapsă urma să aplice Domnul Izabelei și adeptilor ei (v. 21-23)?
5. Ce li se spune credincioșilor care nu au acceptat învățătura Izabelei (v. 24-25)? Cum crezi tu că această rămășiță de credincioși și-a păstrat integritatea spirituală sub presiunea Izabelei?
6. Ce li se promite celor care vor birui (v. 26-28)? Ce înseamnă acest lucru? Ce legătură este aici între ascultarea de Duhul și biruința credincioșilor (v. 29)?

6.12

Cel care este plin de Duhul așteaptă trezirea ta

Apoc. 3:1-6 (Apoc. 3:1a)

Îngerului Bisericii din Sardes, scrie-i:

„Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele.

Biserica din Sardes are o problemă de alt gen, în comparație cu celelalte biserici. Ea pare că trăiește dar este moartă în plan spiritual. Nu se vorbește în mesajul către această biserică despre păcate în care trăiesc credincioșii și totuși, prin raportare la un grup mic de credincioși menționați în v. 4, înțelegem că majoritatea credincioșilor aveau hainele albe mănjite (desigur de necurăție și păcat). Viața spirituală lipsea acestei biserici și, evident, mireasma ei (vezi 2 Cor. 2:15-16) înaintea lui Dumnezeu nu era deloc plăcută. De aceea se impunea pentru biserică trezirea din starea ei prin pocăință.

1. Domnul este Cel care are plinătatea Duhului lui Dumnezeu și stelele bisericilor în mâna Lui

În profeția lui Isaia se vorbește despre Cristos ca fiind „Odrasla” care „va ieși din tulpina lui Isai și un Vlăstar va da din rădăcinile lui. Duhul Domnului se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul” (Isa. 11:1-2). De asemenea, Ioan Botezătorul a afirmat despre Domnul Isus, în mărturia sa, că „Dumnezeu nu-I dă (Fiului) Duhul cu măsură” (Ioan 3:34). Ambele texte vorbesc despre plinătatea pe care Cristos o are în relația Sa cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Mereu se spune despre El (în special în evanghelia după Luca) că Isus era, acționa, umbla și lucra plin de Duhul Sfânt (vezi de ex. Lc. 4:14,

18). De aceea, atunci când El s-a înălțat la cer, la dreapta lui Dumnezeu, a trimis pe pământ Duhul Sfânt pentru a fi Mângâietorul bisericii Sale (vezi Fap. 2:33; Ioan 16:7-15). Astfel, biserica lui Cristos este templul Duhului Sfânt, la fel și credincioșii ei (1 Cor. 3:16; 6:19-20). În această condiție biserica pe pământ este de fapt manifestarea lui Cristos, Cel care S-a înălțat la cer. Așadar viața bisericii se află în Cristos, prin Duhul Sfânt. Mărturia bisericii, lucrarea ei, orice manifestare a bisericii și a credincioșilor ei este de fapt manifestarea lui Cristos, prin Duhul Său în lume. Fără Cristos în ea, fără Duhul de viață a lui Cristos, biserica nu mai este trupul viu al lui Cristos, ci un trup mort. În această stare biserica nu mai are nici o binecuvântare de la Domnul pentru oamenii din lume. Așadar, prezentarea lui Cristos către biserica din Sardes, o conștientizează de situația ei gravă în care este și de faptul că nu există nici o justificare pentru credincioșii bisericii de a fi moartă în plan spiritual. Dacă ea este în această stare, atunci înseamnă că păcatul a intervenit în viața ei. Este ca și cum cineva moare de foame stând la masă în fața mâncării pe care ar trebui să o mănânce, dar refuză să o mănânce.

Domnul Isus mai spune că El este Cel care are și cele șapte stele (v. 1). Stelele sunt fie cei care vestesc cuvântul bisericilor, fie mărturia ei. Trebuie să înțelegem că Domnul Isus i-a trimis pe ucenicii Lui în lume ca să propovăduiască Evanghelia nu oferindu-le resurse spirituale, în afara persoanei Sale; El le-a spus, „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile...Și iați că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului” (Mat. 28:18-20). Fără Cristos, biserica este moartă. Cristos este însă viața ei (vezi Ioan 15:1-11).

2. Biserica Domnului – chemată la a se trezi din starea ei de moarte spirituală

Sunt patru lucruri pe care Domnul Isus le spune bisericii din Sardes, în starea ei.

- Domnul cunoaște starea bisericii din Sardes. El știe că impresia credincioșilor ei este că îi merge numele că trăiește, însă impresia aceasta este una falsă; ei se înșelau amarnic, pentru că starea bisericii era de moarte spirituală (v. 2). Așadar, impresia credincioșilor și a oamenilor poate fi una bună despre starea noastră, sau despre faptele și lucrările noastre. Însă ceea ce contează este ce spune Domnul bisericii, pentru că ceea ce spune El este adevărul.

- Nu înseamnă că biserica, respectiv credincioșii ei, nu făceau fapte care erau bune în ochii oamenilor. Desigur, făceau poate multe fapte de acest gen. Nu însemna că biserica nu avea o lucrare a ei, benefică poate pentru mulți.

Însă, Domnul Isus le spune că faptele și lucrările lor nu au fost găsite a fi fost desăvârșite înaintea lui Dumnezeu (v. 2). Ce înseamnă aceste fapte desăvârșite? Scriptura este clară în acest sens. Faptele desăvârșite înaintea lui Dumnezeu sunt acele fapte pe care Dumnezeu le-a pregătit mai înainte pentru ca cei răscumpărați prin har, prin credință, să umble în ele (Efes. 2:10). Faptele desăvârșite sunt roadele Duhului Sfânt în cei credincioși (Gal. 5:22-23). Sunt acele fapte care vin din ascultare de voia Domnului, prin harul lui Dumnezeu. Ele sunt fapte de valoare care vor primi răsplătire în ziua Domnului, pentru că vor rezista focului judecății Sale (vezi 1 Cor. 3:10-15). Sunt acele fapte cerute de Domnul prin voia Lui, ca împlinire a cuvântului Său și care sunt făcute în părtășie cu Domnul, prin Duhul Sfânt (Mat. 7:21-27). În această situație Domnul avertizează biserica din Sardes să vegheze și să întărească ceea ce vine de la Dumnezeu și, prin Duhul Sfânt, să revitalizeze ceea ce este după voia lui Dumnezeu (v. 2).

- Biserica este chemată să-și evalueze starea înaintea Domnului și să se pocăiască de tot ceea ce a produs o asemenea stare de moarte în viața ei (v. 3). În cazul nepocăinței, Domnul va veni când biserica nu se va aștepta. Pedepsa pentru străjerii din armata romană care erau surprinși că dorm la locul vegherii lor, erau aspru pedepsiți. Fie li se luau armele, fie li se dădea foc la hainele lor. Pedepsa putea fi și moartea lor. O asemenea pedeapsă aspră vor primi cei din biserică, care vor fi surprinși că nu veghează în locul în care Domnul i-a așezat.

- Domnul vorbește apoi despre cei care sunt cu adevărat credincioși (o minoritate, sau o rămășiță) (v. 4). Aceștia nu și-au mânjit hainele. Înțelegem de aici că trăirea în starea de moarte spirituală (v. 1) este de fapt o stare de păcat. Păstrarea hainelor curate arată că acești credincioși trăiau o viață în Cristos (Gal. 2:20; Ioan 15:5), o viață plină de Duhul Sfânt (vezi Efes. 5:18; 1 Cor. 6:19-20). Domnul îi consideră vrednici de numele Său și de aceea părtășia cu El se va arăta prin umblarea lor și va continua în veșnicie (v. 4).

Credincioșii trebuie să rămână în Cristos așa cum vlăstarele viței de vie rămân în Viță (Ioan 15:1-11). În felul acesta ei trăiesc prin credință în Domnul lor, nu prin ei înșiși (Col. 2:6-15); extrag seva de viață spirituală din Cristos prin Duhul Sfânt și aduc roadă pentru gloria lui Dumnezeu. În cazul în care păcatul ne desparte de Cristos, viața din Cristos dispare și survine moartea spirituală. Dictonul vieții celor credincioși, a bisericii Sale, trebuie să fie ceea ce ni se spune în Ioan 15:5 („Despărțiți de Mine nu puteți face nimic”) și ce

spune Pavel în Filip. 4:13 („Pot totul în Cristos care mă întărește”; vezi și 1 Cor. 15:10).

3. Aceasta va duce la binecuvântarea veșnică din partea lui Cristos pentru toți cei ce biruiesc

În v. 5 ni se spune care vor fi binecuvântările rezervate celor care biruiesc, adică a celor care, pocăindu-se, vor trăi în Cristos și prin puterea Duhului Sfânt:

- Ei vor fi îmbrăcați în haine albe. Domnul se referă la haina neprihănită care vine de la Cristos, haina faptelor neprihănite, lucrute de Dumnezeu în viața lor prin Duhul Sfânt (vezi Filip. 3:8-9; Efes. 2:10; Gal. 5:22-23; Apoc. 19:8).

- Numele lor vor fi scrise în cartea vieții (Lc. 10:20; Apoc. 13:8). Aceasta înseamnă că ei sunt răscumpărați prin jertfa lui Cristos pentru veșnicie. De aceea, ei nu vor fi judecați în ziua judecății, la tronul alb; păcatele lor vor fi iertate prin sângele lui Cristos (Apoc. 20:12; Ioan 5:24; Efes. 1:13-14; Evr. 8:10-12; Efes. 1:7).

- Mai mult, Domnul Însuși va mărturisi numele lor înaintea lui Dumnezeu Tatăl și înaintea îngerilor (vezi Mat. 10:32-33; vezi și Iov 1:8; 2:3). Dacă Domnul Isus le va mărturisi numele lor în ceruri, aceasta înseamnă că ei au mărturisit pe Cristos în lume și au trăit o viață de mărturie, o viață curată prin neprihănirea lui Cristos (Apoc. 12:11; 7:13-17).

Secretul unei vieți binecuvântate este viața trăită în Cristos Domnul (vezi Gal. 2:20). O asemenea viață este una plină de fapte neprihănite, de viață spirituală, o viață binecuvântată în lume și înaintea lui Dumnezeu. O viață fără Cristos, cu fapte care nu provin din Duhul lui Dumnezeu, este o viață care se va prăbuși în ziua judecății (Mat. 7:21-27; Ioan 15:5; Filip. 3:4-9; 4:13; 1 Cor. 15:10).

Întrebări de studiu:

1. Cum se prezintă Domnul Isus Cristos bisericii din Sardes (v. 1; vezi și Isa. 11:1-5)? Ce vrea să comunice Domnul bisericii prin această prezentare?
2. Care era starea spirituală a bisericii din Sardes (v. 1-2)? De ce această stare era periculoasă?
3. Ce înseamnă fapte desăvârșite înaintea lui Dumnezeu (v. 2)? Ce diferență este între faptele bune ale celui care este fără Cristos și faptele bune ale celui care este în Cristos (vezi faptele bune ale lui Corneliu – Fap. 10:2;

vezi Gal. 5:22-23; Efes. 2:10)? Ce concluzie tragi cu privire la reproșul Domnului în această privință?

4. Ce trebuia să facă biserica pentru a ieși din starea ei de decădere (v. 2-3)?

5. Care era starea rămășiței credincioase din biserica din Sardes (v. 4)? De unde aveau ei hainele albe (Filip. 3:9; Apoc. 7:13-14; 19:8)? Poți spune că diferența între aceștia din v. 4 și cei care nu aveau faptele desăvârșite (v. 1-2) era că primii trăiau prin harul lui Dumnezeu (respectiv prin Duhul Sfânt) și ceilalți nu (Efes. 2:8-10)?

6. Ce răsplată vor avea biruitorii (v. 5)? Ce înseamnă acest lucru? Ce legătură este între ascultarea de Duhul și viața de biruință a credincioșilor (v. 6)?

13.12

Cel care deține cheile așteaptă mărturia ta

Apoc. 3:7-13 (Apoc. 3:7)

Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i:

„Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David,

Celce deschide, și nimeni nu va închide,

Celce închide, și nimeni nu va deschide.

Este interesant să vezi cum Domnul Isus se prezintă fiecărei biserici potrivit cu nevoile acesteia. Așa s-a prezentat El până acum bisericilor de dinainte și așa se prezintă El tuturor bisericilor. Pavel spune că noi avem totul deplin în El (Col. 2:9-19). Biserica din Filadelfia era o biserică cu puțină putere (v. 8), dar cu multă râvnă pentru a-L mărturisi pe Domnul. Această biserică, ca și altele, avea însă probleme cu cei care se considerau iudei, dar nu erau (v. 9). Aceștia s-au împotrivit cu înverșunare față de evanghelia lui Cristos și față de biserica creștină. Cu siguranță, biserica nu avea nici o șansă ca, prin puterea ei, să se lupte cu iudeii, considerați de Domnul a fi „în sinagoga Satanei” (v. 9), așa că mărturia credincioșilor părea că nu are deloc sorți de izbândă. În acest context Domnul Isus se apropie încurajator de biserica Lui.

1. Domnul este Cel sfânt și adevărat, Cel care ține cheia lui David

El, Domnul Isus, este Cel Sfânt și Cel Adevărat. Aceste calități sunt aceleași pe care Dumnezeu Însuși le are, astfel că, Domnul Isus se prezintă aici ca fiind Fiul lui Dumnezeu, deopotrivă cu Dumnezeu. Faptul că apare aici a fi

„Cel. ..”, în ambele calități (de sfânt și Adevărat) arată în mod clar dumnezeirea Lui. Isus Cristos nu este doar sfânt și adevărat, ci El este Cel care întrupează sfințenia și adevărul lui Dumnezeu.

El, de asemenea, este Cel care ține cheia lui David. Aceasta provine din Isaia 22:15-25. Este vorba acolo despre dregătorul casei împărățești a lui David, Șebna. El a fost înlăturat de Dumnezeu din această dregătorie și a fost desemnat Eliachim, fiul lui Hilchia, în locul celui înlăturat. Eliachim era omul lui Dumnezeu și, datorită trăirii lui în sfințenie și în adevăr a fost înălțat de Dumnezeu în această slujbă. Ca și dregător al casei împărățești a lui David, el avea acces la împărat și în întreaga casă a împăratului. Mai mult, cheile pe care le avea el la casa împăratului îi permitea numai lui să deschidă sau să închidă casa lui David; și când făcea acest lucru nimeni nu mai putea să închidă ceea ce el a deschis și nimeni nu mai putea să deschidă ceea ce el a închis. Doar el avea cheile. Avea deci acces total la David și palatul lui și oricine avea acces doar prin Eliachim.

Exact același lucru se poate spune și despre Domnul Isus Cristos. El și numai El are acces deplin la Dumnezeu Tatăl și nimeni altcineva. Oricine care se apropie de Dumnezeu se poate apropia doar prin El. În împărăția lui Dumnezeu doar Cristos are deplin acces și oricine poate intra în ea doar prin Cristos. El, și numai El are cheile Împărăției lui Dumnezeu. Când Domnul Isus îi spune lui Petru că „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri” (Mat. 16:19), El a avut în vedere faptul că mântuirea poate fi primită de cineva doar primind mărturia apostolilor, adică evanghelia lui Cristos. Nimeni nu poate fi mântuit pe altă cale; nimeni nu poate fi mântuit în afară de Cristos (Fap. 4:12) sau neprimind mărturia evangheliei prin credință. El, Cristos, și numai El acordă acces în împărăția cerurilor. În același timp, putem să spunem că El, Cristos, și numai El are acces la istorie și la ocaziile de vestire a Evangheliei. El și numai El poate deschide ușile inimilor oamenilor și ușile istoriei pentru ca să existe ocazii favorabile vestirii Evangheliei (vezi și Apoc. 6, când este vorba despre urgiile Domnului care vin pe pământ).

2. Biserica Domnului – chemată la a folosi ocaziile create de Domnul pentru mărturia Evangheliei

Domnul cunoaște foarte bine biserica din Filadelfia. El știe că ea a păzit Cuvântul Lui și s-a dovedit credincioasă în mărturia ei; însă ea are puțină putere și nu ar putea face nimic în lume fără ajutorul Domnului. De aceea, El îi spune că i-a pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni nu o poate închide (v.

8). Domnul nu spune nimic cu privire la ce fel de ușă i-a deschis bisericii, însă intuim că este vorba despre ostilitatea iudeilor din cetate. Ei se credeau iudei, deci poporul lui Dumnezeu, însă în realitate erau o „sinagogă a Satanei”. Aceștia constituiau ca și în Smirna o comunitate mare și puternică, și care aveau monopolul asupra mersului lucrurilor în cetate. Datorită acestora mărturia creștină a bisericii era împiedicată. Domnul îi spune însă că El i-a pus o ușă deschisă înaintea ei, pe care nimeni nu o va închide. Aceasta înseamnă că, în ciuda slăbiciunii omenești a bisericii, ea va avea trecere în fața oamenilor prin harul și autoritatea lui Cristos. Mai mult, Domnul îi va face pe iudei să vină și să se prostearnă la picioarele ei (v. 9). Acest lucru însemna, probabil, că dintre iudeii din cetate vor fi unii care vor primi Evanghelia și astfel vor fi și ei parte a bisericii Domnului. Apostolul Pavel mereu se ruga Domnului, împreună cu bisericile, ca Domnul să deschidă uși pentru propovăduirea Evangheliei (vezi Efes. 6:18-20). Pe de altă parte, el spune că Dumnezeu a făcut ca chiar întemnițarea lui să ducă la înaintarea Evangheliei în societate (vezi Filip. 1). Când Domnul deschide uși pentru evanghelie, pentru ca ea să fie propovăduită și pentru ca oamenii să o primească, nimeni nu va putea închide acele uși. Dar, la fel de adevărat este că sunt vremuri în care oamenii nu se pot pocăi și nici nu pot crede evanghelia, atunci când El închide ușile.

Domnul mai spune bisericii din Filadelfia că va fi păzită de ceasul încercării care va veni peste lume (v. 10), pentru că ea a păzit cuvântul răbdării Sale. Nu ni se spune la ce ceas al încercării face referire Domnul, dar putem spune că orice încercare vine din partea Domnului asupra lumii, biserica Lui va fi păzită. Înțelegem, de asemenea, că răbdarea credincioșilor, prin harul Domnului, îi face pe aceștia să biruiască încercările care vin asupra lumii (vezi Rom. 5:1-4), calitate pe care cei necredincioși nu o pot avea. Adevărul este că în vremuri de prigoană sau de încercări venite asupra lumii, evanghelia s-a vestit cu un mare succes iar credincioșii au fost o puternică mărturie a harului lui Dumnezeu în lume. Aceasta nu înseamnă că vremurile de pace și binecuvântare venite asupra lumii nu au dus și ele la înaintarea Evangheliei.

Biserica este, de asemenea, chemată să păzească ceea ce Domnul i-a dat, în perspectiva venirii în curând a Domnului (v. 11). Ea trebuie să aibă grijă că credințioșii ei îi va asigura cununa veșnică din partea Domnului. Acest lucru înseamnă de asemenea și o chemare către biserică de a trăi în orice vreme legată de împărăția viitoare, cerească și nu de pământ și de lucrurile trecătoare. O asemenea trăire în lume poate avea un mare impact asupra oamenilor,

arătându-le mult mai clar că pământul cu tot ceea ce este pe el va arde (2 Pet. 3), așa că adevărații credincioși nu pierd nimic prin distrugerea pământului. Faptul că credincioșii trăiesc pe pământ pentru o împărăție care nu se poate clătina și care este veșnică și glorioasă (Evr. 12:25-29) le oferă acestora un mare echilibru spiritual care, cu siguranță, îi va cerceta pe cei din lume.

Așadar, credincioșii adevărați se bucură pe pământ de uși deschise, în vederea mărturiei evangheliei, în ciuda slabei lor puteri în fața oamenilor acestei lumi. Suntem chemați să le folosim și să trăim într-un chip vrednic de chemarea lui Dumnezeu (Efes. 4:1-2).

3. Aceasta va duce la accesul deplin și veșnic în Templul lui Dumnezeu al celor care biruiesc

În v. 12 Domnul arată care va fi răspata celor care biruiesc în contextul chemărilor Domnului, adresate bisericii din Filadelfia. Răspata este legată de accesul deplin și veșnic în Templul lui Dumnezeu și în Cetatea Noului Ierusalim din cer.

- Aceștia vor fi stâlpi în Templul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă acces chiar în prezența glorioasă a lui Dumnezeu (vezi Efes. 2:21-22; Apoc. 21-22). Ei vor rămâne acolo permanent (vor fi stâlpi în Templu – parte integrantă a locașului sfânt).

- Ei vor avea numele lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim care se va coborî din cer și a Domnului Însuși. Aceasta înseamnă o legătură unică, veșnică cu Dumnezeu, cu Domnul Însuși și cu Ierusalimul ceresc.

Toate acestea înseamnă că ei vor locui ca cetățeni, nu ca musafiri, în Împărăția lui Dumnezeu. Înseamnă de asemenea un acces deplin în întreaga Împărăție a cerurilor – nimic nu le va fi oprit lor. Ei vor moșteni cea Împărăție ca fiind a lor, pentru veșnicie.

Întrebări de studiu:

1. Cum se prezintă Domnul Isus Cristos bisericii din Filadelfia (v. 7)? Ce vrea să comunice Domnul bisericii prin această prezentare?
2. Ce laudă Domnul la această biserică (v. 8, 10)? Care era contextul în care biserica își depunea mărturia ei (v. 9)? De ce crezi că biserica era respinsă în Filadelfia?
3. Crezi că ceea ce Domnul îi spune cu privire la „puțina ei putere” este un reproș pentru biserică (v. 8; vezi Mat. 5:3)? Ce promite Domnul bisericii în contextul mărturiei ei (v. 8-9)? Ce înseamnă acest lucru?
4. Ce mai promite Domnul bisericii din Filadelfia (v. 10)?

5. Care trebuie să fie preocuparea bisericii până la revenirea Domnului (v. 11)?
6. Ce promite Domnul biruitorilor (v. 12)? Ce înseamnă această promisiune? Ce legătură poate fi între ascultarea de Duhul și viața de biruință, în contextul a ceea ce Domnul spune acestei biserici (v. 13)?

20.12

Cel care este credincios și adevărat așteaptă deschiderea ta

Apoc. 3:14-22 (Apoc. 3:14)

Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i:

*„Iată ce zice Celce este Amin,
Martorul credincios și adevărat,
începutul zidirii lui Dumnezeu.*

Biserica din Laodicea este ultima biserică căreia i se adresează Domnul Isus Cristos. Aceasta fiind cea de a șaptea biserică care primește mesaj din partea Domnului, avem așadar, în Apoc. 2-3, întregul mesaj al Celui care este Domnul bisericii, mesaj către toate bisericile Sale din întreaga lume și din întreaga istorie (numărul șapte este la iudei numărul desăvârșirii, a ceva care este complet). Orice biserică din lume se poate regăsi în cele șapte mesaje.

Biserica din Laodicea pare biserică cea mai decăzută în plan spiritual, dintre toate cele șapte. Domnul are un cuvând extrem de greu pentru aceasta, „am să te vărs din gura Mea (să te vomit)” – o expresie care arată totala respingere a bisericii (în cazul nepocăinței ei). Pe de altă parte, prin îndemnul din v. 20, ni se sugerează că Domnul era afară din biserică și nu înăuntru. Totuși, Domnul Își arată dragostea față de ea: o avertizează, o cheamă la pocăință și îi promite și ei o răsplată deosebită (celor care vor birui – v. 21).

Mai trebuie precizat ceva, care este valabil pentru toate bisericile. Din moment ce doar cei care vor birui vor primi binecuvântarea Domnului (prin promisiunile menționate pentru fiecare biserică), înseamnă că cei care vor fi totdeauna cu Domnul în împărăția Sa vor fi doar acești biruitori, dintre toți membrii bisericii. Aceasta înseamnă că doar ei constituie cu adevărat poporul Domnului, Mireasa Lui (desigur alături de cei din perioada Vechiului Testament care au crezut în Cel care va veni). Și numai cei care au urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul (vezi adresarea către fiecare biserică, din Apoc. 2-3) vor fi cei numiți „Cetatea Noului Ierusalim”, „Mireasa (Soția) Mielului” din Apoc. 21-22, deci poporul veșnic al Domnului. Ceilalți din

biserici, care nu vor asculta de ceea ce zice Duhul, nu se vor regăsi în gloria veșnică, împreună pentru totdeauna cu Domnul. De aceea, suntem îndemnați să ascultăm de ceea ce zice Duhul Domnului, să fim între cei biruitori, dacă vrem să fim binecuvântați pentru veșnicie.

1. Domnul este Martorul credincios și adevărat, temelia zidirii lui Dumnezeu

Prezentarea Domnului Isus de aici (v. 14) este similară cu cea din Ioan 1 și Apoc. 19:13. În Ioan 1:1-18 El este prezentat ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, care a devenit trup (vezi Ioan 1:14). Ori, Cuvântul lui Dumnezeu este expresia plenară a lui Dumnezeu, „ogindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui” (Evr. 1:3). El este deci Cel care mărturisește în mod desăvârșit pe Dumnezeu Tatăl (vezi Ioan 1:1-18; 1 Ioan 1:1-4), deci Cel care este Martorul credincios și adevărat. Faptul că El este „Amin” înseamnă că El este confirmarea desăvârșită a tot ceea ce spune Dumnezeu („Amin = Așa să fie!”). El este, de asemenea, „Începutul zidirii lui Dumnezeu” (v. 14). Aceasta înseamnă că El era la început cu Dumnezeu (Ioan 1:2) și, pentru că tot cosmosul, toate lucrurile văzute și nevăzute, au fost create prin cuvântul lui Dumnezeu și toate se țin prin El (vezi Gen. 1:3; Ioan 1:3; Evr. 1:3), înseamnă de asemenea că El, Cuvântul lui Dumnezeu, este Temelia a totul.

Această prezentare arată că totul era în El (vezi Col. 2:9-10), că tot ceea ce avem nevoie se află în El și deci nu avem nevoie de ceea ce ne dă lumea sau diavolul. Era nevoie de o astfel de prezentare a Domnului către biserica din Laodicea.

2. Biserica Domnului – chemată să se deschidă Lui în totalitate

Domnul cunoaște de asemenea și biserica din Laodicea. Evaluarea pe care El o face însă asupra faptelor ei este una foarte tristă. Domnul vrea să spună că deși faptele erau poate demne de apreciat înaintea oamenilor, în realitate însă nu era nimic bun în trăirea bisericii.

- Ea nu era nici „rece” și „nici în „clocot”. Domnul face referire la ceea ce locuitorii din Laodicea realizaseră (o realizare desigur vrednică de lăudat dar care nu folosea nimănui). Ei se aprovizionau cu apă rece (bună de băut) din munții din apropiere (din Colose), prin niște conducte pe care ei le-au construit. De asemenea se aprovizionau cu ape termale din izvoarele termale din Herculane. Acestea erau foarte bune pentru diverse boli de care oamenii se tratau; și această apă ajungea în Laodicea tot prin intermediul conductelor făcute de ei. Numai că, din cauza conductelor și a distanței față de aceste izvoare de apă, apa rece se încălzea pe traseu, așa că nu putea fi consumată și

nu putea potoli setea lor. La fel, apa fierbinte se răcea până la destinație și ea nu mai putea fi bună pentru tratarea bolilor lor. De aceea, Domnul spune că din moment ce apa lor era în starea „călduță” (care nu mai era bună de nimic) „am să te vărs din gura Mea”. Implicația era că, în ciuda realizărilor tehnice deosebite ale lor, ei nu puteau folosi ce au realizat. Așadar, ei, pentru că din mândrie considerau că nu aveau nevoie de Cristos, au ajuns să se încreadă în realizările lor și, în acest fel, ei nu mai erau de folos nimănui; ei nu mai erau o mărturie a lui Cristos, o binecuvântare a harului lui Dumnezeu pentru lume.

- Biserica din Laodicea nu realiza sărăcia, goliciunea și nici nenorocirea lor spirituală (v. 17). Pentru că au ajuns să se încreadă în bogățiile lor materiale, ei nu mai puteau vedea nenorocirea lor. Ei considerau că nu duc lipsă de nimic și nu vedeau că tot ceea ce au ei ca avuție, sau bogăție pe acest pământ (locuitorii din Laodicea erau oameni foarte mândri de cine erau ei și de avuțiile lor materiale; acest lucru a dus la contaminarea mentalității chiar și a celor credincioși). Datorită acestor posesiuni materiale, ei nu mai vedeau că acestea sunt binecuvântări trecătoare și false, din punct de vedere spiritual și nu mai puteau evalua la justa lor valoare adevăratele bogății, cele care erau în Cristos, cele spirituale. Ei au ajuns să nu mai vadă gloria și măreția lui Cristos.

- De aceea, Domnul îi sfătuiește să se aprovizioneze cu adevăratele bogății (v. 18): (1) aur curățit prin foc – valori spirituale și veșnice; (2) haine albe (ale neprihănirii lui Cristos – Filip. 3:8-9); doar acestea pot acoperi păcatul și goliciunea spirituală și pot fi procurate prin sângele lui Cristos (Efes. 1:7); (3) doctorie pentru ochi – adică percepere duhovnicească, pentru a putea evalua în mod corect lucrurile (vezi Mat. 6:22-23). Numai prin Duhul Sfânt poate avea cineva o mentalitate spirituală sănătoasă. Îndemnul Domnului este unul la o pocăință reală și deplină; altminteri Domnul îi va pedepsi pe cei care refuză să se pocăiască (v. 19).

- Invitația din v. 20 este una care uimește. Pare că Domnul Isus stă afară, la ușa bisericii din Laodicea. Aceasta arată că biserica era vinovată de îndepărtarea Domnului ei. Și totuși Domnul Isus este foarte delicat în adresarea Lui. El nu forțează ușa, ci așteaptă să i se deschidă și, în cazul în care i se va deschide, el promite binecuvântări deosebite. Promisiunea Domnului este la o părtășie deplină cu Domnul bisericii. Cel credincios este astfel zugrăvit aici ca cel care Îl are pe Domnul Isus în casa vieții Sale și părtășia (comuniunea cu El) este prezentată ca o masă la care stau împreună. În acest fel, credinciosul se poate bucura de toate binecuvântările duhovnicești în locurile cerești, care sunt în Cristos (Efes. 1:3; vezi Efes. 1). În acest fel,

viața credinciosului este cu adevărat una bogată. El are totul în Cristos și nu-i lipsește nimic (Col. 2:9-10). El va vedea că nu mai are nevoie de bogățiile acestei lumi pentru a fi binecuvântat – El are totul în Cristos.

Biserica care a ajuns să-L piardă pe Cristos ca și Domn al ei, va trăi o realitate falsă: Pe de o parte el se va crede bogat, în situația în care bogățiile sale nu-l vor îmbogăți deloc, pentru că de fapt nu valorează nimic. Pe de altă parte, el nu vede și nu realizează goliciunea, sărăcia și nici nenorocirea vieții sale fără Cristos. El trăiește o realitate virtuală, care va fi dată la o parte în ziua judecării Domnului. De aceea, un astfel de om trebuie să se pocăiască și să-L accepte pe Domnul Isus pentru a-i umple viața și a stăpâni în ea cu binecuvântarea Lui. El trebuie să-și biruiască mândria și păcatul din viața lui și să se îmbogățească prin Domnul Isus pentru Dumnezeu (Apoc. 3:20; Lc. 12:21). Chiar dacă starea cuiva este ca cea descrisă în acest mesaj către biserica din Laodicea, el, prin pocăință și credință în Domnul Isus va deveni un biruitor în ochii Domnului.

3. Aceasta va duce la domnia împreună cu Domnul Isus pe tronul lui Dumnezeu a celui care biruieste

Un credincios adevărat este un biruitor prin Domnul Isus Cristos și acesta va domni împreună cu Cristos pe tronul lui Dumnezeu (v. 21). Problema domniei împreună cu Cristos este greu de înțeles pentru mulți creștini. Însă cuvântul lui Dumnezeu este foarte clar în această privință.

- Pavel afirmă că „cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii vor domni în viață prin Acel Unul singur, care este Isus Cristos” (Rom. 5:17). Această binecuvântare este una care este la dispoziția tuturor credincioșilor care Îl au pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor în viața lor. El, prin Cristos, domnesc asupra păcatelor, asupra împrejurărilor, asupra oamenilor și ei pot confrunta toate domniile ostile ale celui rău (Efes. 6:10-20). Din momentul convertirii lor, ei pot experimenta această domnie împreună cu Cristos (Ioan 5:24; 17:3; Gal. 2:20).

- Ioan afirmă aici, în Apoc. 3:21, că această binecuvântare este pentru toți biruitorii, chiar din această viață. Desigur, noi putem vorbi despre o biruință care este încă parțială. Dar aceasta ne face să domnim cu Cristos chiar din momentul când biruim peste acel domeniu asupra căruia obținem biruința. Putem de asemenea să considerăm că suntem biruitori și atunci când vom fi biruit totul (deci la sfârșit, când va veni Domnul nostru în glorie – vezi 1 Cor. 15:24-28)

- Dar, Ioan mai afirmă că martorii care mărturisesc cuvântul Domnului și care astfel sunt biruitori asupra fiarei și asupra semnului ei, vor împărăți cu Cristos o mie de ani (Apoc. 20:4). Nu intrăm în detalii cu privire la momentul menționat aici. Spunem doar că mărturia cu credincioșie până la capăt a martorilor lui Cristos îi face biruitori (vezi și Apoc. 12:11) și deci vor domni împreună cu Cristos în Împărăția Lui. Oricum toți cei care au fost martori credincioși în condiții grele au deja bucuria că domnesc cu Domnul (vezi și 1 Pet. 4:12-14 – „Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu se odihnește peste voi” – noi deci începem să experimentăm domnia cu Cristos încă de aici de pe pământ și va continua până în veșnicie).

Dacă așa stau lucrurile, și nu este deloc puțin ce s-a spus, atunci „cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul” (v. 22)! AMIN.

Întrebări de studiu:

1. Cum se prezintă Domnul Isus Cristos bisericii din Laodiceea (v. 14)? Ce vrea să comunice Domnul bisericii prin această prezentare?
2. Ce condamnă Domnul la această biserică (v. 15-17)? Având în vedere că se poate vorbi despre o influență a stării spirituale a cetății necredincioase asupra stării spirituale a bisericii, cum crezi că s-a ajuns la o asemenea influență? De ce Domnul nu poate suporta o asemenea biserică (v. 16)?
3. Ce poți spune despre faptul că Domnul Isus apare a fi afară din biserică (v. 20)? Ce poți spune însă despre delicatețea Domnului arătată în v. 20 („Eu stau la ușă și bat”), deși biserica merita o condamnare drastică?
4. Ce o sfătuiește Domnul pe biserica din Laodiceea (v. 18)? Ce presupune acest sfat (vezi lecția)?
5. Ce îți sugerează cuvintele pline de dragoste ale Domnului din v. 19? Dar oferta din v. 20? Ce înseamnă oferta de aici?
6. Ce promisiune face Domnul pentru biruitori (v. 21)? Ce înseamnă această promisiune? Ce legătură vezi tu între ascultarea de Duhul (în contextul mesajului către această biserică) și viața de biruință (v. 22)?

Biserica Creștină Baptistă “Sfânta Treime” Constanța

Str. Luminișului, nr. 6, Constanța, România

www.sfantatreimect.ro

– 2020 –